
ZANE
GREY
DRAGOSTE
ŞI SÂNG
EDITURA

Colecția Romanelor Senzaționale
Nr. 14

ZANE GREY

Dragoste și sânge

(Love and Blood)

Traducere de
TEODORA HODOȘ

Editura Danubiu Buc. — Str. Dr. Istrate Nr. 10
Of. Reg. Com Nr. 1305|941

Dragoste şi sânge

de ZANE GREY

CAP. I

Călărise o zi întreagă printr'un ţinut sterp şi plin de praf. Jean Isbel scoase şeaua depe cal şi se opri la marginea pădurii de cedri, unde un canion mic şi stâncos, înconjurat de livezi promitea călăreţului apă, iar bidiviilor iarbă.

Animalele erau ostenite. Mai ales catârul care purtase o povară grea. De îndată ce se simţiră despovărate, se trântiră la pământ tăvălindu-se în nisip.

Abea terminase cu pregătirile pentru noapte şi întunecimea cuprinse locul, iar coioţii începură să urle.

— Te pomeneşti că Arizona îmi va fi în cele din urmă pe plac, spuse Jean Isbel cu jumătate glas. La urma urmii, ce interesează? Bătrânul are nevoie de mine şi probabil că n'o să mai plec de acolo.

Mai aruncă vreo câteva crengi de cedru pe foc şi deschise la lumina flăcărilor scrisoarea tatălui său.

— Bătrânul meu a scris totdeauna urât, spuse Jean cu glas tare, dar n'a avut niciodată un scris atât de tremurat.

Grass Valley, Arizona

Iubitul meu fiu Jean, înapoiază-te acasă. Aci îţi este căminul şi avem nevoie de tine. Când am plecat din Oregon, gândeam cu toţii că nu va trebui să te aşteptăm prea mult. Au trecut însă ani de zile. Imbătrânesc, fiule, iar tu ai fost totdeauna copilul meu cel desioinic. Semeni cu mama ta, în timp ce fraţii tăi Bill şi Guy seamănă cu mine. E sângele roşu şi cel alb care se deosebesc. In tine ai ceva de indian, dragul meu, şi de acest ceva voi avea multă nevoie. Sunt bogat şi am mulţi cai şi multe vite, iar păşunile mele sunt cele mai bune de prin împrejurimi. In ultima vreme, am pierdut însă multe vite. Dar nu-i asta totul şi nici cel mai rău dintre lucruri. La Tonto, au sosit oieri cari îmi nimicesc cu turmele lor livezile din Grass Valley. Prin meleagurile acestea nu-i cu putinţă să trăiască laolaltă oierii şi crescătorii de vite. Ne aşteaptă vremuri grele. Orice treabă ai

avea, lasă totul la o parte şi aibi grijă ca în primăvară să vii acasă. Te mai rog să faci aşa ca să vii cu câteva revolvere sdravene şi cât mai multe cartuşe. Bagă-le în bagajele tale. Când vei sosi la Tonto şi te vei întâlni cu cineva, vorbeşte cât mai puţin şi ascultă tot ce ţi se spune.. Şi apoi, vezi de nu fi reţinut de absolut nimic în Oregon. Dacă ai o drăguţă, adu-o cu tine

Te îmbrăţişează tatăl tău,
GASTON ISBEL

Jean rămase pe gânduri. Pe cât îşi amintea de tatăl său, un om totdeauna sigur de sine, lucrul i se părea surprinzător, ba mai mult chiar, uluitor. Săptămânile petrecute pe drum şi toată frământarea sa nu-i ajutaseră să pătrundă sensul rândurilor de mai sus.

— Da, da, tata îmbătrâneşte, murmură Jean. Are de sigur mai mult de şaizeci de ani. E va să zică bogat, dar are pagube mari, iar turmele de oi îi isgonesc vitele depe livezi. O fi înghiţit el multe jafuri, dar nu vrea să le ierte nimic oierilor.

Se trezi în zori, îşi împachetă lucrurile şi porni din nou la drum. Era bucuros că a lăsat în urma sa ţinuturile sterpe şi pustii, mergând acum în umbra pădurilor de cedru. Cărarea pe care înainta nu prea arăta să fie umblată. In dreptul unei bălfoace, era o răscruce. Jean n'avea idee care-i drumul bun. „Pe semne că nu prea are însemnătate", îşi spuse el şi se pregătea tocmai să pornească din nou, când calul său îşi ciuli urechile şi privi în direcţia de unde tocmai sosise.

Jean auzi tropotul unor copite şi văzu puţin după aceea un călăreţ. Se prefăcu că strânge chinga şeii, în timp ce cu coada ochiului supraveghea pe străinul care se apropia. Omul şedea semeţ în şea. Era înalt şi slab, purta un sombrero imens de culoare neagră şi un fular roşu şi murdar. Se apropiă încet oprindu-se la câţiva paşi de Jean.

— Hallo, străine! spuse el aspru.

— Hallo! răspunse Jean. Simţea instinctiv că întâlnirea aceasta avea o însemnătate, ce nu se vădea pentru moment. Nu pomenise ochi care să-i fi cercetat vreodată mai scrutători bagajele. Avea chipul prăfuit şi ars de soare, prelung, slab, aspru, o mustaţă imensă blondă care-i ascundea gura şi ochii grozav de pătrunzători. Nu exista greutate a vieţii în Vestul Sălbatec prin care să nu fi trecut bărbatul acesta. Cu toate acestea, nu era bătrân, dacă ţineai seama de ani. Când descălecă, Jean observă că avea o statură mult prea mare pentru un locuitor din Arizona.

— Ţi-am văzut urma ceva mai încolo spuse el, în timp ce scotea căpăstrul ca să-şi poată adăpa calul. Incotro?

— Cred că m'am rătăcit deabinelea. Sunt nou prin partea locului...

— Se vede! Mi-am dat seama după urma lăsată şi după

locul unde ai poposit noaptea. Hei! şi unde aveai de gând să te duci înainte de a te fi rătăcit?

Intrebarea suna cumpănită, rece, seacă şi dură. Jean simţi completa lipsă de prietenie a glasului.

— Grass Valley! Mă numesc Isbel, spuse el laconic.

Drumeţul îşi văzu de cal, după care-i puse la loc căpăstrul. Apoi se săltă uşor în şea.

— Ştiam că eşti Jean Isbel, spuse el. Toată lumea, din Tonto a aflat că bătrânul Gass Isbel a trimis după fiu-său!

— Dece m'ai întrebat atunci? spuse Jean.

— Voiam să văd ce o să răspunzi.

— Nu mai spune! Pe mine nu mă interesează ce spui dumneata.

— Bine, bine, natural spuse călăreţul privindu-l lung. Vorbea tărăgănat, iar mâinile sale lungi şi arse de soare ţineau tactul cuvintelor în mişcarea lor înceată. Fiindcă eşti însă unul de ai lui Isbel o să-ţi spun totuşi ceva, fie că vrei sau nu. Mă numesc Colter şi fac parte dintre oierii cari l-au supărat pe Gass Isbel.

— Colter! Imi pare bine de cunoştinţă. Cred însă că cei cari îl supără pe tatăl meu mă supără şi pe mine.

— Sigur! Altfel nici n'ai putea fi un Isbel, răspunse Colter surâzând malitios. Se vede cât de colo că nu ţi-a ieşit încă un om din valea Tontoului în cale. Na! Vreau să-ţi mai spun numai că bătrânul dumitale a trăncănit ca o muiere în prăvălia lui Greaves. Se laudă că ştii să lupţi, să tragi cu puşca şi să cauţi tot felul de urme de oameni şi cai. Se mai laudă că vei isgoni sus la munte, pe Rim, pe toţi oierii... Ţi le spun toate astea ca să ştii cum stăm. Noi avem de gând să creştem oi la Grass Valley.

— Ah! Şi cine sunt mă rog aceşti „noi"?

— Noi? Păi oierii ale căror livezi se întind dela Rim la Black Bute, până în ţinuturile apaşilor.

— Eu nu sunt din Arizona, Colter, spuse atunci răspicat Jean. Nu ştiu nici de ranchmeni şi nici de oieri. Nu sunt nici răspunzător că bătrânul meu s'a lăudat cu mine. Mi-e însă tot una! Dar dacă are dreptate în atitudinea lui faţă de voi oierii, atunci poţi fi sigur că-mi voi da toată silinţa ca laudele lui să nu fie vorbă goală.

— Am înţeles! Da, da, noi ne înţelegem şi asta uşurează mult situaţia. Spune-i bătrânului tot ce am vorbit, continuă Colter întorcându-şi calul spre stânga. Drumul care duce spre miazăzi este al dumitale. Când vei ajunge pe Rim vei vedea în vale un ţinut sterp. E Grass Valley.

Colter porni prin pădure şi dispăru printre copaci. Jean se sprijini gânditor de calul său. Colter avea trăsăturile aspre, iar din priviri i se citea că stă mereu la pândă, caracteristice pe care Jean se obişnuise să le pună în legătură cu oameni fără căpătâiu. Chiar de n'ar fi fost prevenit, de n'ar fi ştiut nimic

de necazurile tatălui său cu aceşti oameni şi s'ar fi întâlnit cu Colter privindu-se numai ochi în ochi sau schimbând un salut şi tot n'ar fi rămas cu o impresie bună.

— Hei, hei! oftă tânărul. S'a dus cu vânătoarea şi pescuitul. Bătrânul mă pune la treabă serioasă.

Jean fu trezit a doua zi de uguitul curcilor sălbatece. După o oră călărea pe creasta unei înălţimi prelungi, pe care răsărise iarbă proaspătă şi flori de primăvară. Jean auzi sunetul muzical al clopoţeilor şi behăitul oilor şi al mieilor. Călărind spre locul de unde veneau sunetele, se pomeni în faţă cu un câine care eşi din stejăriş lătrând. Simţi fumul unui foc de bivuac. Văzu curând vatra şi un cort cu acoperişul ascuţit. Trecând de pâlcul de stejari, Jean dădu peste un tânăr mexican care avea o carabină în mână. Băiatul avea o faţă oacheşă, plăcută la vedere şi răspunse drumeţului cu un „Buneas dias". Jean descălecă şi ducându-şi calul de căpăstru se apropiă de cort, unde se aştepta să găsească un mexican mai bătrân, dela care ar fi putut căpăta ceva informaţiuni. Flăcăul îl întovărăşea.

— Hallo! strigă Jean prietenos apropiindu-se de cort. Dădu drumul frâului şi înaintă singur. In clipa aceea, tresări auzind un glas care nu venea din cort şi care-i spuse:

— Bună dimineaţa, străine!

O fată apăru lângă un mesteacăn. Avea o puşcă în mână. Faţa-i era oacheşă, dar nu era o mexicană. Sosirea ei neaşteptată şi convingerea că l-a observat îndelung, il făcură pe Jean să-şi piardă puţin cumpătul.

— Scuzaţi, miss! bâlbâi el. Nu m'am aşteptat să intâlnesc o doamnă pe aci... caut să ajung pe Rim — m'am rătăcit — socoteam că voi găsi un cioban care să-mi arate drumul.

I se părea că în timp ce spunea aceste cuvinte, o incordare aspră dispărea depe chipul fetei, odată cu vaga duşmănie cu care fusese intâmpinat.

— Te voi conduce cu plăcere.

— Mulţumesc, miss, acum nu mai am grijă. De altfel dela San Diego e cale lungă... lungă şi plină de praf.

— San Diego? Vii depe coastă?

— Da!

Jean îşi scosese sombreroul de indată ce o văzuse şi-l ţinea poate puţin cam servil în mână. Gestul acesta atrase atenţia fetei.

— Puneţi pălăria omule! Nu-mi mai amintesc de când nu şi-a mai scos cineva pălăria în faţa mea.

Isbucni într'un râs cristalin în care se putea citi surprinderea, sinceritatea, dar şi o urmă de amărăciune. Jean se aşeză jos, sprijinindu-se de un mesteacăn, îşi puse sombreroul şi o privi drept în faţă. Dacă intâlnirea cu Colter însemnase ceva pentru el, cu atât mai mult avea să însemne întâlnirea cu această fată. Necunoscuta sta pe trunchiul unui copac tăiat, puţin plecată pe spate cu carabina pe genunchi. Il privea fix,

cercetătoare, cu ochi cum nu mai pomenise Jean vreodată. Trebui să-şi plece privirile. De abea acum observă rochia grosolană din pânză ţesută în casă, nişte glezne voinice, rotunde şi cafenii şi mocasini urâţi care nu puteau ascunde totuşi frumuseţea piciorului. Când îşi ridică din nou privirile, Jean îi văzu faţa puţin întoarsă într'o parte şi o pată roşie pe obrazul oacheş.

— Sunteţi desigur din Texas, spuse Jean.

— Desigur, răspunse ea cu intonaţia tărăgănată a texanilor. Cum de ai ghicit?

— Nu te poţi înşela când ai un texan în faţa ta. Şi, dacă stau şi mă gândesc, cred că nimic nu mi-e mai plăcut pe lume, decât să ascult vorbind pe o fată din Texas.

— Ai cunoscut multe fete din Texas? zise ea întorcându-şi faţa spre el.

— Cred şi eu, o mulţime.

— Şi au... vorbit cu dumneata?

— Dacă au vorbit? Vrei să spui poate dacă ne-am iubit? Păi cred şi eu, aşa puţin, râse Jean. Uneori mergeam la baluri, Dumineca, sărbătorile şi din când în când o mai porneam la plimbări călare..

— Aşa da, spuse fata pe gânduri.

— Ce anume?

— Că eşti un gentleman, răspunse ea apăsat. Aveam mulţi prieteni când locuiam în Texas... acum vreo trei ani. Acum trei ani! De atunci locuim în ţara asta blestemată.

— Ah, cred că vrei să mă măguleşti, spuse el sperând că o va ajuta să nu mai fie stingherită. Nu sunt decât un simplu pescar şi vânător, pădurar şi trappeur. N'am învăţat la şcoală atât cât aş fi avut nevoie şi nici n'am avut destul de a face cu fete drăguţe ca dumneata.

— Sunt drăguţă? întrebă ea repede.

— Desigur, răspunse Jean surâzând.

— In sdrenţele astea! isbucni ea pătimaş, încât Jean tresări. Ia te uită ce mai găuri. Ii arătă rupturile bluzei ei de piele. Cos şi eu ce găsesc... ia te uită la rochia asta, o sdreanţă murdară. Şi n'o am decât pe asta. (Roşi din nou, ridicându-şi rochia până la genunchi). N'am nici ciorapi, nici ghete. Cum poate fi o fată drăguţă dacă n'are îmbrăcăminte curată de femeie?

— Te înşeli, miss, spuse Jean grabnic.

— Străine, iartă-mă că m'am purtat aşa, răspunse fata din nou, stăpână pe sine. N'a fost de loc frumos din partea mea, ca să nu spun altfel. Nu vreau ca cineva să gândească mai bine despre mine decât merit. Mama mea a murit în Texas. Eu am trăit aici în ţara asta sălbatecă — o fată singură între bărbaţi aspri. Deabea astăzi când te-am văzut mi-am dat seama ce societate grosolană sunt oamenii aceştia pentru mine...

— Păzeşti oile? întrebă Jean ca să schimbe vorba.

— Din când în când. Tata locueşte pe acolo într'un canion. E oier. In ultima vreme s'a tras asupra ciobanilor noştri şi

nu prea mai avem oameni aşa că trebue să dau o mână de ajutor. Imi place însă. Iubesc pădurile, stânca Rimului şi toată valea Tontoului. Dacă n'ar fi decât atât, aş fi fericită.

— S'a tras asupra ciobanilor? Cine şi dece? întrebă Jean încruntând sprincenele.

— Ceartă şi sfadă între ranchmenii din vale şi oierii depe Rim. Tata spune că peste puţin va începe iadul pe aici.

Arăta indispusă, iar glasul îi părea stins. Jean se ridică şi se apropie de cal. Dacă ea nu voia să continue discuţia, el n'avea nici un drept s'o mai deranjeze.

— Incotro e Rimul? întrebă el şi-şi făcu de lucru la chingi.

— Spre sud, — arătă cu mâna — mai ai vreo milă. O să te întovărăşesc. Mergi probabil la Grass Valley...

— Da am rude pe acolo. Se temea că-l va întreba de nume, dar ea tăcu. Işi luă carabina şi porni. Jean mergea alături. Merseră în tăcere. Fata încercă de câteva ori să reînceapă vorba, dar Jean se codea să răspundă. Bărbatul se hotărî în cele din urmă să vorbească şi începu: „Mie-mi place aventura asta. Dar dumitale?"

— Aventură? Faptul că te-ai întâlnit cu mine în pădure? isbucni ea într'un râs tineresc. Probabil că n'ai prea avut aventuri, străine.

— Iţi place? repetă el privind-o ţintă.

— Ar fi putut să-mi placă dacă nu m'aş fi făcut de râs cu toanele mele, răspunse ea sincer. Nu prea văd oameni cu care să pot sta de vorbă. Dece să nu-mi placă să întâlnesc pe cineva care abea a venit, care e străin în ţara asta sălbatecă?

— Nu găsesc că te-ai făcut de râs, răspunse Jean cu simplicitate. Dacă ar fi aşa n'aş mai dori să te revăd.

— Vrei să mă revezi? întrebă repede şi chipul ei se lumină de surpriză.

— Desigur. Fără îndoială că pare o obrăznicie fiindcă ne cunoaştem de atât de puţină vreme.

Spunând cuvintele acestea, Jean îi apucă fără să vrea mâna. Fata nici nu încercă s'o retragă. Lui i se părea că simte o uşoară strângere drept răspuns.

— Iată Rimul, spuse ea cu intonarea bizară a celor din sud. Şi acolo e valea Tontoului.

Jean nu-şi putu da seama la început ce e Rimul. Când privi însă spre apus înţelese acest bizar fenomen natural. Pe o întindere de kilometri întregi părea că se ridică un perete, un val uriaş roşu gălbui, un şir de stânci care duceau în zig-zag spre vest.

— Minunat! exclamă el.

— Da, e minunat, şopti fata. Asta-i Arizona — sălbătecia asta înfiorătoare — mi-e dragă.

— Şi vrei s'o părăseşti?

— Da şi nu.

Jean îi apucă din nou mâna.

— Fetiţo, spune-mi, vrei să ne reintâlnim aci?

— Vreau, răspunse ea blând şi se întoarse spre el.

Lui Jean i se părea că-i vede abea acum chipul pentru prima dată. Era frumoasă. O frumuseţe cum nu mai pomenise niciodată. Buzele fetii erau întredeschise. Fremătarea lor vie îl atrăgea pe Jean ca un magnet. O forţă nevăzută, dar formidabilă îl silea să se aplece şi o sărută. Fapta aceasta grosolană şi inconştientă rupse vraja. Se dădu speriat înapoi ca şi cum s'ar fi aşteptat la o lovitură.

— Fată dragă — eu — eu, — gâfâi el uluit şi tot odată sdrobit. Iţi jur că n'am voit... nici nu mi-a trecut prin minte...

Furia la care se aşteptase însă Jean, nu se ivi. Sta în faţa lui respirând din greu, cu mâinile întinse ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Ah! am fost puţin cam pripită când ţi-am spus că eşti un gentleman, spuse ea cu amărăciune. Eşti cam grăbit, străine.

— Nu te simţi jignită? bâlbâi Jean.

— Oh! Nu-i pentru prima dată că sunt sărutată. Bărbaţii sunt toţi la fel.

— Nu, răspunse el pătimaş şi cu un vag sentiment de deziluzie, care-i întuneca încântarea. Nu mă pune la olaltă cu ceilalţi bărbaţi cari te-au sărutat. Nu mi-am dat seama ce fac şi ţi-aş cade în genunchi ca să te rog să mă erţi.

Fata privi într'o parte şi arătă spre vale.

— Acolo e Grass Valley, pata aceea lunguiaţă, cenuşie în mijlocul întunecimii. Mai ai vreo cincisprezece mile. Călăreşte pe creasta Rimului încolo până dai de o potecă. N'o să treci pe lângă ea fără s'o vezi. Coboară apoi în vale.

— Mulţumesc, spuse Jean care consideră cuvintele ei ca o concediere şi n'ar fi voit să le dea urmare. Acuma trebue să-ţi spun adios.

— Adios, senor! răspunse ea privindu-l în faţă.

— Adios înseamnă rămâi cu bine?

— Da, rămâi cu bine până mâine sau pentru totdeauna. Ia-o cum vrei.

— Ne întâlnim atunci poimâine? întrebă el grabnic.

— N'am spus nu.

— Am crezut că nu-ţi mai face plăcere după ce... se opri încurcat.

— Desigur că mă va bucura să te revăd. Poimâine spre mijlocul după amiezii. Aci. Adu-mi noutăţi din Grass Valley.

— Bine, Mulţumesc. Va fi frumos, spuse Jean.

— Străine, nu-mi amintesc să-mi fi spus însă cine eşti?

— Nu n'am spus, dar ce importanţă are asta? Am spus că mi-e tot una cine eşti. N'ai putea să gândeşti la fel despre mine?

— Ba da! In prima clipă am gândit astfel, spuse ea puţin uluită privindu-l ţintă în faţă. Acum, mă pui însă pe gânduri. Să ne reîntâlnim fără să ştim unul mai mult despre celălalt ca acum.

 — Bine. N'am nimic împotrivă. Ce însemnătate are un

nume? O să-ţi spun „străine" şi voi fi mulţumită dacă susţii că e cinstit să nu-mi spui numele...

— Cinstit? Nu e cinstit! spuse Jean constrâns să se spovedească. Mă numesc Jean — Jean Isbel!

— Isbel! Fata tresări violent. Nu vei fi cumva fiul bătrânului Gass Isbel? Ii ştiu pe ambii lui fii.

— Are trei, răspunse Jean uşurat că misterul fusese dat pe faţă. Eu sunt cel mai mic. Am douăzeci şi patru de ani. Până acum, n'am părăsit Oregonul. Chipul oacheş al fetii deveni palid, iar ochii-i începură să scânteieze. Trupul ei suplu părea că se încordează.

— Eu mă numesc Ellen Jorth, isbucni ea cu patimă. Nu-ţi spune nimic numele acesta?

— N'am auzit în viaţa mea de el, răspunse Jean. Am gândit că ţii cu oierii cari sunt în ceartă cu tatăl meu. De aceea, am ezitat să-ţi spun că sunt Jean Isbel... Ellen Jorth! Cât de ciudat şi nostim. Cred însă că aceasta nu mă va impiedica să fiu bunul dumitale prieten.

— Un Isbel nu poate fi niciodată prietenul meu, spuse ea rece. Apoi îi întoarse spatele şi dispăru în pădure.

CAP. II

Călărind dus pe gânduri, Jean era cât pe ce să treacă fără să bage de seamă pe lângă o potecă umblată adesea, care ducea prin mestecăniş în jos pe coasta Rimului, spre vale. Catârul mergea înaintea calului, fără să aibe nevoie să fie imboldit. Ajuns pe creastă, fu suficient ca Jean să arunce o singură privire în vale spre a sări din şea. Poteca era îngustă, prăpăstioasă, acoperită cu bolovani şi făcând nenumărate cotituri ascuţite, de parcă ar fi fost lama unui ferestrău. De îndată ce începu coborâşul cu un catâr supraîncărcat şi un cal nărăvaş, Jean nu mai avu timp să-şi urmărească gândurile şi abea dacă putu să arunce o privire fugară peste vârfurile cedrilor spre valea albăstrie care dormea sub razele soarelui care apunea.

După ce trecu o seamă de pârâiaşe, sosi într'un loc unde poteca lua sfârşit sau mai bine spus dădea într'o şosea primitivă care purta urmele unei circulaţii intense. Prin locul acesta trecuseră fără nici o îndoială încă în cursul acelei zile oi, vite mari şi cai.

Pe cât se arăta, Grass Valley nu părea să aibe prea mulţi locuitori. Casele şi colibele erau răsfirate, departe unele de altele, caşi cum locuitorii n'ar fi voit să se stingherească între ei. Singura prăvălie, care era clădită însă din piatră şi purta deasemenea amprenta acestei izolări caracteristice, îi păru lui Jean o construcţie ciudată. Nu arăta chiar ca o cetăţuie. Dar chiar dacă nu fusese construită cu scopuri de apărare, totuşi făcea această impresie mai ales privită din faţă, cu ferestrele ei mici şi întunecate, aşezate cam la înălţimea umărului. In faţa prăvăliei, erau legaţi câţiva cai frumoşi.

Jean dădu drumul frâului, descălecă, păsi pe tindă şi intră pe uşa larg deschisă. O fată care părea cenuşie dispăru în fundul încăperii, chiar la intrarea lui Jean. Işi dădu seama că fusese observat. Chiar lângă intrarea în această cameră joasă, se aflau patru bărbaţi, cufundaţi după toate aparenţele, într'un joc de dame. Doi jucau, iar doi priveau. Unul dintre aceştia, un bărbat cu faţa slabă, îşi ridică în aparenţă întâmplător privirile la intrarea lui Jean. Dar privirea aceasta îi dădu suficient timp spre a vedea doi ochi, în care instinctiv nu se putea încrede. Ochii aceştia nu arătau nici curiozitate şi nici prietenie. Il priveau ca şi cum nici n'ar fi existat, ca şi cum ar fi fost numai aer.

— Bună seara, spuse Jean.

După o pauză, care lui Jean i se păru că a durat destul de mult slabul răspunse:

— Ce mai faci Isbel?

Tonul glasului său era impersonal, sec, rece, laconic şi, cu toate acestea, n'ar fi putut fi mai explicit. Simţurile rafinate ale lui Jean percepură de îndată multe lucruri: nici unul dintre aceşti texani cu sombrerourile jerpelite şi mustăţi lungi — căci Jean îi socoti deîndată texani nu-l mai văzuseră vreodată, dar îl cunoşteau şi ştiau că este aşteptat la Grass Valley. Toţi afară de acela care-i vorbise îşi aveau feţele umbrite de borurile largi ale negrelor lor pălării. Hainele erau pestriţe, la şold le atârnau revolverele, picioarele erau încălţate în cizme prăfuite; toţi îi făcură lui Jean aceeaş impresie de violenţă reţinută, aşa cum o constatase şi la Colter.

— Vrea să fie cineva atât de amabil să-mi spuie unde-l pot întâlni pe tatăl meu Gaston Isbel? întrebă Jean în limbajul cel mai politicos pe care-l cunoştea.

— Desigur, spuse tărăgănat texanul acela slab, bătrânul Gass locueşte cam la o milă depărtare de aci. Cu o mişcare leneşă a mâinilor sale lungi arătă spre sud. Păru apoi că l-a uitat complet pe Jean şi-şi consacră toată atenţia jocului.

Jean mormăi o mulţumire, părăsi încăperea, sări în şea şi porni mânându-şi catârul pe şosea. Puţin după aceea, întâlni pe un flăcău, care mâna o vacă.

— Hallo, boy, strigă Jean prietenos. Numele meu este Jean Isbel. M'am rătăcit în Grass Valley. N'ai vrea să-mi arăţi unde locueşte tatăl meu?

— Bineînţeles. Mergi drept înainte şi nu poţi greşi drumul, răspunse băiatul cu un surâs luminos. Te aşteaptă!

— Dar de unde o ştii, băiete? întrebă Jean încălzit de acest surâs.

— Ştiu eu. Toată valea ştie că soseşti azi călare. Chiar eu am fost acela care a adus noutatea bătrânului dumitale şi am căpătat pentru asta un dolar.

— Şi de unde ştiai că sosesc azi călare?

— Am auzit-o la prăvălie, răspunse băiatul încrezător. Erau acolo câţiva oieri cari vorbeau cu Greaves, negustorul.

Stam în fața ferestrei și am auzit totul. Un mexicna a coborât azi depe Rim și a adus noutatea.

Băiatul privi acum stingherit în jurul său și continuă șoptind.

— Pe spionul ăsta mexican l-a trimis cineva. N'am auzit mai mult, dar oierii făceau o mutră grozav de acră. Când a eșit afară, unul dintre ei mi-a tras un picior, lua-l-ar dracul! E cea mai fericită zi pentru noi ranchmenii.

— Cum adică?

— Hei, n'o să mai dureze mult și o să înceapă la Grass Valley o luptă strașnică. Asta a auzit-o bătrânul meu imediat la bătrânul dumitale. Dacă începe acum dansul, e bine că ești cu noi.

— Oho! isbucni Jean în râs. Și ce-ți folosește asta, băiete?

Copilul îl privi cu ochi luminoși.

— Nu mai râde de mine! Nu ești oare un indian, Jean Isbel? Nu ești oare un cititor de urme pe care nu-l poate înșela nici un hoț de vite? Nu ești cel mai bun ochitor care există? Nu ești mai teribil ca ursul grizzly în luptă, atunci când e vorba de care pe care? Ei! N'am dreptate?

Jean dădu serios ziua bună lingușitorului și-și văzu de drum. Probabil că sosirea sa la Grass Valley fusese precedată de o faimă pe care cu greu o va putea menține.

Primul aspect al viitorului său cămin îl umplu de un fior plăcut. Era o casă mare, joasă, pătrată, ridicată pe creasta unei coline împădurite, pe marginea văii. In spatele casei, se vedeau grajduri, șuri și șoproane. In față, se întindeau livezi pe care pășteau nenumărate vite și cai. Caii depe livadă se apropiară în galop și nechezară în semn de bun sosit noului venit. Jean văzu la oarecare depărtare statura înaltă a tatălui său așa cum îl văzuse de mii de ori până atunci, cu capul descoperit, cu brațele goale, înaintând cu pași mari. Jean îi făcu semn cu mâna și strigă.

— Mă fiule pierdut, se auzi răspunsul. Da, era glasul tatălui său, și în minte i se iviră amintiri din copilărie. Jean își mână mai repede calul. Nu, bătrânul nu rămăsese acelaș. Părul lui bătea în argintiu.

— Iată-mă, tată! strigă Jean sărind din șea.

— Mă bucur că te văd, Jeane, spuse Isbel strângându-i mâna. Măi ce mai voinic te-ai făcut. Ai crescut și semeni mult cu mama ta.

Jean simți în strângerea de fer a mâinii, în ținuta mândră a capului frumos, în strălucirea limpede a ochilor pătrunzători, că sufletul curagios al tatălui său nu se schimbase. Răul cu care Jean era obișnuit nu putu să ascundă cutele și umbrele care-i erau încă străine.

— Tată, sunt tot atât de vesel ca și tine, răspunse Jean din toată inima. Acum, revăzându-te, îmi pare că timpul cât am fost

despărțiri a fost extrem de lung. Ești sănătos, tată? Totul e în ordine?

— N'am ce mă plânge, fiule. Și azi mai sunt toată ziua călare ca pe vremuri... Vino. N'avea grijă de cal. Ne îngrijim noi de el. Hai cu mine să dai ziua bună oamenilor noștri...

Pe tinda casei, se aflau o seamă de oameni cari așteptau sosirea lui Jean. Copii cu ochi mari stăteau de o parte timizi și in așteptare. Chipul oacheș al surorii sale era aidoma imaginei pe care o păstrase în minte. Ii păru mai matură, mai feminină atunci când o îmbrățișă.

— Oh! Jean, Jean, sunt atât de fericită că ai venit.

Jean simți în cuvintele ei grija feminină pentru prezent și totodată ecoul anilor trecuți. O recunoscu imediat pe mătușa sa Mary, deși n'o mai văzuse de ani de zile. Frații săi vitregi Bill și Guy nu se prea schimbaseră, afară numai că erau ceva mai slabi și mai voinici. Bill semăna cu tatăl său, deși părea mai degrabă vesel decât serios. Guy era mai mic de stat, mai vânjos, tare ca piatra, cu ochi scânteetori și cu picioarele curbate ale unui adevărat cow-boy. Amândoi se căsătoriseră în Arizona. Soția lui Bill, Kate, era o ființă grăsuță, mică și drăguță, mamă a trei copii. Cealaltă femeie, era o ființă voinică, cu părul roșcat și pistruiată, cu riduri ciudate pe obrajii cari arătau că a știut să sufere și să fie tare. Privind-o, Jean își aminti că cineva îi povestise tragedia vieții acestei femei. In fragedа-i tinerețe, întreaga ei familie fusese asasinată de apași.

Urmară apoi la rând copiii, timizi și vădit emoționați de faptul că aveau să-l salute pe Jean.

— Toată lumea să-mi facă acum loc, porunci Jean majestuos. Dragii mei, aflați că aveți aci în fața voastră ceva ce nu se vede in fiecare zi. Balotul acesta cântărea câteva sute de funzi atunci când l-am cărat pe umerii mei prin Market street la San Francisco. Când mă aflam pe bordul corăbiei, mi-a fost furat. La San Diego am pus din nou mâna pe el și am tras o sfântă de bătaie hoțului. A călătorit pe spinarea unui catâr dela San Diego la Yuma și odată am crezut chiar că a omorît biata vită sub greutatea lui. A urcat Coloradoul dela Yuma la Ehrenberg, după care a stat o vreme pe acoperișul unei diligențe. Am fost urmăriți de bandiți și, în timpul unui galop nebun, era cât pe ce să cadă depe acoperis. A fost încărcat apoi pe spinarea unui cal și a făcut și imposibilul să distrugă bietul animal. Partea cea mai rea a fost însă ultima bucată a drumului, dealungul prăpastiei pe spatele catârului, așa încât abea de mai puteam să am grijă de el. In cele din urmă, a sosit aci și acm îl vom despacheta.

După discursul acesta lung și impresionant, care sporise în cel mai inalt grad curiozitatea celor de față și înebunise de nerăbdare pe copii, Jean deslegă nenumăratele noduri ale balotului și desfăcu învelitoarea. Apărură trei puști învelite în pânză de cort pe care le puse de o parte, alături de un pachet greu. Jean desfăcu apoi un pachet turtit din care scoase o sumedenie de lucruri minunale pe care copiii le priveau cu ochi fermecați,

căci nici în cele mai frumoase visuri nu-şi închipuiseră vreodată aşa ceva. Erau cărţi cu chipuri, armonici de gură, păpuşi, puşti şi pistoale de joacă, un fluer minunat şi în fine o cutie plină de acadele.

Băieţii şi surioara lor îngenunchiară în faţa acestor comori întinse pe podea, prea fermecătoare spre a fi atinse cu mâinile din prima clipă.

Jean simţi o umbră amenințătoare care plutea peste capul micuţilor nevinovaţi, pe care ursita îi adusese pe lume într'o ţară sălbatecă, într'o vreme sălbatecă. După ce împărţi darurile mătuşii, celor două cumnate şi surorii sale, mai rămase un singur pachet, ultimul din tot balotul, Jean îl luă şi voi tocmai să înceapă să vorbească, când tresări amintindu-şi ceva. Văzu limpede în faţa ochilor două picioare mici, cu degetele goiaşe eşind afară din nişte mocasini scâlciaţi şi apoi două glezne rotunde şi simetrice sgâriate de spinii tufişurilor. Puse încet pachetul de o parte.

— Tată, spuse el, ceva mai grăbit, pentru tine şi băieţi n'am prea adus lucru mare. Câteva cuţite, câteva pipe, tutun şi apoi armele.

In clipa aceea, apăru în prag un tânăr înalt şi bine făcut. Iţi dădeai imediat seama că ai de a face cu un călăreţ desăvârşit. Toată înfăţişarea sa, chiar obrazul în afara ochilor era de om bătrân. Ochii lui erau însă tinereşti, blânzi şi întunecaţi.

— Ce mai faceţi? întrebă el intrând.

Ann se apropiă de tânărul bărbat. Jean nu mai avu nevoie să i se spuie cine era tânărul.

— Jean, acesta este prietenul meu Andrew Colmor.

Când simţi strângerea de mână a lui Colmor şi întâlni privirile sale scânteetoare dar reci, Jean fu bucuros că Ann şi-a dăruit inima unui bărbat demn de cei din neamul Isbel.

Copiii fură trimişi la culcare într'o aripă îndepărtată a casei cu îngăduinţa să-şi ia cu ei toate comorile căpătate. Râsul lor sglobiu se auzea din când în când. In jurul lui Jean, se adunară curând un auditoriu extrem de atent, care sorbea ştirile din lumea îndepărtată. Intr'un târziu, tânărul rămase singur cu tatăl său.

— Cred că eşti obişnuit să dormi în aer liber? îl întrebă cam pe neaşteptate bătrânul.

— Cam!

— In casă este ce-i drept loc destul. Aş dori însă să dormi afară. Hai de-ţi ia păturile şi carabina şi te conduc chiar eu.

Eşiră în tindă, iar Jean îşi puse pe umeri pânza de cort şi pătura. Carabina sa era sprijinită de uşă. Tatăl său o luă, o scoase pe jumătate din pânza în care era învelită şi o privi atent în lumina nopţii.

— E un 44? Hei, nu există nimic mai bun dacă e mânuită de un om cu mâna sigură.

In clipa aceasta, se apropiă de Jean un câine mare şi cenuşiu, care-l mirosi intrigat.

— Iată prietenul tău de noapte Shepp. E un jumătate lup.

Mama lui a fost câinele meu preferat. Era o cățea ciobănească, iar tatăl un lup din codru. Ne-au trebuit doi ani până să-l domesticim.

Noaptea era rece și tăcută. Jean își urmă tatăl până la lizlera pădurii de cedri. Acolo, crengile joase și dese ale arborilor formau un acoperiș de nepătruns.

— Finle, unchiul tău Jean a fost cercetaș al lui Ligett, unul dintre cei mai vestiți rebeli pe cari i-a avut vreodată Vestul, spuse ranchmanul. Și tu urmează să fi cercetaș și paznic al Isbelilor din Tonto. Cred că vei avea tot atât de mult de lucru ca și unchiul tău... așterne-ți de dormit în umbra acestor copaci. De aci, vezi totul fără să poți fi văzut. In ultima vreme s'au întâmplat câteva lucruri caraghioase în ținutul nostru. Dacă Shepp ar putea să vorbească, ar avea fără îndoială să ne povestească foarte multe. Bill și Guy au dormit afară, au cercetat urmele lăsate de calul unui străin și tot soiul de lucruri de felul acesta, dar individul care a cutreerat locurile noastre era mai viclean ca ei. Prin meleagurile noastre, există câțiva oameni ai pădurilor cu pas ușor ca pisicile. Jean... acum vreo trei zile, eșiam tocmai pe ușa din dos a casei în zorii zilei, când unul din indivizii aceștia a tras asupra mea. Și-a greșit ținta cu câțiva centimetri... îți voiu arăta mâine glontele înfipt în pervazul ușii și câteva fire de păr argintiu smulse de el în treacăt.

— Tată dar astea sunt lucruri grozav de serioase. Mă sperii, zise Jean ridicând brațele.

— Nu prea avem timp să ne speriem, răspunse calm bătrânul. Nici nu încape îndoială că intenția lor e să mă curețe. Acesta este motivul pentru care te-am chemat acasă... Hai acuma de te culcă. Poți dormi liniștit și fi sigur că Shepp te va trezi dacă va simți sau va auzi ceva. Noapte bună, finle. Te asigur că noaptea aceasta voi dormi liniștit.

Jean mormăi „noapte bună" și privi cum dispare în noaptea luminată de stele capul acoperit de păr argintiu. Statura înaltă dispăru în cele din urmă, iar în întunecime se auzi o ușă care se închidea. Shepp atinse mâna lui Jean. El primi semnul acesta de prietenie cu o adevărată recunoștință. Stătu o clipă trântit pe pătura sa, în timp ce gândurile îi roteau în jurul grozavei destăinuiri din cuvintele tatălui său: „De bună seamă că au de gând să mă curețe". Își simți mădularele din nou sprintene. Își aranjă păturile în golul fermecat dintre trunchiurile copacilor, se întinse peste ele, se acoperi și-și pregăti astfel culcușul pentru noapte. Inainte de a adormi, îi mai reveni Ellen Jorth în minte. Apoi își reaminti de spusele tatălui său, până ce fu cuprins în cele din urmă de somn.

Un nas rece lipit de obrazul său și un schelălăit încet îl trezi pe Jean. Câinele se afla alături de el, atent, la pândă, încordat. Noaptea era pe terminate, iar zorii nu mai puteau să întârzie. In

depărtare se auzi strigătul unui cocoş. Un cocoş dela fermă răspunse cu glas răsunător.

— Ce s'a întâmplat, Shepp? şopti Jean şi se ridică în capul oaselor.

Câinele simţise sau auzise ceva, care-i era suspect. Jean nu ştia însă dacă era vorba de un om sau de un animal.

CAP. III

Luceafărul dimineţii, mare, strălucitor in lumina sa albăstrie, minunat domnitor al cerului întunecat, plutea deasupra văii turburi şi întunecate. Urechile lui Jean prinseră svonul vag a numeroase copite în mers, dinspre partea deschisă a văii, dealungul coastei sudice. Shepp părea că n'aşteaptă decât ordinul să se repeadă. Jean puse o mână pe capul animalului. „Incetinel, Shepp!" şopti el. Işi încălţă apoi cizmele, îşi puse mantaua, luă carabina şi eşi afară din culcuş. Shepp abea se stăpânea să nu se repeadă sălbatec pe urma prăzii. Pentru Jean, era limpede că animalul acesta inteligent simţise apropierea vreunei fiare. Dacă ar fi fost oameni aceia cari dădeau târcoale fermei, atunci nu încăpea îndoială că Shepp ar fi fost tot atât de vigilent, însă după părerea lui Jean nu prea ar fi arătat dorinţa de a se depărta de el.

In liniştea dimineţii, trecură câteva secunde până ce Jean putu stabili direcţia vântului care era foarte slab şi care venea dinspre sud. Intr'adevăr, vagul svon era adus pe aripile acestui vântuleţ. Jean ocoli casa pe dreapta şi ţinu poteca care ducea dealungul văii, pe liziera cedrilor. Se opri după câţiva paşi spre a trage cu urechea. Era dela sine înţeles că obiectele nu puteau fi distincte în întunecimea cenuşie decât din apropiere. Ajuns cam la jumătate milă de casă, Jean auzi tropotul neregulat al unei turme de vite în goană, iar ceva mai încólo mugetul sugrumat al unui viţel. „Ah! îşi spuse Jean. Un viţel a fost ucis de vreo fiară". Trase un foc în aer şi strigă cât putu de tare.

Jean porni în goană în vale, fugind în lung şi în lat, atât pentru a speria fiara care pusese pe goană turma, cât şi pentru a găsi viţelul atacat. Auzi de mai multe ori în faţa sa tropotul unei turme care se depărta, dar de văzut n'o putu vedea. Dădu drumul lui Shepp, sperând că inteligentul animal va da de o urmă oarecare. Shepp nu mai dădu însă nici un semn de viaţă şi nici nu mai reveni. Dimineaţa începuse să mijească, iar Jean continuă să caute în lumina mereu crescândă, până ce dădu peste cadavrul unui viţel. Bietul animal zăcea în albia unui pârâiaş care avea apă numai în timpul ploilor. Pe pământul umed, se distingeau urmele mari ale unui lup. „Lupi", îşi spuse Jean îngenunchiind şi acoperind cu palma sa o urmă de labă. „Şi la noi, în Oregon, erau lupi, dar nu atât de mari ca ăştia... Tare aş vrea să ştiu unde hoinăreşte Shepp. Te poţi bizui oare pe el atunci când este vorba de lupi? Mie nu-mi prea vine să cred, mai ales dacă în haită sunt şi lupoaice".

Jean dădu de urmele a doi lupi, le urmări dealungul pârâiaşului, până se pierdură în iarbă. Curând după aceea renunţă la cercetare. La înapoiere, trecu de partea cealaltă a văii spre a putea admira răsăritul soarelui.

— Bună dimineaţa, fiule, îl întâmpină un glas vesel din tindă. Am auzit bubuitul armei tale şi ne-a încântat ca o floare de Mai.

Bill Isbel care lucra la o şea îşi ridică privirile şi-l întrebă în glumă, pe Jean, dacă are cumva obiceiul să doarmă vreodată noaptea. Guy Isbel începu să râdă şi în privirea pe care i-o aruncă lui Jean se putea citi o călduroasă admiraţie.

— Hei, bătrâne indian, ce ai vânat?

Jean povesti pe scurt întâmplarea cu lupii.

— Lupi? spuse bătrânul. Da, avem lupi, pantere şi urşi — şi animale răpitoare pe două picioare de alt neam — m'au costat peste cinci mii de dolari în vite, anul acesta.

— Serios? întrebă mirat Jean. Pentru el suma aceasta reprezenta o avere. E îngrozitor, tată. Dar unde erau păstorii tăi, cow-boy-i? Dar Bill şi Guy?

Bill Isbel il ameninţă pe Jean cu pumnul şi spuse cât se poate de serios, deoarece cuvintele fratelui îi atinseseră punctul sensibil:

— Unde eram eu şi Guy? Ei, dragă frate din Oregon, eram aici. Vreme de ani de zile nu ne-am scos cizmele din picioare de ni s'au lipit de piele şi cu toate acestea n'am putut reduce pierderea.

O chemare veselă care se auzi din bucătărie, întrerupse discuţia bărbaţilor: „La masă!".

Bătrânul ranchman discută în timpul mesei cu Bill şi Guy privitor la lucrul ce trebuia făcut în acea zi. In felul acesta, Jean îşi putu da seama de mărimea întreprinderii condusă de tatăl său. După micul dejun, fraţii lui Jean arătară un viu interes pentru armele pe care le adusese acesta. Fură despachetate, curăţate şi încercate. Cele trei arme erau carabine Winchester de calibru 44, arma pe care Jean o găsise ca fiind cea mai practică. Fu primul care trase şi loviturile obţinute îl mulţumiră umplând de uimire pe ceilalţi. Bill întrebuinţa o puşcă veche Henry. Guy n'avea nici o preferinţă pentru vreo armă oarecare. Bătrânul ranchman susţinea însă, că nu există armă mai bună ca puşca lui cu un singur foc, numită „puşcă pentru bivoli sălbateci".

— Ho! eu o să rămân tot la sculele mele. Un câine bătrân nu mai poate învăţa năsdrăvănii noi. Voi interesaţi-vă însă bine de carabinele aduse de Jean. Prindeţi-le de şea şi nu ezitaţi să vă exersaţi dacă vă iese în cale vreun coiot. Şi acum, Jeane, du-te cu băeţii de vezi moşia, fă o vizită vecinilor noştri şi în special lui Jim Blasidell. Vezi şi turmele şi alegeţi vreo doi cai pentru tine.

— Mi-am şi ales unul. Un armăsar bălan!

După impresia pe care i-o făcuse din prima clipă, Jean notează calul „Bălanul" şi se îndrăgosti de el mai înainte chiar de a-l fi încălecat. „Bălanul" era un animal vioi şi totuşi blând. Fusese educat pentru călărie. Nu simţise încă lovituri de bici şi pinteni, ci făcea de bună voie tot ceeace dorea călăreţul lui.

Jean se lăsă condus de fraţii săi. Intâlniră vreo câţiva păstori şi călăreţi cari lucrau la ferma tatălui său şi printre aceştia pe un om voinic şi cărunt, ai cărui ochi erau roşiţi şi arşi din cauza călăritului necontenit prin vânt, praf şi pe soare. Se numea Everts şi era tatăl băiatului pe care-l întâlnise Jean în apropierea satului. Everts jupuia tocmai viţelul ucis de lupi.

— Ascultă-mă, Jean Isbel, spuse Everts. Ai sosit la timp acasă. Ni s'a tot povestit că eşti un cititor de urme fără pereche. Poate că vei reuşi să dai de urma lui Old Gray, lupul singuratec, autorul isprăvii astea. In ultimele două luni a ucis nouă viţei şi mânji. Şi când te gândeşti că nici n'a sosit încă bâlciul de primăvară.

Blasidell îi aminti lui Jean de tipul leonin al texanului, atât prin chipul său mare şi îndrăzneţ, prin capul său uriaş împodobit de o coamă blondă, cât şi prin felul lui de a şi atitudinea sa deschisă care te făcea să-i citeşti imediat în inimă. Nu era atât de bătrân ca tatăl lui Jean. Avea un glas tunător, cu aceeaş cadenţă tărăgănată ca a tuturor texanilor şi ochi albaştri cari mai ascundeau încă în lucirea lor flacăra tinereţii.

— Ho! dar semeni bine cu sora dumitale! spuse Blasidell. Poţi să consideri cuvintele astea ca un compliment, tinere. Amândoi îmi amintiţi de mama voastră. Dar dumneata eşti un Isbel. Acolo în Texas sunt indivizi cari nu-şi pun niciodată mănuşa în mâna dreaptă. Dracu să mă ia, dacă atunci când unul dintre aceştia s'ar apropia din nebăgare de seamă de dumneata ar crede că s'a deschis mormântul pentru el şi ar pune repede mâna pe pistol.

Râsul lui Blasidell răsuna adânc şi plăcut. Spusele acestui prieten îi păreau interesante lui Jean. Colonizarea văii Tonto cu texani era un subiect pe care-l discutară cu cea mai mare plăcere.

Blasidell îi povesti despre timpurile când în valea Tontoului nu erau prea mulţi oieri şi nici ranchmeni, dacă aveai în vedere întinderea uriaşă a văii. Puţinii cari se aflau, erau constrânşi să locuiască însă, din cauza terenului abrupt şi sălbatec, pe petecul mai şes pe care-l forma Grass Valley şi împrejurimea lui. Bineînţeles că pe măsură ce populaţia sporea, iar creşterea vitelor se desvolta din ce în ce mai mult, ca o consecinţă logică, drepturile de păşune şi de apă au devenit lucruri de formidabilă însemnătate. Oierii îşi duceau turmele în timpul verii sus pe Rim spre a le readuce în vale la venirea iernii. Un oier putea să adune câteva mii de oi în jurul fermei unui ranchman şi să-l distrugă.

— Texasul era plin de indivizi rău famați și vite frumoase, conchise Blasidell. Cea mai mare parte din prima categorie și câteva exemplare din cea de a doua s'au strămutat în valea Tontoului. Oierii au acum oficiile lor pentu comerțul de oi și lână la Maricopa și Fenix. Se îmbogățesc și devin puternici.

— Ah!-și ce va ieși din toată încurcătura asta? spuse Jean.

— Intreabă-l pe tatăl dumitale.

— Aș dori că cunosc punctul dumitale de vedere.

— Păi într'un cuvânt: ranchmenii din Texas nu vor admite niciodată ca pășunile pe care s'au colonizat ei să fie cotropite de oieri.

— Și cine este Greaves? continuă Jean.

— Greaves este un om greu de priceput. E un negustor viclean. Spune că vine din Missuri. E texan ca și mine. A sosit călare în Tonto fără să aibe măcar un pachet cu el. Astăzi, și-a clădit o casă din piatră și-și aduce mărfurile dela Fenix. Pare că vinde și cumpără o mulțime de vite. O vreme părea că are de gând să ție mijlocia între oieri și ranchmeni. Amândouă taberele aveau locul de întâlnire în prăvălia sa, iar el asculta plângerile și ale unora și ale altora. In ultima vreme, s'a dat însă mai mult de partea oierilor. Nu l-a învinuit încă nimeni de asta. Ar fi însă vremea ca un ranchman să-i dea pe față vicleșugul.

— Desigur că trebue să existe și oieri de treabă și cinstiți aici în vale? întrebă Jean.

— Intr'adevăr unii dintre ei sunt oameni de bun simț. Cei cari au sosit însă în ultima vreme — ăștia sunt ăia cu care ne vom ciocni.

— Dar oierul acela — Jorth! continuă Jean încet și ezitând, ca și cum ar fi fost constrâns să se intereseze de ceva pe care l-ar fi ocolit mai cu dragă inima.

— Jorth este probabil conducătorul taberii oierilor care stă în calea noastră a ranchmenilor. El n'amenință și nici nu strigă cum fac câțiva dintre ai lui. Crește și cumpără însă din ce în ce mai multe oi. Păstorii lui ne-au înconjurat în iarna trecută din tot locul. Jorth este un om de care trebue să ținem seama.

Abea târziu în acea după amiază, tatăl lui Jean vorbi despre ceeace îl preocupa mai ales. Când îi veni bine, îl trase pe Jean alături de sine sub cedri, unde erau feriți de priviri indiscrete.

Bătrânul fermier respiră adânc.

— Cele ce-ți voi povesti acum, băiete, e secretul meu și numai al meu, începu el. Frații tăi și Ann n'au auzit niciodată de el. Jim Blasidell bănuește, că în dosul tuturor chestiunilor ăstora se ascunde ceva excepțional, dar nici el nu știe nimic. In afară de tine, nu mai trebue să afle nimeni de acest secret. Trebue să-mi făgăduești că-l vei păstra acum și după moartea mea.

— Iți făgăduesc! spuse Jean.

— Acum să ți-l spun, începu bătrânul. Oierul de care tre-

nue să ținem seama e Lee Jorth, dușmanul meu de moarte. Ne-am născut în acelaș oraș, în copilărie ne-am jucat împreună, iar ca flăcăi ne-am încăerat adesea. Amândoi ne-am îndrăgostit de aceeaș fată. O vreme, avurăm amândoi aceeași sorți de isbândă. Atunci, isbucni războiul. Eu și fratele meu Jean am plecat ca voluntari. M'a sfătuit să mă căsătoresc cu Ellen înainte de a mă înrola. N'am voit însă. A fost cea mai mare greșală a vieții mele. Curând după ce ne-am despărțit, a încetat și corespondența între noi. Aveam însă toată încrederea în ea. A fost o vreme de groaznică zăpăceală. Apoi am fost rănit și internat într'un spital. Cam după un an de zile, am fost trimis acasă.

Ajuns cu povestirea aci, Jean evită să-și mai privească tatăl în ochi.

— Lee Jorth nu se înrolase, continuă fermierul cu glas încet și tremurător. Se căsătorise cu iubita mea Ellen... aflasem toate acestea cu mult înainte de a mă fi însănătoșit. Alergase după ea ca un câine după un iepure... iar Ellen s'a căsătorit cu el. Când am fost din nou în stare să mă țin pe picioare, m'am dus la Jorth și Ellen. I-am tras la răspundere. Voiam să știu de ce m'a părăsit. Lee Jorth nu se schimbase cu tot norocul ce dase peste el. Mă calomniase în fața lui Ellen... Dar indiferent dacă el mințise sau nu, Ellen Sutton era o infidelă. Și atunci văzui că ea îl iubește și că pe mine nu mă iubise niciodată. Toată mărinimia mea s'a dus atunci dracului. Dacă nu s'ar fi lăsat convinsă de minciunile sale și m'ar fi compătimit cât de puțin, atunci poate că i-aș fi iertat. Ea îl adora însă. Era sclava lui. Iar eu, am învățat atunci ce e aceea ura. Războiul i-a ruinat pe Suttoni, ca dealtfel pe mulți oameni din sud. Lee Jorth începu să se ocupe de creșterea vitelor. Moștenise moșia Suttonilor, iar averea sa începu să sporească după câțiva ani. In zilele acelea, fiecare crescător de vite era un mic tâlhar. Fiecare crescător prindea vițeii care nu erau ai lui și-i însemna cu marca proprie. Noi alde Isbel eram cei mai bogați crescători de vite de prin partea locului. I-am întins o cursă lui Lee Jorth și l'am prins pe când însemna cu fierul roș vreo câțiva viței pe care avusesem eu însă grijă mai înainte să mi-i însemn. L-am reclamat pentru furt. L-am înfierat ca hoț de vite și l'am distrus. Ne-am mai întâlnit odată. Dar Jorth era unul dintre rarii texani cari nu prea puneau repede mâna pe revolver, mai ales când era vorba de un Isbel... A părăsit țara și a început să joace, decăzând mereu mai mult, după care reveni din nou acasă. Când am văzut transformarea mândrei Ellen Sutton și adorarea ei continuă față de Jorth, aproape că am înebunit de milă și ură... Cred că ura este sentimentul cel mai trainic la un texan. Roata se întoarse apoi și soarta mea luă altă întorsătură. Ca cei mai mulți dintre tinerii depe vremea mea, beam mult și jucam. Intr'o noapte, am dat peste Jorth care avea de tovarăș pe un trișor și m'au jefuit. Ne-am luat la ceartă. Revolverele au început să vorbească. L-am împușcat pe adversarul meu... pe vremea aceea, se înființase tocmai cavaleria din Texas... măi băete, dacă îți spun că n'am fost isgonit din Texas să știi că nu spun tocmai

adevărul. Am trecut granița pe spinarea unei gloabe. M'am dus în Oregon. M'am căsătorit acolo și tot acolo s'au născut Bill și Guy. Mama lor n'a trăit multă vreme. Și apoi m'am căsătorit cu mama ta, Jean. Aveau ceva sânge indian și lucrul acesta o făcea să pară mai frumoasă ochilor mei. A fost o femeie minunată și mi-a hărăzit singura fericire pe care am cunoscut-o vreodată. Iți amintești fără îndoială de ea și de zilele fericite din căminul nostru din Oregon. Cred că am mai făcut o mare greșeală atunci când am plecat în Arizona. Dar țara asta a crescătorilor de vite m'a atras totdeauna. Auzisem despre valea asta sălbatecă a Tontoului și că texanii se stabilesc aci. Jim Blasidell mi-a trimis vorbă să vin că ar fi un colț de paradis aci în vest. Asta este chiar așa. Și mama ta murise... Acum, trei ani am sosit în Tonto și alde Jorth. Și ceeace-mi pare curios, este că după un an sau cam atât, a sosit și banda de tâlhari din Texas. Jorth a început să crească oi. Trăește împreună cu câțiva oieri într'un canion al Rimului. Undeva în pădurile sălbatece depe acolo este și ascunzătoarea bandei lui Daggs. Cred că sunt singurul care face o legătură între colonelul Jorth, cum este numit el pe aici, și Daggs și banda lui. Poate că Blasidell și încă vreo câțiva au o vagă bănuială. Dar e tot una. Nu este vorba numai de conflictul dintre rancheneni și oieri. Te asigur, fiule, că este vorba de lucruri mult mai grave. Va fi o luptă grea între texani, o luptă sângeroasă... Jorth are intenția deabolică de a se folosi de neînțelegerea dintre oieri și fermieri pentru a mă distruge pe mine și familia mea, așa după cum l-am distrus și eu pe el pe vremuri. Ei și acum, o să așteptăm să fim isgoniți depe livezile noastre de oi sau să ne lovească vreun glonte tras pela spate?

— Asta nu! spuse Jean liniștit.

— Ia hai cu mine până în casă, spuse fermierul și păși tăcut înaintea fiului său, oprindu-se în dreptul ușii. Puse degetul pe o mică gaură din pervazul ușii, cam la înălțimea capului unui bărbat voinic. Jean văzu că este vorba de o gaură făcută de glontele despre care-i vorbise tatăl său în seara sosirii. Pe margini se vedeau câteva fire de păr argintiu.

O fremătare fierbinte trecu prin inima lui Jean Isbel. Primul foc fusese tras iar el era un Isbel... Da, tatăl său făcuse din el un adevărat Isbel. Sângele e un lichid deus.

— Cam asta ar fi totul, fiule, conchise fermierul. Inţelegi acum dece am presentimentul că nu voi mai trăi multă vreme. O simt în mine. Iar noaptea, aud în jurul meu un murmur straniu, Jeane, ca și cum ar fi glasul mamei tale care mă cheamă sau care încearcă să mă previe. Dar eu știu ce știu.

— Jorth are garda lui personală. Trebue s'o ai și tu pe a ta, răspunse Jean laconic.

— Desigur, fiule, și pot alege dintre cei mai destoinici oameni cari locuesc în valea asta, spuse fermierul cu mândrie. Vreau însă ca înainte de toate să le expun lucrurile și să le las libertatea să aleagă. După părerea mea, n'o să fie o încăerare de

lungă durată. Va fi scurtă şi sângeroasă, după felul texanilor. Am încredere în tine Jeane. Grija ta să fie ca ultimul pe câmpul de luptă să fie un Isbel.

Jean privia întunecat înaintea sa. „Eşti convins, tată, că nu există altă soluţie? Te-ai gândit oare la sora mea — la soţiile fraţilor mei — la toate celelalte femei?

— Ar fi oare mai bine pentru femeile noastre dacă am lăsa pe adversarii noştri să ne ucidă cu sânge rece?

— Ai dreptate. Văd că nu mai există nici o speranţă... Nu mă gândeam la mine tată. Mie mi-este tot una. Dacă va fi să înceapă lupta, atunci fi sigur că voi fi omul cu care te-ai lăudat. Numai că e tare greu, greu de tot. Ştii tu, pentru tineri e o situaţie imposibilă. Păcatele părinţilor... Dar tabăra cealaltă? Ce face Jorth? Are copii?

— Are o fiică. Ellen. Poartă numele mamei ei. Prima dată când am văzut-o am şi recunoscut-o. Mi-a dat ca un cuţit prin inimă.

— Ann ai întâlnit-o vreodată pe Ellen Jorth? o întrebă ceva mai târziu Jean pe sora sa.

— Da, dar de mult!

Jean îi povesti pe scurt întâmplarea sa de cu o zi mai înainte.

— N'ai vrea să-mi povesteşti tot ce ştii despre ea?

— Desigur, Jeane. Ochii ei întunecaţi priveau miraţi şi prietenoşi faţa lui îngrijorată. Am auzit tot felul de lucruri, dar aci în valea Tontoului nu trebue să crezi toate cele câte se spun... Am cunoscut-o pe Ellen Jorth acum vreo doi ani. Pe vremea aceea, nu ne ştiam numele. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Imi plăcea. Părea nefericită. Data următoare ne-am întâlnit la un bal. Fetele care erau cu mine o tratau de sus. Biata fată îşi puse toate la inimă şi fugi de lângă noi. Am alergat după ea — şi se părea că vom fi prietene... Atunci mi-a spus cine este şi m'a întrebat cum mă numesc. I-am spus numele meu. Dacă aş fi lovit-o in obraz, n'ar fi reacţionat altfel. Se îngălbeni la faţă, începu să gâfâie, îmi întoarse spatele şi plecă în goană... Ultima dată, am întâlnit-o acum aproape un an... Mergeam pe o potecă lăturalnică ce ducea la ferma unei prietene pe care voiam s'o vizitez. Ellen Jorth venea călare alături de un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Drumul era acoperit de iarbă deasă şi umbros. Călăreau foarte aproape unul de celălalt şi nu mă băgară în seamă imediat. Bărbatul îşi petrecuse braţul în jurul taliei ei. Ea l-a respins şi am văzut-o râzând. El o mai apucă odată şi o sărută, dar mai apoi calul său se sperie. Au trecut pe lângă mine. Ellen Jorth dădu capul pe spate şi nu mă învrednici nici măcar cu o privire.

— Ann, crezi poate că este o fată uşuratecă? întrebă Jean fără ocol.

— Uşuratecă? exclamă Ann uimită şi puţin jenată. Nu, Ellen Jorth este singură şi nenorocită. Nu mai are mamă. Trăeşte

izolată între bărbați necioplíți. Nu se poate apăra dacă aceștia nu-i dau pace. Poate că este puțin prea liberă, poate că e prea bună. E insă cinstită, Jeane. Când a trecut atunci călare pe lângă mine, fața-i era palidă și mândră. Ea este o Jorth, iar eu o Isbel. Ușuratecă? Nu!

— Iți mulțumesc, Ann, răspunse Jean răgușit. Nu-i așa că nu vei pomeni nimănui ceva despre intâlnirea mea cu Ellen Jorth?

— Nu, Jeane, iți făgăduesc.

CAP. IV

Ellen Jorth reintră grabnic în pădure, turburată și furioasă că intâmplarea o adusese în fața unui Isbel. Era scârbită de faptul că intâmpinase cu prietenie pe un membru al acestei familii urâte care-l distrusese pe tatăl ei.

A doua zi, se trezi veselă și dornică de muncă. Nu trecu mult și se gândi că buna ei dispoziție se datora poate faptului că Jean fixase ziua aceasta pentru intâlnirea pe Rim. Veselia Ellen-ei disparu. Zâmbetul se șterse, iar primăvărateca dimineață își pierdu farmecul.

— N'are nici un sens să mă mint pe mine, își spuse ea gânditoare. Dumnezeule, tare trebue să fiu singură ca să mă bucur că voi vedea pe un Isbel!

Cu mult inainte ca soarele să fi început să apună, spre mijlocul după amiezii, la ora fixată de Jean Isbel pentru intâlnire, Ellen își îndreptă pașii prin pădure spre Rim. Intocmai unui indian își alegea drumul pe covorul des al acelor de brad, pe care picioarele ei încălțate cu mocasini ușori nu lăsau nicio urmă. Făcu un ocol mare și ajunse pe Rim cam la un sfert de milă mai departe de locul unde stătuse de vorbă cu Jean Isbel. De aci, pornind-o spre răsărit, avu grijă să calce numai pe piatră tare. Aceasta era o adevărată aventură și după toate aparențele prima pe care o avusese până acum in viață. După ce-și fixă planul, nu mai avu altceva de făcut decât să aștepte, astfel încât trecu pe partea cealaltă a mestecănișului, pe marginea Rimului, spre a sta acolo la pândă. Știa că va auzi calul lui Jean cu mult inainte de a-l vedea pe acesta.

— Ah! Ellen Jorth ce comică fată ești și tu, șopti ea. Cred că nu te-am cunoscut încă cum trebue!

Timpul trecea. Ellen Jorth începu să devie neliniștită pe măsură ce soarele inainta tot mai mult spre apus. Printr'o fereastruică în tufișul în care se afla, văzu colțul de stâncă pe care stătuse cu Jean Isbel și potecile pe care ar fi putut să sosească el. Își dădu seama oarecum nervoasă că ascunzișul ei se află la abea treizeci de picioare de stâncă. Trebuia prin urmare să stea nemișcată.

Trecu o oră fără sfârșit. Soarele ajunsese cam la mijlocul drumului între zenit și orizont. Ellenei Jorth i se năzări deodată: „nu vine". In clipa în care-i veni acest gând, avu senzația unei

pierderi, unui vag regret — un sentiment care nu poate fi calificat altfel decât deziluzie.

Nechezatul unui cal care se afla foarte aproape o făcu pe Ellen să tresară, iar corpul i se încordă. Incepu să tremure uşor, iar sentimentele ei cunoscură o schimbare bruscă. Se ridică prudentă sprijinindu-se în coate şi privi prin locul liber din tufiş. Văzu un bărbat care-şi lega calul de un copac. Bărbatul acesta luă apoi carabina depe şea şi păşi pe marginea prăpastiei. Privea spre vale şi părea cufundat în admiraţie sau dus pe gânduri. Se întoarse apoi şi cercetă cu privirea pădurea ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

Ellen recunoscu statura sveltă şi faţa întunecată care amintea atât de mult pe un indian. Isbel! Venise aşa dar. Ellen tremură puţin sprijinindu-se în coate. Jean Isbel, fidel cuvântului dat, venise în pofida dispreţului ei, spre a o revedea. Duşmanul tatălui ei! Svonul umbla de mult din gură în gură că bătrânul Gass Isbel trimisese după fiul său indianul, pentru ca acesta să lupte împotriva familiei Jorth.

Jean Isbel, fiul unui texan, ochitor fără pereche, căutător de urme cum nu mai exista al doilea, un om aspru şi periculos! In clipa aceea, trecu prin mintea Ellenei un gând ucigaş — dacă toate acestea erau astfel precum se spunea, dacă el era duşmanul tatălui ei, dacă lupta dintre Isbel şi Jorth trebuia să isbucnească în chip inevitabil, era datoria ei să-l ucidă pe acest Isbel pe loc, în timp ce aştepta sosirea ei. Năucul — cum putea să creadă că ea va veni? Ellen puse capul pe pământ, până ce încetă tremurul bizar al braţelor ei. Gândul acela întunecat dispăru. Nu venise aci spre a ucide pe un bărbat pela spate.

După o clipă, îşi ridică din nou privirile. Isbel sta pe un loc mai înalt al Rimului într'o poziţie comodă, aşteptând. Purta un costum de piele aproape nou, care făcea fără îndoială o impresie mai avantajoasă în comparaţie cu hainele murdare şi rupte de care-şi amintea Ellen.

Nu arăta înalt de stat. Ellen era obişnuită cu texanii şi oamenii din Arizona care era înalţi, slabi şi sprinteni. Omul acesta avea cu totul altă structură. Avea umerii cei mai largi pe care-i văzuse vreodată la un bărbat, aşa că la prima vedere făcea impresia că e scund. Membrele sale mlădioase şi puternice dovedeau însă cu prisosinţă că nu este de loc scund. Işi cuprinsese genunchii cu palmele. Avea mâini vânjoase, mari şi în armonie cu încheeturile muşchiuloase. Haina-i era deschisă la gât. Purta un fular ca şi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoştea Ellen. Curiozitatea o făcu în cele din urmă să-şi poarte privirea hotărîtă spre capul şi chipul lui Jean Isbel. Purta o şapcă făcută dintr'o blană oarecare. Părul îi era aspru şi tuns scurt, de un negru adânc ca pana corbului. Faţa îi era oacheşă, de un cafeniu închis fără nici o urmă de roşu. Nu avea nici pometii proeminenţi şi nici nasul mare şi coroiat caracteristic albilor cari au sângele amestecat cu indieni. Şi, cu toate acestea, îţi dădeai seama fără să vrei că e un indian: după ochii săi negri şi pătrunzători, după fruntea

înaltă, netedă şi gânditoare, după nemişcarea rigidă a trăsăturilor sale.

Ellen îi observa. Din minut in minut, privirile sale treceau dela prăpastia cenuşie din faţa sa spre pădurea întunecată. Când se întorcea, soarele îi lumina faţa, iar Ellen prinse strălucirea dură a ochilor săi negri. Vedea că stă la pândă.

Deodată, Ellen simţi cum i se strecoară un fior rece pe spate. Privirile pătrunzătoare ale lui Isbel se odihneau acum asupra ascunzişului ei. Inima i se opri aproape din bătaie. Dacă o descoperea, avea să moară de ruşine. Se simţi, în cele din urmă, mai uşurată când el îi întoarse spatele şi începu să se plimbe în sus şi în jos pe stâncă, cu capul plecat şi cu mâinile încrucişate la spate. Nu mai privea pădurile. Se întoarse brusc spre apus, iar lumina soarelui apunând îi polei chipul. Curcile sălbatece începură să facă sgomot. Isbel se apropiă de calul său şi păru că desprinde ceva de pe şea. Când se reîntoarse, Ellen văzu că el are un pacheţel în mână. Se depărtă în direcţia stânei lui Jorth şi dispăru curând în pădure.

Ellen îl văzu pe Isbel revenind mai devreme decât s'ar fi aşteptat. In mâini nu mai avea nimic. Il văzu cum se apropie cu paşi repezi de calul său, deslegă frâul şi săltă în şea. Bărbatul mai aruncă o privire spre stâncă ca şi cum ar fi voit să reţie imaginea în memorie, apoi se depărtă dealungul Rimului. Privi în urma lui până ce dispăru între copaci, după care se întoarse repede la stână.

De îndată ce intră în cort, zări pachetul pe care-l avusese Isbel în mână. Era pe patul ei. Ellen privi încremenită. „Ce neobrăzare!" O lovitură de picior şi pachetul sbură afară. Cuvintele şi gesturile ei arătau că-şi stăpânea cu greu furia arzătoare. Mai lovi pachetul odată cu piciorul şi se gândi să-l arunce pe foc. Nu putu face acest gest. Il lăsă acolo unde se afla. Intr'un târziu, apărură Pepe şi Antonio cari mânau turma înaintea lor.

Ellen nu voi ca ei să vadă pachetul şi îl aruncă înapoi în cort, plină de dispreţ pentru sine, în timp însă ce furia ei se mai domolee. Fu cuprinsă apoi de curiozitate. Pachete atât de curate şi de frumos legate nu se prea vedeau des în valea Tontoului. Ellen se hotărî să aştepte până după cină şi să-l arunce într'un moment favorabil în foc. Ce o interesa conţinutul lui? Era probabil un dar. Işi spuse că e cât se poate de furioasă împotriva acestui Isbel, care avea obrăznicia să se apropie de ea făcându-i un cadou.

Antonio, de obiceiu un tovarăş vesel, în seara aceasta era posac şi tăcut. Ellen nu putu afla mai mult dela el, decât că meseria de cioban la oi aducea astăzi cu sine pericole care nu erau de loc pe plac unui mexican iubitor de pace ca el. Auzise ceva ce nu voia să povestească. Ellen îl ajută să prepare cina şi se aşeză tăcută la masă. Antonio îi comunică din partea tatălui ei să nu pornească la drum spre casă după lăsarea întunericului. După masă, ciobanii se retraseră în corturile lor lăsând-o pe El-

len singură în fața focului. Fata aduse imediat pachetul spre a-l pune pe foc. Curiozitatea feminină îi rodea însă inima. Cedă într'atât încât clătină și strânse pachetul, iar în cele din urmă rupse un colț al învelitoarei. Văzu atunci câteva cuvinte scrise cu creionul. Plecându-se mai mult asupra flacării, citi: „Pentru sora mea Ann".

Fără a-l deschide Ellen duse pachetul înapoi în cort.

A doua zi, nehotărîrea se repetă. In cele din urmă, ascunse supărătorul obiect în păturile ei și-și spuse că va aștepta până se va înapoia la stână spre a-l arunca pe foc. Antonio îi încărcă legăturile pe spinarea catârului. Neavând cal, Ellen urma să facă pe jos cele câteva mile până la ferma tatălui el.

Fericită în oarecare măsură, și cu undată, în visuri, Ellen străbătu pădurea și ajunse curând la drumul care ducea în desișul sălbatec al Chevelon-canionului. La capătul acestui canion, se afla pe o livadă o colibă rudimentar clădită din bârne cu un horn de lut înălțat tocmai în partea din față. Aceasta era locuința unui bătrân ciudat, care trăia prin locurile acestea de multă vreme Se numea John Sprague, și se ocupa cu creșterea catârilor. N'avea nici boi, nici cai, ba nici chiar un câine. Umbla svonul că Sprague fusese căutător de aur, unul dintre cei mulți cari au răscolit țara în căutarea comorii olandezului sburător. Sprague cunoștea valea și Rimul mai bine decât oricare alt oier sau ranchman. Dela Black Butte la Cibeque și dela Chevelon Butte la pasul Reno, cunoștea fiecare potecă, fiecare canion, fiecare colină și isvor. Ba mai mult era în stare să te ducă acolo unde voiai chiar și în noaptea cea mai întunecoasă. Faima sa se bizuia însă cel mai mult pe faptul că nu creștea decât catâri — burros, cum erau numiți prin partea locului — și mai ales catâri negri cu botul alb. Erau cei mai buni catâri din întreaga vale și erau foarte căutați. Sprague vindea în fiecare an câțiva catâri. Pe unul îl dăruise Ellenei deși se despărțea foarte greu de animalele sale. Bătrânul acesta era singurul prieten al Ellenei.

Când sosise cu oile, pe Rim, unchiul John, cum îl numea Ellen se afla tocmai într'una din rarele sale vizite la Grass Valley. Observă deci bucuroasă fumul albăstrui care se ridica din hornul vechiu și auzi sbieretele disgrațioase ale catârilor. Când intră în ograda, Sprague ședea în pragul colibei sale.

— Hallo, unchiule John!

— Ho! ia-te uită asta e chiar Ellen! răspunse el călduros. De îndată ce am văzut catârul ăsta cu bot alb, am și știut cine vine. Dar unde ai fost fetițo?

Sprague era un bătrân cu umerii căzuți, mic de stat, cu păr argintiu și ochi vicleni cari scânteiau prietenoși în cairul său roșu. Ellenei nu-i erau de loc pe plac petele de tutun depe barba lui și nici hainele murdare, rupte și urât mirositoare pe care le purta. Renunțase de mult la toate încercările de a-l educa spre a-l face să fie curat.

— Am păzit oile. Dar tu unde ai fost, unchiule?

— Am fost după nutreț. Dar pe cât îmi amintesc, a... ...

mai mult la Grass Valley decât am stat vreodată în viața mea. Nu e însă de mirare dacă te gândești.

— Ce? întrebă repede Ellen văzând că bătrânul se oprește.

Sprague scoase o pipă neagră din haină și începu s'o curețe cu degetul. Privirea pe care o aruncă Ellenei era gânditoare, serioasă, și atât de bună, încât fata se temu că bunătatea aceasta ar putea să fie și milă.

— Hai înăuntru să șezi puțin! Vrei?

— Nu mulțumesc! Ellen se așeză pe butucul de tăiat lemne. Ia spune-mi unchiule ce mai e nou prin vale?

— Nu e mai nimic — afară de clevetire. De pălăvrăgit se pălăvrăgește mult.

— De pălăvrăgit s'a pălăvrăgit totdeauna mult, spuse Ellen disprețuitoare. Grass Valley este o groapă infectă, rea și clevetitoare.

— Ah! Ellen va fi o luptă mare — o luptă sângeroasă în valea Tontoului, continuă Sprague serios.

— Intre cine și cine? întrebă Ellen, privindu-l cercetătoare.

— Intre alde Isbel și dușmanii lor. Cei mai mulți dintre oamenii din vale și bine înțeles toți crescătorii de vite sunt de partea bătrânului Gass. Blasidell, Gordon, Frederick, Blue — toți vor fi cu el.

— Și contra cui au de gând să lupte? întrebă Ellen.

— Se spune că oierii vor să provoace lupta cu orice preț. Se mai vorbește însă și despre altele ce-i drept nu chiar pe față, căci ar putea să-i meargă foarte rău aceluia care se amestecă în asemenea treburi pe aici.

— Nu trebue să te temi, unchiule John — eu n'o să te trădez niciodată. Mi-ai fost totdeauna un prieten sincer.

— Asta a fost în orice caz dorința mea Ellen. Își clătină capul nețesălat. E cam greu să taci din gură atunci când te îndrăgește cineva așa ca mine... Aș dori să știu însă ceva. Mai ai rude în afară de cele depe aici, la care te-ai putea duce până ce va trece încăerarea?

— Nu! Pe cât știu toate rudele mele locuesc aici.

— Dar prieteni?

— Eu n'am prieteni, unchiule John, spuse ea tristă plecând capul.

— Ho, asta e păcat. Am sperat că te-ai putea pune în siguranță undeva.

— Sper că nu ai crezut că voi fugi atunci când tatăl meu e în luptă? zise ea.

— Sper că nu.

— Eu sunt o Jorth, spuse Ellen întunecată și-și plecă din nou capul.

Sprague făcu un semn de aprobare. Era vădit uluit și îngrijorat, stăpânit de dragostea sa pentru această fată.

— Ai pleca oare cu mine? întrebă el. Am putea trece dincolo în valea Maza și să locuim acolo până s'or termina toate.

— Mulțumesc, unchiule John. Ești bun și prietenos, dar

rămân alături de tatăl meu. Grijile lui sunt şi ale mele.

— Bravo! La asta mă puteam aştepta. Bine, fetiţo, priveşte mereu cu curaj în viitor şi luptă ca să-ţi croeşti o cale. De aşa ceva nu poate scăpa nici un om tânăr. Lupta adevărată croeşte caracterele adevăraţilor bărbaţi şi adevăratelor femei. Numai că trebue să fi sigură de tine. Cred cu asta că trebue să simţi în inima ta ceeace este adevărat şi bun şi drept şi să te ţii de aceasta până la moarte luptând ca să le impui. Eşti o femeie tânără, o femeie minunată. Asta înseamnă că vei avea mai multe încurcături şi vei avea mai greu de luptat. Ţara asta nu prea este plăcută pentru femei, mai ales dacă e vreuna care a fost ponegrită vreodată.

— Ce mă interesează pe mine spusele celor de jos din vale? răspunse Ellen. Ştiu că mă socot o fată uşuratecă. Nu am făcut nimic spre a le scoate lucrul ăsta din cap. Ba mai mult i-am ajutat chiar să creadă asta.

— N'ai făcut bine, copilule, spuse Sprague serios. Mândrie şi temperament! Nu trebue niciodată să îngădui celorlalţi să gândească rău despre tine şi cu atât mai puţin nu trebue să le dai ocazia.

— Ii urăsc pe toţi oamenii din vale, strigă cu violenţă Ellen. Ii urăsc într'atât încât jubilez dacă gândesc rău despre mine... Mama era din neamul cel mai bun din Texas. Eu sunt fiica ei. Ştiu cine sunt şi ce sunt!

— Eşti un copil sălbatec şi încăpăţânat, Ellen! răspunse cu glas serios bătrânul. Se spun tot felul de lucruri pe seama numelui dumitale, pe seama onoarei dumitale... Nu le-ai dat oare prilejul să spună toate astea?

Ellen simţi cum îi fuge sângele din obraji năvălindu-i în inimă.

— Nu fi atât de repezită, Ellen, continuă bătrânul. Chiar dacă cuvintele mele par uneori grosolane... Ştii bine, copilule, cât ţin la tine. Voiam să spun numai dacă n'ai fost poate puţin, puţin necugetată!

— Necugetată? spuse amar Ellen.

— Necugetată — şi — oarbă — fiindcă ai îngăduit uneori câte unui bărbat să te sărute deşi eşti o femeie în toată firea?

— Da, asta am făcut-o!

— Ei bine, dece?

— Nu ştiu... Nu m'am gândit la nimic rău. Eram sătulă să tot isgonesc bărbaţii de lângă mine. Şi uneori — dacă erau prietenoşi cu mine — cum mă simţeam atât de singură, n'aveam nimic împotrivă să las pe unul sau pe altul să-mi facă curte. Nu m'am gândit la consecinţe. Şi apoi, cele câteva ori când am fost la Grass Valley şi am fost văzută de oameni, atunci am provocat eu singură toate lucrurile acelea... Oh! am fost o copilă uşuratecă şi neruşinată.

— Ah! Ellen de aceea mi-a fost dat să asist eri la o scenă ruşinoasă... Da, da, eri la cârciumă au fost unii cari te-au numit astfel. Şi a fost acolo un flăcău care a făcut un scandal monstru.

Era cât pe aci să omoare pe unul, iar pe celălalt l-a forțat să-și retragă cuvintele. Și a băgat în sperieți întreaga bandă încât n'a mai îndrăznit nici unul să se miște din loc.

— Și cine a fost acela? Dumneata?

— Eu? Ho, nici nu poate fi vorba de mine. Flăcăul ăla era sprinten ca o pisică, iar cuvintele lui erau ca trăznetele.

— Cine atunci?

— Păi cine să fie — un străin care abea a sosit în regiunea asta — și pe deasupra mai e și un Isbel, Jean Isbel.

Ellen scoase un strigăt fără voia ei.

— Intr'o cârciumă plină de oameni — cari țin mai toți cu oierii — și erau de partea Jorthilor a îndrăznit acest Jean Isbel să răsbune o insultă adusă lui Ellen Jorth.

— Nu! strigă Ellen. Un simțământ sinistru îi cuprinse inima.

— Ba chiar așa — răspunse bătrânul. Și cred că n'o să-ți strice să asculți întreaga întâmplare.

CAPITOLUL V.

Bătrânul John Sprague își începu cu patos povestirea.

— M'am învârtit vreme de vreo două zile prin prăvălia lui Greaves și am auzit tot felul de lucruri. Cele mai multe erau numai pălăvrăgeală de babe. In orice caz, am putut afla încotro bate vântul la Grass Valley. Eri dimineață, îmi încărcam catârii în curtea din spatele cârciumii lui Greaves și-mi aduceam tocmai pachetele dinăuntru. Când am intrat ultima oară am văzut printre clienți pe un flăcău străin. Avea părul negru fața oacheșă, ochi pătrunzători — aproape că ai fi putut crede că e un indian. Avea la el o carabină — una din cele noi de calibru 44 — și ceva ce era împachetat în hârtie și la care părea că ține foarte mult. In jurul șoldurilor, avea o cingătoare, iar în cingătoare un cuțit bowie, așa cum îl purtau cercetașii în luptele cu indienii de prin anul 70. Lucrul mi se părea comic mie ca dealtfel și celorlalți de prin cârciumă. Toți țineau însă seama de revolverul cu șase focuri pe care-l purta atârnat după moda texană pe șold. Ho, n'aveam idee că flăcăul aceia era un Isbel, până ce nu l-am auzit pe Greaves spunându-i pe nume.

— Isbel, după părerea mea banii dați de dumneata sunt falși, spuse Greaves. Nu-ți pot vinde nimic.

— Falși? Nu cred, spuse băiatul și aruncă vreo câteva monete de 20 de aur pe masă unde răsunară ca niște clopoței. Și dece nu-mi poți vinde mă rog? Oare aici nu-i prăvălie? Am nevoie de chingi pentru șea.

Greaves era tare acru în dimineața aceea. Il observam de două zile. Nu prea dormise. Aveam patul în dosul tejghelei și am auzit toată noaptea bărbați cari veneau și vorbeau cu el ore întregi. Intreaga poveste nu prea-i era pe plac; după părerea mea prezența lui Isbel nu era plăcută ochilor răi ai lui Greaves.

Nu mai luă de loc seama la Isbel şi se prefăcu că nici n'a auzit că Isbel a cerut chingi pentru şea. Am rămas în prăvălie. Mai erau acolo o seamă de băeţi pe cari îi mai văzusem şi alţii pe cari nu-i cunoşteam. Jucau cărţi şi beau. Mi-am dat imediat seama că întreaga atmosferă nu prea este favorabilă lui Isbel. Şi el şi-a dat seama de acest lucru, dar nu plecă. Intre noi rămâne vorba, băiatul îmi plăcea în oarecare măsură. Il observam cu cea mai mare atenţie posibilă, totuşi aşa ca el să nu bage de seamă, mă înţelegi. Cred că toţi ceilalţi au făcut acelaş lucru, numai că nu puteai să bagi de seamă. In felul acesta, mi-a dat în minte că întreaga bandă era formată din oieri şi din prietenii lor. Cu o zi mai înainte, auzisem tot felul de baliverne pe seama acestui Isbel, dece a venit la Grass Valley şi ce drac de om este. Şi când l-am văzut, am trebuit să recunosc că arăta întocmai după cum îi era faima.

Ho, nu mult după aceea intrară înăuntru doi indivizi, pe cari îi cunoşteam. Ii cunoşti şi dumneata, căci acum vin lucruri care te vor atinge în oarecare măsură. Primul era omul tatălui dumitale, mexicanul Lorenzo, iar celălalt era Sim Bruce. Bruce nu era beat, dar dase cu nasul prin rachiu roşu. Când îl văzu pe Isbel, se umflă în pene şi începu să pufăie pe nări ca un curcan nebun şi bătrân.

— Greaves, strigă el, dacă individul ăsta de aici e Jean Isbel, află că nu-mi face de loc plăcere să mă aflu în societatea lui în prăvălie. Şi nu se feri de loc să-l arate cu degetul pe Isbel. Greaves îl privi rece şi acru şi spuse: „Ho Sim. In chestia asta n'am prea fost întrebaţi. E chiar Jean Isbel, nu încape nicio îndoială. Poate că poţi tu să-l faci să înţeleagă că nu e de dorit să ne fie nici client şi nici să ne ţie de urât celor de pe aici.

Jean Isbel sta la tejghea, asculta totul şi nu spunea nimic. Privirile pe care i le aruncă lui Bruce fură suficiente pentru mine spre a-mi da seama că putea avea loc o surpriză de toată nostimada în fiecare clipă. Bruce trase o duşcă solidă de rachiu şi apoi se duse ţanţoş spre Isbel...

— Dumneata eşti Jean Isbel, fiul bătrânului Gass Isbel? întrebă Bruce umflându-şi pieptul şi îndreptându-şi cingătoarea.

— Da, domnul meu, chiar eu sunt! răspunse Isbel prietenos şi politicos.

— Numele meu este Bruce şi am o crescătorie de oi pe aici şi sunt părtaş la întreprinderea colonelului Jorth.

— Ce mai faci, mister Bruce? răspunse Isbel foarte politicos şi rece, dar admirabil. Bruce aruncă o privire celorlalţi cari şedeau în jurul lui la pândă. Se apropiă şi mai tare de Isbel.

— Am auzit că ai sosit în Tonto ca să ne isgoneşti pe noi oierii depe păşuni. Aşa-i?

— Ah, aţi fost greşit informat, spuse Isbel liniştit. Am venit să lucrez la tatăl meu. Treaba pe care o voi face, depinde de felul în care vor decurge evenimentele.

Faţa lui Bruce se roşi toată şi-şi clătină ameninţător pum-

nul tremurător în fața narului lui Isbel.

— Eu te asigur, Jean Isbel, că toate astea sunt suficiente spre a te scoate cu focuri de revolver din Arizona.

— Nu mai spune! Şi ce anume e suficient? întrebă Isbel ironic.

Bruce scuipă şi spuse şuerând:

— Ce anume? Oho! Corcitură blestemată. Te vom trimite dracului fiindcă te ţii cu Ellen Jorth. Aşa ceva nu e îngăduit pe la noi şi mai ales nu pentru un Isbel.

— Eşti un mincinos, strigă Isbel şi sări ca o pisică sălbatecă depe tejghea.

I-am auzit mocasinii lovind cu sunet înfundat podeaua. Şi mi-am spus atunci că este tot atât de periculos pe cât este de sprinten. Dar glasul şi faţa sa nu se schimbară de loc.

— Nu sunt un mincinos, strigă Bruce. Să-ţi retragi imediat cuvintele. Pot să-ţi dovedesc spusele mele... Ai fost văzut împreună cu Ellen Jorth pe Rim. Alaltăeri. Eu îţi spun, Jean Isbel, că ai fost luat la ochi pe la noi.

— Cine m'a văzut? întrebă Isbel rece şi liniştit.

— N'o mai poţi duce mult cu minciuna. Te-am prins. Ai fost văzut de Lorenzo. (Bruce arătă spre mexicanul care rânjea). Lorenzo este omul de încredere al colonelului Jorth. Şi ce te faci dacă va povesti toate astea colonelului, lui Tad sau lui Jackson Jorth? Hahaha! Iadul va fi un adăpost mai răcoros pentru tine atunci decât valea asta.

Greaves şi banda lui se apropiaseră. Scandalul acesta îi amuza grozav.

Isbel îi aruncă o privire lui Lorenzo. Apoi, repezindu-şi o singură dată mâna îl ridică pe micul mexican în aer şi-l trase lângă el. Lorenzo nu mai rânjea. Nu prea se simţea la largul lui. Era însă limpede că dreptatea era de partea lui.

— M'ai văzut tu pe mine? întrebă Isbel.

— Si senor, răspunse Lorenzo.

— Ce ai văzut?

— Am văzut pe senor şi senorita. Eu ascuns după manzanita. Văzut că senorita iubeşte mult pe mare senor. Iubeşte şi sărută senor la ea.

In clipa aceea Isbel l-a lovit pe mexican cu dosul mâinii peste gură. Lorenzo s'a dat peste cap peste tejghea şi a căzut jos ca un buştuc şi nu se mai ridică.

— Mister Bruce, spuse Isbel, mexicanul a minţit. E drept că am sărutat-o pe Ellen Jorth, dar împotriva voinţei ei. In realitate, m'a dispreţuit. Şi când a aflat că sunt Jean Isbel mi-a întors spatele şi m'a lăsat ca pe un caraghios.

Ajuns în acest punct al povestirii sale, bătrânul se opri, ca şi cum n'ar fi voit să sublinieze numai cele povestite până atunci, ci şi cele ce aveau să mai vie. Istorisirea îi făcuse lui însuşi fără să-şi dea seama, o mare plăcere. Se înfierbântase. Ellen, pe de altă parte, era ca şi paralizată de încordare. Il rugă pe Sprague să se grăbească.

— Ho, aş vrea să pot sări capitolul urmărilor spre a povesti numai sfârşitul, răspunse bătrânul... Sim Bruce isbucni într'un râs sgomotos.

— Ia ascultă Jean Isbel, spuse el cu glas neruşinat, suntem prea mulţi oameni cu minţile la locul lor aici, ca să ne lăsăm duşi. Ştim bine ce voiai dela Ellen Jorth. Ai fost însă un mare prost că i-ai spus că eşti un Isbel!

Isbel aruncă o privire ciudat de uimită lui Greaves şi oamenilor din jurul său. Nu înţelegea dacă a auzit bine şi voia să vadă dacă aveau aceleaşi impresii ca şi el.

— Dece am fost un prost? îl întrebă el pe Bruce.

— Da, ai fost un mare prost, spuse Bruce batjocoritor. Dacă nu te-ai fi trădat singur, lucrurile ar fi mers al dracului de uşor.

Cuvintele lui Bruce erau limpezi şi după ce le spuse, vreo câţiva din cei de faţă începură să râdă. Isbel privea necontenit dela unul la celălalt. Se întoarse apoi spre Greaves şi spuse răspicat:

— Greaves, beţivul ăsta de Bruce ne dă motiv suficient spre a da cărţile pe faţă. Dacă nu mă înşel este oier şi de partea lui Jorth în conflictul pentru livezi şi păşune.

— Ho! Isbel, cred că ai pus punctul pe i! spuse Greaves rece.

— Perfect. Eşti partizanul lui Jorth. E oare vreunul dintre voi care are de spus un cuvânt în apărarea Ellenei Jorth?

Câteva secături au început din nou să râdă, dar nu tot atât de tare şi se auzi tropăit nervos din picioare. Greaves deschise larg labele sale uriaşe, ca şi cum ar fi voit să depărteze toată chestia asta murdară de el.

— Dacă este vorba de muieri, atunci prefer să zic „pas" — pentru o pisică sălbatecă cum e fata lui Jorth nu mizez în niciun caz, spuse Greaves cu răceală şi morocănos în oarecare măsură. — Bruce o cunoaşte probabil. După cele ce se spun pretutindeni şi chiar după ce spuse el, Ellen Jorth este de ani de zile amanta lui. Isbel se întoarse atunci spre Bruce şi trebue să-ţi spun drept că mi-au început să-mi tremure genunchii.

— Repetă încă odată asta în faţa mea! strigă el.

— Desigur că este amanta mea şi pentru asta o să te trimit dracului!

Isbel se repezi la Bruce.

— Beţiv blestemat! Câine! Mincinos ordinar! Poate să fiu eu un Isbel şi fata o Jorth, dar pe Dumnezeul meu că în faţa mea nu permit să fie vorbită de rău...

După aceea toate s'au petrecut atât de repede încât nici n'am avut vreme să văd ce face. Am auzit însă pumnul său lovind maxilarul lui Bruce. Parcă ar fi fost o lovitură dată cu securea într'un cap de bou. Bruce sbură deacurmezişul ca-

morii și Isbel după el. Dar individul nu se mai mișca. După aceea se întoarse spre ceilalți.

— Greaves, asta este părerea mea despre Sim Bruce. Spune-i că data viitoare când m'o vedea să-și ia picioarele la spinare sau să scoată revolverul din toc.

După aceea, Isbel își luă carabina, pachetul depe tejghea și ieși afară. L-am mai văzut încălecându-și calul și pornind... Ei fetițo, ce spui de toate acestea?

Ellen nu putu decât să șoptească un rămas bun și acesta atât de încet, încât cuvintele abea fură auzite. Alergă la catârul ei. Peisagiul tremura prin perdeaua lacrimilor care-i acoperea ochii.

Ellen ajunse spre amiază pe colina Knoll, unde se afla ranchul tatălui ei. Aci era confluența a trei canioane care formau din acest punct unul singur. La poalele Knollului, se întindea o pășune mare prin mijlocul căreia curgeau apele unui râu cu maluri pietroase. Ellen Jorth se apropiă cu pași înceți, ezitând, de căminul ei. Ranchul nu-i păruse niciodată, în cei trei ani nenorociți ai vieții ei, mai pustiu, mai părăsit și mai respingător. După cum se privise pe sine cu ochi mai necruțători, tot așa privea acum casa.

Coliba în care locuia Ellen și tatăl ei era formată dintr'o singură cameră cu ușă dar fără fereastră. Era un pătrat cu laturile de aproximativ douăzeci de picioare. Hornul de piatră, uriaș și neregulat era construit în partea din afară a casei. Fumul se ridica spre cer. Oprindu-se în ușă spre a-și descărca lucrurile, Ellen auzi din interior voci puternice, tărăgănate și râsete de bărbați. O altă locuință care se afla în imediata apropiere, era formată din două încăperi, iar între ele se afla un gang acoperit. Ușile ambelor colibe erau față în față. In cadrul uneia din ele, sta un bărbat înalt de statură. Ellen îl recunoscu. Era Daggs, un oier înveclnat, care după toate aparențele, își petrecea mai tot timpul pe lângă tatăl ei în loc să fie acasă la el, ori unde ar fi fost acea casă. Ellen n'o văzuse niciodată. Il auzi pe Daggs spunând cu glas tărăgănat: „Jorth, a venit fetița, acasă!"

Ellen își duse păturile înăuntru și le puse pe un pat făcut din ramuri, în cel mai îndepărtat colț al colibei. Uitase de pachetul lui Isbel care acum căzu pe neașteptate pe jos. Il acoperi cu repeziciune. In timp ce ștergea praful și mătura, auzia din când în când voci masculine, tropăit de potcoave și mugetul vitelor. Trecu un timp oarecare până fu deranjată. O umbră înaltă întunecă ușa.

— Hallo! Micuțo! spuse un glas leneș. Ai sosit din nou acasă?

Ellen ridică privirile. De ușă sta sprijinit un bărbat înalt și voinic. Ca cei mai mulți dintre texani, avea părul blond și ochi de culoare deschisă. Chipul îi era aspru și ridat. Mustața sa lungă și blondă îi acoperea gura, atârnându-i în jos. Individul purta cizme cu pinteni, un centiron lat de care atârnau revolverele

grele care-i băteau şoldul. Făcu asupra Ellenei o impresie cu totul nouă. In orice caz, fata vedea acum toate într'o nouă lumină.

— Hallo Daggs! răspunse Ellen. Unde este tata?

— Joacă cărţi cu Jackson şi Colter. Joacă nebuneşte şi i s'a urcat la cap.

— Noroc?

— Copilă dragă, aş vrea să ştiu când a jucat vreodată colonelul Jorth la noroc, spuse Daggs cu un râs neglijent. Pe masă, este o grămadă de bani. După părerea mea va fi câştigată de unchiul dumitale Jackson. Colter are ghinion.

Daggs trecu pragul încet şi mlădios. Pintenii săi zornăiau. Puse autoritar mâna pe umărul Ellenei.

— Hai fetiţo de-mi dă un sărut! spuse el.

— Daggs, nu sunt fetiţa dumitale! răspunse Ellen cutremurându-se sub apăsarea mâinii lui.

Daggs o cuprinse atunci peste umeri cu braţul, nu violent şi grosolan, ci cu o siguranţă leneşă şi drăgăstoasă, care era în aceeaş vreme îndrăzneaţă şi stăpânită. Ellen trebui să se sbată cu toate puterile spre a scăpa şi după ce masa fu între amândoi, îl privi drept în ochi.

— Jos labele, Daggs!

— Ah! Ellen nu sunt un urs. Ce ai păţit, copilaşule?

— Nu sunt un copilaş şi nu s'a întâmplat nimic. Să-ţi ţii mâinile acasă şi nimic mai mult.

Incercă să pună mâna pe ea, peste masă. Mişcările sale erau leneşe ca râsul. Glasul îi suna linguşitor.

— N'ai stat mai acum câteva zile pe genunchii mei drăguţo?

Ellen simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji.

— Am fost o copilă, răspunse ea scurt.

— Ho, ia-mi ascultaţi pe doamna asta! Cum se poate ca numai în câteva zile să te fi schimbat? Nu fi supărată, Ellen. Hai vino de mă sărută!

Ea-l privi gânditoare în ochi. Erau ochi limpezi, duri, ca aceia ai unui vultur, mai călduroşi pentru moment din pricina neînsemnatului flirt de odinioară, dar lipsiţi de orice lumină sau inteligenţă spre a arăta că a fost înţeleasă. Clipa aceasta o depărtă extraordinar pe Ellen de el şi cei cari îi erau de o seamă.

— Am fost un copil, Daggs, spuse ea. Eram singură, setoasă de dragoste — şi neprevăzătoare, în timp ce aş fi trebuit să fiu mai cugetată. Azi ştiu ce se petrece în mintea voastră — cum m'aţi făcut de râs faţă de oameni.

— Ah! Te înţeleg, fetiţo, răspunse el cu glas schimbat. Te-am rugat însă să te căsătoreşti cu mine.

— Ai făcut-o! Şi anume după ce ai constatat că altfel nu ajungi la nici un rezultat cu mine. Pentru dumneata, e tot una.

— In orice caz, am făcut mai mult decât Bruce şi Colter. Ei nu ţi-au cerut niciodată mâna!

— Nu, şi voi spune şi celor doi acelaş lucru pe care ţi

I-am spus și dumitale ,continuă Ellen. Îl voi fuga pe tată să facă astfel ca să mi se dea pace. Nu m'aș căsători cu niciunul dintre voi — leneșilor — nici pentru a-mi salva viața. Mi-e necaz. Sunteți o bandă deochiată!"

Ținuta lui Daggs se schimbă imperceptibil. Toată indolența bărbatului dispăru deodată.

— Oho! Miss Jorth! Vrei să spui poate că suntem o bandă deochiată de oieri? întrebă el rece și flegmatic ca un adevărat texan

— Nu, isbucni Ellen. N'am spus oieri! Am spus numai că sunteți o bandă deochiată.

— Ho, mii de draci!

Daggs se întoarse apoi pe călcâie și părăsi încăperea. Afară dădu peste tatăl Ellenei. Fata auzi glasul lui Daggs.

— Lee, pisicuța ta sălbatecă a revenit. Ia ascultă-mă, să știi că cineva i-a deschis capul!

— Cine? întrebă Jorth cu glas răgușit.

Ellen își dădu seama imediat că era băut.

— Dumnezeu știe cine, răspunse Daggs. Dar nu era însă prieten în niciun caz.

— Nu putem astupa gura oamenilor, spuse Jorth resemnat.

— Ho! nu prea sunt sigur, continuă Daggs cu râsul său rece și tărăgănat. N'am auzit ca gura unui mort să poată vorbi.

Zornăitul m.e.o.i.c al pintenilor săi slăbi tot mai mult. Tatăl Ellenei intră o clipă mai apoi în încăpere.... Văzând-o pe Ellen, fața i se lumină. Ellen știa că ea este singurul și ultimul om pe lumea asta pe care-l iubea. Era sigură de dragostea lui. Simpla ei apropiere îl schimba pe acest bărbat. Și, în tot decursul anilor, cu cât nenorocirea era mai întunecată, cu cât se depărtau mai mult de zilele bune, cu atât ținea mai mult la el.

— Hallo Ellen, spuse el îmbrățișând-o. Obișnuia să n'o sărute atunci când era băut. Mă bucur că ai revenit acasă. Groapa asta este totdeauna neplăcută, dar e direct insuportabilă atunci când nu ești lângă mine. Mi-e foame!

Ellen puse mâncarea pe masă și evită o vreme să-l privească.

Lee Jorth fusese pe vremuri un bărbat remarcabil de frumos. Era înalt dar n'avea statura unui călăreț. Părul său întunecat era străbătut de șuvițe argintii, iar în jurul tâmplelor era alb. Fața îi era palidă, slabă și cu cute adânci. Sub ochii săi căprui, puțin proeminenți avea umflături lungurețe. Avea o gură căzută și o bărbie lipsită de energie, care nu era ascunsă complet de mustața și barbișonul cenușiu. Purta o haină lungă și un sombrero cu boruri largi, amândouă negre, dar atât de vechi și de murdare, atât de sdrențăroase, încât dacă țineai mai ales seama de modă îți dădeai imediat seama că sosiseră împreună cu el din Texas. Jorth își păstra obiceiul să poarte o cămașă albă de in, deasemenea o rămășiță depe vremurile sale

bune în statele din sud. Astăzi, cămaşa îi era ruptă şi murdară ca totdeauna.

Ellen stătu alături de tatăl ei cât timp mâncă acesta şi aşteptă ca el deschidă vorba. I se păru bizar că el nu se interesă delor de oi sau de mieii nou născuţi. Şi-şi dădu seama cu un simţ specific feminin nou pentru ea, că oile lui nu-l interesau.

— Dece s'a supărat Daggs, Ellen? întrebă el pe neaşteptate. Ii scânteiau ochii de ciudă.

— Daggs m'a întrebat din nou dacă vreau să mă căsătoresc cu el, iar eu i-am răspuns că el şi prietenii lui sunt o bandă deochiată.

Jorth râse dispreţuitor.

— Măgarul!... Dumnezeule, tare trebue să te mai fi umilit eu, Ellen — încât fiecare blestemat de ban... de oier să poată crede că te poate lua în căsătorie.

Cuvântul pe care Jorth nu-l spusese în întregime o făcu pe Ellen să-şi plece privirile. Lucruri mici cărora nu le dădea înainte nici o însemnătate căpătau acum o semnificaţie fascinantă.

— Mi-e tot una, tată. Cu mine nu se pot căsători ei.

Jorth o cercetă cu priviri neliniştite.

— Daggs mi-a spus că ai stat de vorbă cu cineva. Ce-i cu asta?

— Bătrânul Sprague tocmai a venit dela Grass Valley şi mi-a raportat toată bârfeala târgului.

— Era interesantă? întrebă el sumbru.

— Da, tată, mă tem că sunt tot felul de lucruri interesante! spuse ea ezitând. Luându-şi apoi inima în dinţi, îi povesti de svonurile despre o luptă între oieri şi ranchmeni, că Isbel, Blasidell, Frederick, Gordon, Blue şi alţi fermiei bine cunoscuţi ar ţine împreună; că fiul lui Isbel, Jean ar fi sosit din Oregon înconjurat de aureola minunată de luptător, cercetaş şi ţintaş fără pereche; că nu e un secret că colonelul Lee este în fruntea oierilor, şi că războiul sângeros între cele două tabere este iminent.

— Ah! strigă Jorth, iar pe faţa lui apăru o pată roşie. — Toate astea nu sunt noutăţi pentru mine. Toate astea le ştiam eu de mult.

— L'am întâlnit pe Jean Isbel, tată. A venit la noi la stână şi m'a întrebat care-i drumul ce duce pe Rim. Şi — şi am stat puţin de vorbă.

Jorth nu răspunse. Apoi isbucni:

— Colter s'a întâlnit cu el în pădure...

Fără să mai insiste asupra spuselor fiicei lui, începu să-şi răsucească mustaţa şi se cufundă în gânduri.

— Spune-mi, tată, se va ajunge la luptă? întrebă Ellen după un răstimp oarecare.

Ciudată era flacăra care străluci atunci în ochii bărbatului. O tresărire îi străbătu trupul.

— Desigur! Ai fi putut s'o ştii până acum!

— Intre oieri şi ranchmeni?

— Da!

— Şi tu te afli în fruntea uneia din părţi, iar Gaston Isbel în fruntea celorlalţi?

— Da, dragă. Toate astea sunt exacte.

— Ah!.. Lupta asta nu poate fi oare evitată?

— Uiţi că te tragi din Texas?

— Nu se poate evita? răspunse ea încăpăţânată.

— Nu! declară el cu glas răguşit şi violent.

— Cât de prosteşti sunt toate astea tată, continuă Ellen. Trebue oare să vă duceţi neapărat oile la păscut pe livezile crescătorilor de vite?

— Ţi-a băgat ceva în cap vreunul dintre oamenii ranchmenilor! spuse Jorth furios.

— Tată!

Discuţia aceasta devenise o grea încercare pentru bătrânul Jorth. Părea victima unor sentimente contradictorii. In inima lui se dădea o luptă, voinţa se frângea iar schimbarea era vădită. Cu priviri nestatornice, cu gura tremurătoare, el vorbi precipitat:

— Uite fetito, ascultă-mă! Jos, în vale, se află o bandă de ranchmeni, având în fruntea lor pe Isbel. Ei sunt împotriva oierilor cari vin în valea asta. Vor să aibe toată iarba numai pentru ei. Asta e unul din motive. Dar mai e unul. Toţi Isbelii sunt nişte tâlhari cari fură vite şi cai — de ani de zile. Gaston Isbel îmbătrâneşte acum, e bogat şi vrea să i se piardă urma. Planul lui e să pue toate furturile pe seama noastră a oierilor şi să ne isgonească din ţară.

Ellen Jorth îşi privi scrutătoare tatăl şi noul ei dar de a citi adevărul n'o părăsi. Cele mai multe, dacă nu chiar tot ce-i spusese, erau minciuni. Se înfioră.

— Mama mi-a povestit înainte de a muri că familia Isbel te-a distrus pe tine, spuse Ellen foarte încet. Când văzu că tatăl ei îşi acoperă faţa cu mâinile, fu adânc sguduită, încât abea de mai putu să continue. Dacă te-au ruinat pe tine, ne-au ruinat pe noi toţi. Ştiu ce am avut înainte vreme — ce am pierdut — şi-mi dau seama ce am ajuns astăzi. Vreau să aflu acum totul!

In faţa Ellenei nu mai era acum chipul unui mincinos. Uitase cu totul prezentul. Trăia numai în trecut. Cutele se neteziră. Ura îi înapoiă spiritul tinereţii.

— Gaston Isbel şi cu mine am trăit în tinereţea noastră împreună în Vest, în Texas, începu Jorth cu glas repezit şi pătimaş. Mergeam împreună la şcoală. Am iubit aceeaş fată — pe mama ta. Când a izbucnit războiul era logodită cu Isbel. Familia lui era bogată şi avea influenţă asupra alor ei. Mă iubea însă pe mine. Şi când Isbel a plecat la război s'a căsătorit cu mine... Isbel nu i-a iertat niciodată acest lucru şi m'a prăvălit în nenorocire. M'a calomniat, m'a acuzat că sunt un trişor care-şi înşeală şi cei mai buni prieteni. Mi-a făcut nume rău. M'a tras apoi în faţa judecăţii — m'a gonit din casa şi gospodăria mea — şi în cele din urmă acuzându-mă şi dovedind că sunt hoţ de vite, m'a isgonit din Texas.

Trăsăturile lui Jorth se contractară de furie:

— Martor mi-e Dumnezeu că toate acestea trebuesc spălate în sânge! şueră el.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Ellen crezu că nu va avea putere să se dea jos din pat — ba mai mult, spera chiar să n'o poată face. In sufletul ei, viaţa pulsa însă cu vigoare nouă şi multilaterală, îmboldind-o la activitate. In dimineaţa aceasta, soarele nu mai fu întâmpinat de tinereţe şi speranţă, ci de dorinţa unei femei de a desvălui adevărul, de a observa evenimentele şi de a întâmpina inevitabilul fără a se lăsa doveditâ.

După micul dejun pe care-l luă singură, se hotărî să înlăture pachetul lui Isbel din drum, ca să n'o mai împiedice. De îndată ce puse însă mâna pe el, fu cuprinsă de curiozitate.

— Să mă uit in orice caz înainte de toate, să văd ce e în el, şopti ea şi desfăcu repede hârtia. Eşiră la iveală două perechi de ghete dintr'o piele fină şi de un model cum nu mai văzuse vreodată şi patru perechi de ciorapi, două din lână trainică iar celelalte două dintr'o ţesătură mai fină. Privi uimită obiectele.

— Ar fi tare păcat să le ard, murmură ea. N'a pot face. Poate că le voi trimite într'o bună zi Annei Isbel.

Impachetă din nou ghetele şi ciorapii şi ascunse totul în fundul cufărului. Şi, în timp ce închidea capacul, spuse încet cu privirile fără lucire fixate pe peretele din faţa ei: „Jean Isbel... îl urăsc".

Dimineaţa era însorită şi caldă. Un grup de bărbaţi cu braţele goale se plimbau în faţa verandei celor două colibe. Daggs, cu chipul său caracteristic de uliu era cu capul gol în soare. Colter cu privirile lui pânditoare şi ascunse, cu chioul cenuşiu şi slab, unchiul Ellenei Jackson Jorth, un bărbat uriaş şi necioplit cu părul şi barba albe, iar in ochi cu străluciri de demon. Tad Jorth cel de al doilea frate al tatălui ei, mai tânăr, cu ochii şi nasul roşu, un inveterat băutor de rom şi alţi trei texani voinici, camarazi de ai lui Daggs, bărbaţi arşi de soare, blonzi cu ochi albaştri, cari semănau într'un mod ciudat intre ei, dela cizmele cu tocuri înalte până la sombrerourile cu boruri mari. Susţineau că sunt oieri. Ellen ştia numai că Rock Wells îşi petrece cea mai mare parte a timpului pe lângă tatăl ei şi aştepta numai momentul spre a o ataca pe la spate; Springer era un cartofor, iar cel de al treilea, care răspundea la originalul nume de Queen era un bărbat tăcut, cu priviri pătrunzătoare, care nu purta niciodată mănuşe pe mâna dreaptă şi care nu era văzut niciodată fără un revolver în imediata apropiere a acestei mâini. Ellen Jorth îşi purta carabina sub braţ. Bătrânul umbla în sus şi in jos. In faţa acestui grup se aflau două făpturi bizare. Un individ cu faţa învineţită, ruptă şi umflată, iar în locul ochiului drept se afla o găluşcă albăstrie, în timp ce în celălalt se vedea o flacără rea. Bărbatul care se afla la dreapta sa, avea o umflătură de culoare liliachie pe bărbia sa gălbuie. Sim Bruce şi Lorenzo

mexicanul, raportaseră tocmai stăpânului și conducătorului lor de ciocnirea avută cu Jean Isbel în cârciuma lui Greaves. Cei de față priveau încruntați, în timp ce bătrânul Jorth își mușca nervos buzele. Ellen sta alături cu carabina sub braț, cu ochii țintă în pământ.

— Ho! spuse Bruce. N'aveți de cât să credeți ce vreți de toate acestea. Puteți crede că piciul ăsta blestemat știe sau nu să lupte. Dacă susțineți că nici un maestru al revolverului nu riscă să-și scrântească mâna numai spre a-l plezni pe unul, atunci vreau să vă spun că este destul de viclean spre a ne lăsa pe noi să dăm prima lovitură sângeroasă. Pe mine, puțin mă interesează dacă vă temeți sau nu de el. Un singur lucru vă spun: o să vă sucească tot așa de ușor pe voi cum mi-a făcut-o mie. L-a demascat pe Greaves și voi știți ce înseamnă asta!

— Țineți fleanca, îi ordonă Jorth cu glas tăios. Răspunde-mi un lucru: la bătaia din cârciuma lui Greaves a fost vorba despre oile noastre?

— La dracu! Am spus-o odată, nu? răspunse Bruce dându-și capul pocit pe spate.

Ellen eși la iveală din umbra voinicilor cari o acoperiseră până atunci cu înălțimea lor.

— Minți, Bruce, spuse ea cu ton aspru.

Apariția ei neașteptată îl ului pe Bruce. Parcă înțepenise locului. Toate locurile obrajilor săi cari nu fuseseră atinse de pumnii lui Isbel îngălbeniră. Incepu să bâlbâie ceva fără cap și coadă.

— Ești mai mult decât un mincinos! strigă Ellen și se apropiă de el cu ochi scânteetori. Carabina pe care o ținea solid cu ambele mâini părea să explice intențiile ei amenințătoare. Cearta n'a avut nimic de a face cu oile... Bătrânul Sprague a fost în prăvălia lui Greaves și a auzit totul. L-a văzut pe Isbel cum te-a bătut — bătaie pe care ai meritat-o din plin... mi-a povestit totul.

Ellen îl văzu pe Bruce dându-se înapoi de frică morții și în pofida furiei ei fu cuprinsă de desgust la gândul că omul acesta putea să-și imagineze că ea avea de gând să-și păteze mâinile cu sângele lui. Ghici apoi că Bruce se temea mai mult de furia mereu crescândă din privirile tatălui ei, decât de ea.

— Măi fetițo, ce e cu toate astea? strigă Jorth uimit și încruntat

— Lasă chestia asta pe seama mea, tată, spuse ea.

Daggs se apropiă de Jorth și se așeză la dreapta lui.

— Nu o deranja Lee, spuse el cu răceală. Probabil că are o socoteală personală cu Bruce.

— Sim Bruce, mi-ai murdărit numele! strigă Ellen.

In clipa aceea, Daggs apucă mâna dreaptă a lui Jorth și o ținu puternic.

— E tocmai ce mă gândeam eu, spuse el. Stai cuminte Lee, că vedem cum îl va face copilul să-și dea arama pe față!

— De asta te-a bătut Jean Isbel! continuă Ellen. Fiindcă ai bârfit o fată care nu era de față... mincinos josnic!

— Nu e totul minciună, spuse Bruce răguşit. Eram pe jumătate beat şi gelos... ştii că Lorenzo a văzut când te-a sărutat Isbel; asta o pot dovedi.

Ellen ridică privirile şi un val roşu de ruşine şi furie îi acoperi obrajii.

— Da, strigă ea cu glas răsunător. L-a văzut pe Jean Isbel sărutându-mă. A fost singura sărutare cinstită pe care am primit-o de ani de zile. Cinstită şi corectă! Nu ştiam cine este... Nu l-am provocat. Şi o singură privire a ochilor voştri mă jigneşte mai mult decât m'ar putea răni vreodată sărutarea aceea... Bruce, dumneata ai terfelit însă ultima urmă a bunului meu nume în Grass Valley... Ai lăsat să se creadă că aş fi amanta ta. Să-ţi plătească Dumnezeu. Ar trebui să te omor... retrage-ţi imediat cuvintele sau te schilodesc!

Ellen îndreptă ţeava carabinei spre picioarele lui Bruce.

— Retrag totul — tot ce am spus, scrâşni Bruce. Privia ţintă ţeava tremurătoare a carabinei şi apoi chipul bătrânului Jorth. Instinctul îi spunea de unde-l ameninţă adevăratul pericol.

De data aceasta curagiosul şi calmul Daggs se dovedi stăpânul situaţiei.

— Ia ascultaţi-mă, strigă el. Ellen, Bruce a fost beat şi nu prea în minţile lui. Acum şi-a retras cuvintele. In banda noastră, nu avem însă nevoie de schilozi, aşa că lasă-l în plata Domnului. Tatăl dumitale m'a însărcinat să conduc oamenii lui aşa că am să spun următoarele: de bună seamă că eşti un derbedeu de rând şi un mincinos, Sim. Să bagi de seamă să nu te mai apropii de Ellen, fiindcă atunci te împuşc eu ca pe un câine... Dragul meu prieten Jorth, ai face bine dacă ai putea să uiţi că eşti un texan, până ce te vei fi răcorit puţin. Lasă-l pe Bruce să aştepte un glonte de al Isbelilor. Răsboiul dintre Jorth şi Isbel e gata să isbucnească şi am face bine să luăm în serios pălăvrăgeala bătrânului Gass despre fiul său.

CAP. VI

Ellen Jorth îşi îndreptă din acea clipă toată experienţa pe care o dobândise, toată voinţa ei, numai în vederea singurului scop, care i se părea să-i fie salvarea. Nu voia să fie nici oarbă şi nici slabă în timpul crizei care era iminentă.

Jorth pornea în fiecare zi la drum călare însoţit de unul sau mai mulţi dintre oamenii săi. De câte ori vorbea cu Ellen despre aceste excursiuni, spunea că a vizitat fermele vecinilor sau stânele sale. Adesea se întorcea tocmai a doua zi şi atunci mirosea a rom, iar ţinuta sa arăta că nu a dormit de loc. Caii săi erau totdeauna acoperiţi de sudoare şi praf. Pe zi ce trecea, devenea mai morăcănos, iar faţa îi slăbea, şi zi de zi părea că se încurcă tot mai mult în reţeaua unei ursite ameninţătoare. Rămânea adesea târziu, stând de vorbă cu oamenii săi în coliba

slab luminată, cu care prilej bea şi fuma, dar nu mai juca decât foarte rar. Ellen nu ajunsese încă la prefăcătoria şi viclenia unui spion. Ştia însă că se apropie momentul când va trebui să recurgă cu bună ştiinţă şi la această armă.

In aceste ultime zile de Mai, Ellen pricepu sensul multor lucruri, care i se păruseră până atunci foarte naturale. Tatăl ei nu avea nici un fel de fermă. Nu avea nici o crescătorie şi chiar treburile gospodăriei erau neglijate. Se întâmpla adesea ca Ellen să spargă singură lemnele pentru foc. Jorth n'avea nici măcar un plug. Pe Ellen aceste lipsuri o uluiră. Până şi bătrânul John Sprague planta puţin furaj şi sfecle. Vitele şi caii lui Jorth aveau o existenţă cât se poate de grea tot timpul iernii. Ellen îşi amintea cum au trebuit să roadă într'un rând crengi tinere de stejari. Multe dintre animale piereau în zăpadă. Turmele de oi erau coborâte, toamna, în vale şi duse prin pasul Reno la Phenix şi Maricopa.

In afară de aceasta, mai erau şi mulţimea potecilor care duceau dela ferma lui Jorth în toate direcţiile şi care o fascina. Veni vremea când porni singură călare dealungul acestor poteci spre a vedea unde duc. Crescătoria de oi a lui Daggs, care ar fi trebuit să se afle numai la câteva mile depărtare dincolo de coline, în canionul Urşilor nu era de găsit. Chestia aceasta o intrigă în asemenea măsură încât îl puse pe prietenul ei John Sprague s'o conducă în canionul Urşilor ca nu cumva să greşească drumul. Nu găsi nici o fermă, nici o casă, ba chiar nici o împrejmuire pentru vite, nici un coral. Nu merse însă pe toate potecile până la capăt. Multe dintre ele duceau în desişul cel mai sălbatec al văilor. Pe potecile acelea, nu trecuse nici odată vreo vită sau o oaie.

Intr'o bună dimineaţă, Jorth sosi acasă după ce lipsise două nopţi întregi. Ellen auzi tropotul cailor cu mult înainte de a-i vedea.

— Hei Ellen! Vin, afară!

Ellen lăsă lucrul de o parte şi ieşi. Alături de tatăl ei, se afla un străin, un tânăr uriaş, ale cărui trăsături aspre erau subliniate de nişte ochi de dihor şi o barbă blondă şi creaţă, care-i încadra obrazul. Ellen observă apoi un cal bălan pe care-l aduseseră probabil cei doi cu ei. Tatăl ei îl ţinea de o frânghie care servea drept frâu. Ellen îşi dădu imediat seama că bălanul era un animal frumos şi de rasă curată.

— Ellen, iată un cal pentru tine! spuse Jorth cu oarecare mândrie. Am cumpărat animalul cu intenţia de a-l opri pentru mine. E însă prea blând şi poate chiar prea mic spre a-mi putea suporta greutatea.

Pentru prima dată, după multă vreme, Ellen se simţi bucuroasă. Avusese rar un cal bun şi, în nici un caz, un animal ca acesta.

— Oh! Tată! strigă ea recunoscătoare.

— Iţi aparţine însă cu o singură condiţie!

— Ce condiţie? întrebă fata mângâind coama calului.
— N'ai voie să ieşi cu el din canion!
— De acord! E alb ca zăpada. Cum îl cheamă?
— Mi se pare că Bobby! rânji uriaşul.
— Ce nume caraghios, spuse Ellen uimită. In fine, dar e tot una.

— Ţine-l bine legat, Ellen, când nu-l călăreşti, fu ultimul sfat al tatălui ei, în timp ce se depărta cu străinul.

Bobby era asudat şi plin de praf, iar pielea lui mătăsoasă se înfiora necontenit. Avea ochi frumoşi şi negri cu care urmărea fiecare mişcare a Ellenei. Fata ştia cum obişnuia tatăl ei şi oamenii lui să gonească caii prin păduri şi pe drumuri stâncoase şi observă imediat că animalul adus fusese bine tratat. Ellen îi curăţă pielea, îl ţesălă şi-l hrăni. După aceea, îi potrivi frâul şi-l înşeuă. Felul în care-i răspunse gesturilor ei de prietenie o convingere de temperamentul lui blând. Încă ecă şi foarte repede se convinse că avea pasul cel mai lin pe care-l cunoscuse vreodată. Mergea la pas sau la trap ascultându-i voinţa. Ellen se mulţumi, cu prilejul acestei prime plimbări, cu un ritm încet.

— Bobby, ai curăţat-o pe buna mea Jenny! spuse Ellen plină de remuşcări. Să mai spui că femeile nu sunt schimbătoare.

A doua zi porni în sus pe canion, spre a-l arăta pe Bobby prietenului ei John Sprague. Bătrânul crescător de catâri nu era acasă. Cum uşa colibei era însă deschisă, iar focul ardea în cămin, Ellen trase concluzia că se va reîntoarce curând.

Puţin după aceea, auzi tropot de cal pe poteca bine bătătorită care ducea dealungul canionului în direcţia de unde venise tocmai şi ea. Era foarte puţin probabil ca Sprague să vie dintr'acolo. Ellen se gândi că tatăl ei a trimis un cioban după ea. Din prima privire, aruncată spre călăreţul care se apropia printre ulmi, nu putu să-l recunoască. Acesta, după ce trecu un luminiş, îşi opri calul. Probabil că omul o văzuse. In orice caz, nu-şi putea explica altfel oprirea lui. Privirea aceea fugară îi lăsase impresia că stătea adânc plecat în şea, privind ţintă poteca din faţa sa, ca şi cum ar fi căutat o urmă. Il auzi din nou pe călăreţ apropiindu-se, numai că de data asta mult mai încet. Calul apăru în cele din urmă, în livadă spre a se opri la o scurtă smucitură a frâului. Ellen recunoscu statura celui îmbrăcat în haine de piele, umerii laţi şi faţa lui Jean Isbel.

Era prada celui mai ciudat şi mai nesigur sentiment pe care-l simţise vreodată. Isbel se apropiă la pas de ea. Ellenei i se părea însă că vine extrem de repede — atât de repede încât voinţa ei fu paralizată de uimire, stupoare, bănueli şi furie. Ellen Jorth, fiinţa aparent calmă şi rece, nu era decât o imagine diformată, care o batjocorea şi de care bărbatul avea să-şi dea seama, după cum o ştia şi ea.

In clipa în care Isbel se apropiă atât încât Ellen îi putu vedea faţa, ea fu din nou prada acelui sentiment pe care l-a,

avut în momentul în care l-a recunoscut. Nu mai era acelaș om. Dispăruse strălucirea chipului, tinerețea.

Isbel își opri calul. Ellen care sta alături de trunchiul unui mesteacăn doborît, se dădu involuntar înapoi. Cum îi tremurau picioarele!

Isbel își scoase șapca și o ghemotoci nervos în mâna sa cafenie.

— Bună dimineața, miss Ellen!

Ellen nu răspunse, ci-l întrebă aproape fără să răsufle:

— Ai trecut prin ferma noastră?

— Nu, am ocolit-o!

— Ce cauți aici, Jean Isbel?

— Nu știi? răspunse el. Ochii îi erau negri și pătrunzători. Păreau să pătrundă adânc în sufletul Ellenei. Faptul de a-i înfrunta privirile era o încercare grea pe care o putu suporta numai datorită furiei ei crescânde. Ellen simți un zâmbet disprețuitor în jurul buzelor ei pentru trăsăturile lui de metis indian și pentru faima care-l precedase. Nu putu spune însă nimic din toate acestea.

— Nu, răspunse ea.

— E greu să faci o femeie mincinoasă, răspunse el amar. Cu toate acestea ești probabil o mincinoasă din moment ce ești din neamul Jorth!

— Mincinoasă? Nu te-aș minți niciodată, Jean Isbel! Nu te-aș minți chiar de ar fi să-mi pierd viața!

El o privi cu pătrundere, rece, întunecat. Flacăra sumbră a ochilor lui o făcu să se înfioare.

— Dacă-i adevărat mă bucur!

— Desigur că e adevărat: n'am idee dece ai venit!

Cu toate acestea, Ellen avea o vagă bănuială pe care nu putea cu nici un preț s'o dea uitării. Dacă ar fi vrut să îngădue acestei bănueli să iasă la lumină, atunci ar fi trebuit să renunțe la tot disprețul, la toată batjocura pe care voia s'o arunce în fața acestui om.

— Aici locuește bătrânul Sprague? întrebă Isbel.

— Da! Il aștept să revie peste puțin... Ai venit să-l vizitezi?

— Nu, răspunse scurt Isbel și apoi întrebă: A povestit ceva Sprague despre încăerarea la care am luat parte?

— N'a... n'a povestit nimic! răspunse Ellen mințind. Ea care jurase că nu este capabilă să mintă. Simți cum i se retrage sângele din inimă năvălindu-i în obraji.

— Mă bucură, spuse Isbel gânditor.

— Ai venit să mă vezi? îl întrerupse Ellen.

— Nu, sincer nu, miss Ellen, răspunse bărbatul. Iți voi spune dece am venit. Dar nu pentru a te vedea... nu neg că am dorit-o... totuș e tot una. N'ai venit atunci pe Rim.

— Am fost! răspunse ea rece. Probabil că nu te-ai așteptat.

— Nu prea! Privirile sale pătrunzătoare o scrutau. Am pus atunci ceva în cortul dumitale. Ai găsit?

— Da! răspunse ea cu aceiaș răceală indiferentă.

— Ce ai făcut cu obiectul acela?

— Bine înţeles că l'am aruncat afară cu o singură lovitură de picior. Il văzu cutremurându-se.

— Şi nici nu l'ai deschis?

— Desigur că nu, răspunse ea fără voie. Nu cunoşti oare de loc oamenii? Chiar de ai fi de o mie de ori un Isbel, de un lucru sunt sigură şi anume că nu te-ai născut în Texas.

— Slavă Domnului, nu! exclamă el. M'am născut într'o ţară frumoasă, cu livezi verzi şi păduri de mesteacăni, cu râuri albe, iar nu într'un pustiu sterp, unde oamenii vegetează aspri şi uscaţi ca nişte cactuşi. Acolo de unde sunt eu, oamenii nu trăesc pentru a urâ şi ştiu să erte.

— Iertare!... Ai putea dumneata să ierţi unui Jorth?

— Desigur că aş putea!

— E uşor de spus — fiindcă toată nedreptatea este de partea voastră, spuse ea cu amărăciune.

— N'ai dreptate Ellen Jorth. Nedreptatea e de partea voastră, răspunse Jean cu glas tunător. Tatăl dumitale a furat pe iubita tatălui meu, a isbutit cu calomnii cu lucruri meschine, prin viclenie şi în lipsa lui.

— Minciună! strigă violent Ellen.

— Nu! Acesta-i numai adevăr, nimic altceva decât adevărul!

— Jean Isbel iţi spun că minţi.

— Nu! Te asigur că ai fost indusă în eroare.

Formidabila forţă a spiritului său părea că aruncă violent în faţa Ellenei crudul adevăr. Fata simţea că slăbeşte.

— Mama l-a iubit mai mult pe tata!

— Da, mai târziu. Nu-i de mirare, sărmana femeie... Dar ceeace a distrus existenţa tatălui meu a fost procedeul tatălui şi mamei dumitale. Trebue să afli adevărul, Ellen Jorth. Anii de ură au purtat rod. Nici Dumnezeu cel Atotputernic nu ne mai poate salva. Trebue să curgă sânge. Nu e loc şi pentru Isbel şi pentru Jorth pe pământul acesta... şi trebue să afli adevărul fiindcă partea cea mai grea a acestei nenorociri diavoleşti se revarsă asupra noastră, asupra dumitale şi a mea.

Numai ura despre care vorbea o mai menţinea pe Ellen.

— Niciodată, niciodată nu voi afla adevărul din gura dumitale, Jean Isbel, strigă ea. Nu vreau să împart niciodată ceva cu dumneata, chiar de ar fi numai focul iadului.

Isbel descălecă şi se opri în faţa ei, ţinând dârlogii in mână. Calul muşca zăbala dând mereu din cap.

— Dece mă urăşti astfel? întrebă el. Intâmplarea a făcut să fiu fiul tatălui meu. Nu ţi-am făcut nici dumitale şi nici oamenilor voştri vreun rău. Te-am întâlnit — şi m'am îndrăgostit din prima clipă, chiar dacă mi-am dat seama de acest lucru abea mai târziu... Dece mă urăşti atât de îngrozitor?

Ellen simţi o apăsare gâtuitoare în piept. „Eşti un Isbel. Nu-mi vorbi despre dragoste!"

— Nu a fost intenţia mea. Dar ura dumitale, ura dumitale 4

îmi pare atât de neraţională. Şi e probabil că nu ne vom mai reîntâlni niciodată... Nu pot să mă opun. Dragoste fulgerătoare! Jean Isbel şi Ellen Jorth! E bizar, nu? Totul a fost atât de bizar. Că am întâlnit-o pe fata aceea singură, nefericită, că am găsit-o atât de frumoasă şi drăgălaşă, încât mi-a părut atât de bună, şi...

— Desigur că a fost bizar, îl întrerupse Ellen cu un râs dispreţuitor.

Descoperise sistemul de a se apăra. Dacă-l jignea îşi putea ascunde propria-i durere.

— Ţi-am părut atât de bună, deşi — pah! şi ţi-am spus doar că nu era pentru prima dată că am fost sărutată?

— Da, cu toate acestea! răspunse el.

Ellen nu era în stare să-l privească. Inima-i era răscolită de a revoltă sălbatecă. Fiecare cuvânt care-i venea pe buze, era o minciună.

— Da — nu a fost prima dată că am fost sărutată — şi nici ultima dată, spuse ea batjocoritoare. Şi ceeace numeşti dumneata iubire, Jean Isbel, eu râd de ea.

— N'ai decât să râzi — crede-mă însă că a fost dragoste sinceră — tot ce am avut eu mai bun, răspunse el cât se poate de serios.

— Mi-e scârbă! exclamă Ellen cu toată puterea pe care i-o da durerea, ruşinea şi ura ei.

— Dumnezeule, probabil că eşti altfel de fiinţă decât mi-am imaginat!, zise Isbel şi glasul suna răguşit.

— Cu siguranţă! Şi dacă n'aş fi, aş face tot posibilul să devin... Şi acum, mister Jean Isbel, încăleca-ţi calul şi dispari!

Cuvintele acestea spuse cu ton poruncitor o făcură pe Ellen să-şi recapete în oarecare măsură stăpânirea de sine, dar îl privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Chipul lui schimbat o pregătea pentru o nouă lovitură.

— E frumos calul acesta alb! zise Jean.

Ellen nu răspunse ci îşi muşcă buzele.

— Dacă-ţi place, continuă Jean, atunci ţi-l dăruesc. Va avea mai puţin de lucru şi va fi tratat mai bine decât fiind al meu. Trebuie să fac peste puţin câteva drumuri al dracului de grele.

— Să mi-l dărueşti dumneata? murmură Ellen.

— Da, îmi aparţine mie, răspunse Isbel. Spunând aceste cuvinte se întoarse şi şueră. Bobby ridică capul, pufăi pe nări şi porni în trap.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât alerga mai repede, iar Ellen nu mai văzuse vreodată o mai mare bucurie la un cal la apropierea stăpânului iubit. Isbel puse o mână pe gâtul animalului şi-l mângâie, apoi întorcându-se spre Ellen continuă să vorbească:

— L-am ales dintre caii tatălui meu. Ne înţelegeam bine. Sora mea Ann l-a călărit adesea... A fost furat alaltăeri după

Turma noastră. I-am luat urma și am ajuns aci. O pierdusem tocmai la ferma voastră pe care a trebuit s'o ocolesc, până ce am regăsit-o aci.

— Urma ? spuse Ellen fără să arate vreun sentiment mai profund. Părea împietrită.

— N'a fost greu s'o dibuesc. De dragul dumitale, aș fi dorit să nu fi reușit, spuse el fără înconjur.

— De dragul meu ? răspunse ea în acelaș ton.

Probabil că tonul ei îl irita pe Isbel care-și pierdu cumpătul. N'o înțelegea. Cu un gest care era departe de a fi blând îi ridică capul plecat așa ca să-i poată privi drept în ochi.

— Da, de dragul dumitale ! spuse el aspru. N'ai destulă minte ca să înțelegi lucrul acesta ?... Gândești că mă poți juca pe degete ?

El se dădu tresărind înapoi.

— Ah ! îmi faci pe neștiutoarea, pe nevinovata — cunosc sistemul acesta de a-ți râde de un bărbat care încearcă să fie de treabă.

Din privirile Ellenei, se putea citi de data aceasta o întrebare mută și năucă. Isbel se înfurie deabinelea.

— Știi doar că tatăl dumitale este un hoț de cai ! tună el.

Atitudinea Ellenei rămase aparent neschimbată. Se așteptase la o lovitură înspăimântătoare. Lovitura îi fusese dată. Sta cu fața contractată, cu întregul trup și cu mâinile încordate, cu ultimul efort al mândriei ei menținută numai de ură. Toate acestea nu trădau nimic din prăbușirea inimii, a sufletului ei. Sta sprijinită nemișcată de copac, înfruntând flăcările vii ale ochilor lui Isbel, citind în ei un dispreț cinstit și îngrozitor. Adevărul îi apăru într'o străfulgerare.

Credința pe care o avusese dispăru deodată. Mii de probleme încurcate se lămuriră într'un vârtej luminos al gândirii.

— Ellen Jorth, știi că tatăl dumitale lucrează împreună cu ceata de bandiți ? îi strigă Isbel.

— Bineînțeles, răspunse ea cu glasul rece și tărăgănat al texanilor.

— Știi că l-a însărcinat pe Daggs să-i conducă cetele împotriva lui Isbel.

— Desigur !

— Știi că svonul despre dușmănia dintre oieri și crescătorii de vite este numai un pretext !

— Desigur ! repetă Ellen.

Isbel o privia încruntat.

— Nici nu-mi vine să cred că m'am putut îndrăgosti de o asemenea ființă ! strigă el cu un gest de emoție neputincioasă.

Iadul la care Isbel făcuse numai aluzie puse stăpânire pe Ellen, pe tot sufletul, pe inima și trupul ei. Dezonorată, insultată, disprețuită de un Isbel ! Și cu toate acestea, iubită. Dân-

du-și seama de acest lucru, fu cuprinsă de dorința sălbatecă, pătimașă, de a-l răni, de a-i face un rău spre a respinge chinul usturător care o tortura.

— Ai fi putut să mă ai — acolo sus pe Rim — dacă nu mi-ai fi spus numele, spuse ea batjocoritoare și-l privi țintă în ochi.

Isbel tremura ca scuturat de friguri. „Ce tot spui, fetito !"

— Păi mi-ar fi plăcut teribil de mult ca să-mi faci curte, spuse ea tărăgănat.

— Minți, Ellen Jorth ! isbucni el răgușit.

— Am fost vreme destul de îndelungată jucăria banditilor ăștia. Eram sătulă, voiam un amant nou. Și dacă nu te-ai fi trădat singur...

Gestul lui Isbel fu atât de rapid încât Ellen nici nu-și dădu seama de el, până ce mâna lui puternică nu-i lovi gura. Simți îndată gustul cald și sălciu al sângelui depe buzele ei rănite.

— Taci, fată ușuratecă ! îi porunci el grosolan. Nu ți-e rușine ? Sora mea Ann n'a spus decât lucruri bune despre dumneata. Te-a scuzat — avea milă...

Pentru Ellen aceasta fu cea mai grea lovitură sub care i se părea că se va prăbuși. Își mai putu păstra însă o secundă încă liniștea ei nenaturală și înfiorătoare.

— Jean Isbel, vezi-ți imediat de drum ! bătu nerăbdătoare din picior. Il aștept aici pe Sim Bruce !

Insfârșit, i se păru că i-a rănit inima.

— Ellen Jorth, minți ! Tot nu te cred ! șueră el violent.

— Ba da ! Ba da ! strigă ea pătimașă.

Isbel nu mai avu încotro și trebui s'o ia în serios. Il convinsese.

Clipa aceasta fu pentru Ellen un răstimp de spaimă.

— Pe Dumnezeul meu, în cazul acesta vreau totuși ca să mai am ceva de la tine ! murmură Isbel cu glas gâtuit.

Ellen îi văzu fața întunecată, aspră, acum atât de bizară, înfricoșătoare la privit, apropiindu-se tot mai mult de ea până ce nu o mai văzu. Ii simți mușchii încordându-se, vibrând, ca un mănunchi de arcuri. Apoi îi simți gura apăsându-se cu violență grosolană de a ei. Simțurile Ellenei se pierdură, ca și cum ar fi fost cât pe ce să-și piardă cunoștința. Bărbatul o ținu astfel o clipă care i se păru o veșnicie, încât crezu că inima îi va sparge coșul pieptului. Sărutările lui îi ardeau buzele.

Imbrățișarea aceasta nemiloasă încetă deodată — sărutările se opriră. Isbel îi dase drumul. Il văzu ridicând mâinile și împleticindu-se în timp ce privirile lui pătrunzătoare îi scrutau necontenit fața. Obrazul lui care mai înainte fusese stacojiu, era acum alb.

— Nu, Ellen Jorth ! gâfâi el. In felul acesta nu vreau

nimic dela dumneata. Se prăbuși deodată pe trunchiul copacului și-și acoperi fața cu mâinile. — Ce am iubit în ființa ta, ce am crezut că ești!

Ellen se repezi la el ca o pisică sălbatecă, îl isbi cu pumnii, îl trase de păr și-i sgârie obrajii în furia ei oarbă. Isbel nici nu se mișca spre a o împiedica, iar furia îi dispăru odată cu puterea. Se retrase împleticindu-se și tremura astfel, încât abea se mai putea ține pe picioare.

— Isbel blestemat! urlă ea răgușită. M'ai insultat!

— Insultat? râse Isbel cu un dispreț amar, e imposibil!

— Te voi ucide!

Isbel se ridică și-și trecu batista peste fața sgâriată.

— Hai! Iată-mi carabina, spuse el arătând spre șea. Cineva trebue să înceapă lupta dintre Isbel și Jorth. Va fi o chestiune penibilă. Sunt sătul de pe acum de ea... ucide-mă... primul sânge vărsat să fie pentru Ellen Jorth!

Furia sumbră, năvalnică ce răscolise sufletul Ellenei se domoli, dispăru, lipsind-o de tăria ei aparentă. Privi țintă carabina lui Isbel. „Ucide-l!" îi șoptia glasul urii ei. Era însă atât de lipsită de puteri, ca și cum s'ar mai fi aflat încă în îmbrățișarea puternică a lui Isbel.

— Te-aș ucide cu dragă inimă — dar nu pot... Pleacă, șopti ea.

—Nu ești o Jorth — după cum nici eu nu sunt un Isbel. N'ar trebui să fim de loc amestecați în toată chestiunea asta, spuse el întunecat. Mă doare mai mult situația dumitale decât a mea... este o femeie ... ai avut pe vremuri o mamă bună — o casă respectabilă. Viața pe care ai dus-o aici — oricât ar fi fost de rea — nu e nimic față de ceeace te așteaptă acum. Blestemați să fie bărbații cari au împins lucrurile până aci! O să fac astfel ca măcar vreo câțiva dintre ei să facă cunoștință cu carabina mea.

Ellen porni înapoi spre casă călare pe bălanul ei. Gonea ca vântul. Când fu văzută din casă, apariția ei provocă oarecare agitație printre cei din fața fermei.

— Cin'te urmărește! îi strigă tatăl ei când ea trase scurt de dârlogi. Jorth avea o pușcă în mână. Daggs, Colter și ceilalți doi Jorth erau și ei înarmați, așteptând încordați, la pândă.

— Nu mă urmărește nimeni, răspunse Ellen. Nu pot oare să galopez fără să fiu urmărită de cineva?

Jorth păru să fie totodată ușurat și furios.

— Ho! Ce-i cu tine fetito, de vii ca furtuna peste noi? Te porți foarte curios, în ultimele zile, și arăți dealtfel foarte ciudat. Nu-mi place!

— Probabil că și vremurile sunt ciudate — pentru familia Jorth, răspunse sarcastică Ellen.

— Daggs a descoperit pe livadă urmele unor cai străini. Lucrul acesta ne nelinişteşte. Cineva s'a furişat în jurul fermei noastre. Nu e de mirare că am crezut că eşti urmărită de cineva.

— Am încercat bălanul. Voiam să văd cât poate fugi de repede, răspunse Ellen. Dacă o vrea cineva să se ție după noi atunci va trebui să alerge solid spre a putea pune mâna pe mine.

— Hahaha ! râse Daggs. De asta sunt sigur, Ellen.

— N'ai decât să galopezi şi să arăți cum pofteşti, declară Jorth înfuriat şi puțin năucit. Spui însă lucruri atât de bizare. N'ai văzut oare urmele unui cal străin ?

— Ba da! Şi ştiu chiar şi ale cui sunt!

Jorth se îndreptă. Cei cari se aflau în jurul lui, îşi trădară deasemeni curiozitatea.

— Ale cui ?

— Ale lui Jean Isbel, răspunse cu răceală Ellen. A venit din vale pe urmele calului bălan.

— Jean Isbel — pe urmele calului său bălan ? spuse tatăl ei.

— Da ! Şi te asigur că talentul lui de căutător de urme n'a fost cu nimic exagerat. De asta puteți fi siguri.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ellen îşi plimbă privirile asupra tatălui ei şi a oamenilor acestuia, apoi începu să dea drumul chingilor şelei.

Jorth întrerupse pe neaşteptate tăcerea cu un blestem, iar Daggs râse sardonic ca o completare.

— Hei, şefule, ce ți-am spus ?

Jorth se apropiă de Ellen şi o întoarse spre el cu violență.

— L-ai văzut pe Isbel ?

— Da ! răspunse Ellen tot atât de aspru ca tatăl ei.

— Ai vorbit cu el ?

— Da ! replică ea cu voce tăioasă.

— Ce voia ? continuă tatăl ei s'o întrebe.

— Ştii bine. Pornise pe urma calului său alb pe care i l-ai furat.

Bratul lui Jorth căzu fără putere. Fața îi deveni verzuie. Uimirea i se transformă în nemulțumire, iar nemulțumirea în furie. Ridică o mână ca şi cum ar fi voit s'o lovească pe Ellen. Bratul lui Daggs se repezi pe neaşteptate înainte şi apucă încheetura mânii lui Jorth. Acesta încercă să se smulgă din strânsoare, înjurând cu glas stins.

— Dă-mi drumul, Daggs, strigă el cu glas tăios. Nu sunt beat ca să mă ții !

— Nu eşti chiar beat, răspunse banditul sarcastic. Eşti însă altceva, despre care vom vorbi când vom fi numai între patru ochi.

Jorth își recăpătă în aparență stăpânirea de sine. Era însă limpede că șocul acesta îl lovise greu.

— Jean Isbel a văzut calul?

— Desigur! M'a întrebat de unde-l am și i-am spus adevărul.

— A sustinut că îi apartine?

— Mi-a și dovedit-o. Și tu ai recunoaște cu ușurință un cal care-și iubește stăpânul.

— Și te-ai oferit să-i înapoiezi calul?

— Da! Dar Isbel n'a voit să-l primească.

— N'a voit să-l primească? Ciudat! răspunse Jorth mușcându-și mustata și privind-o sumbru pe Ellen. Te-ai întâlnit de două ori cu acest Isbel.

— Nu din vina mea.

— Aud că ar fi îndrăgostit de tine. Ce-i cu asta?

Ellen simți că un val ferbinte de roșeață îi năvălește în obraji. Nu răspunse ci întâmpină privirile supărate ale tatălui ei cu ochi înflăcărati cinstit.

— Aud tot felul de vorbărie dela Bruce și Lorenzo, continuă Jorth, și dela Daggs!

— Nimic dela Daggs! îl întrerupse acesta. — Pe mine lasă-mă deoparte. N'am spus și nici nu gândesc nimic.

— Jean Isbel a fost îndrăgostit de mine. Dar... cu asta s'a terminat pentru totdeauna, răspunse Ellen cu glas stins. Luă apoi șeaua depe cal, și-o puse pe umeri și se duse spre casă.

Deabea trecuse pragul încăperii, când apăru și tatăl ei.

— Ellen, n'am știut că bălanul aparținea lui Isbel, începu el cu acel glas repede, răgușit și lingușitor care era atât de bine cunoscut Ellenei. Iți jur că n'am știut. L-am cumpărat... l-am cumpărat dela Slatter. Pe Dumnezeul meu că n'am avut idee că e de furat! Când mi-ai spus: calul pe care l-ai furat tu — mi s'a părut că mi-ai dat cu un cuțit în piept...

Ellen sta la masă și asculta în timp ce tatăl ei umbla în sus și în jos și se irita singur mereu mai mult prin cuvintele sale pătimașe.

— Nu mai continua, tată, strigă Ellen întrerupând valul de cuvinte al tatălui ei. Iți voi rămâne fidelă — întocmai ca mama... Sunt o Jorth. Unde te afli tu, este și locul meu. Lupta ta este și a mea... Să nu mai vorbim despre trecut. Dacă ne va ajuta Dumnezeu să răzbim cu viață din această luptă, vom pleca de aici spre a începe o viață nouă, departe, unde nu va exista nimeni care să fi auzit de numele de Jorth... Dacă va fi să nu mai trăim, atunci ne vom fi răcorit măcar ura împotriva acestor blestemati Isbel!

CAPITOLUL VII.

In tot cursul lunii Iunie, Jean Isbel nu se depărtă prea mult în timpul raidurilor sale călare de Grass Valley.

Se încercase un nou atentat împotriva vieţii lui Gass Isbel. Un nou glonte fusese tras din ascunziş, de data aceasta din crângul de mesteacăni care se afla pe marginea drumului care ducea la ranchul lui Blasidell. Nu fu găsită nici o urmă a duşmanului ascuns. Pământul era acoperit prin locul acela de un covor de frunze de mesteacăn, care nu păstra nici o urmă. Era de presupus că lovitura aceasta laşă fusese trasă sau cel puţin pusă la cale de Jorth. Nu se putu dovedi însă nimic. Bătrânul era furios ca un leu. Prietenul său Blasidell insista ca să convoace cât mai neîntârziat prietenii şi rudele.

Intre oamenii lui Isbel erau mulţi cari erau de aceeaş părere.

— Nu! Vom aştepta până vom avea certitudinea! era răspunsul încăpăţânat al ranchmanului la toate aceste insistente.

— Certitudinea! La dracu! Oare Jean nu şi-a găsit calul sus la stâna lui Jorth? întrebă Blasidell. Ce avem nevoie de mai mult.

Jean nu putea însă să jure că bălanul fusese furat de Jorth.

— Draci! Eu pot să jur! mormăi Blasidell. Pierdem mereu la vite. Cine le fură?

— Am pierdut totdeauna vite de când ne-a aciuiat în valea asta.

— Vrei poate, Gass, ca Jorth să înceapă el pe faţă lupta?

— Va începe destul de curând, fu răspunsul lui Isbel.

Toate încercările lui Jean de a da de urma vitelor dispărute sau furate dăduseră greş. Bineînteles că împrejurările îi erau vitrege, iar întreaga poveste cu furturile avea în ea ceva uluitor. Furturile de vară începură mai vremelnic, iar el avu ghinionul ca ploi torenţiale să şteargă urmele proaspete pe care ar fi putut să le urmărească. Păşunile erau întinse, iar vitele risipite. Se întâmpla uneori ca o pierdere să fie descoperită abea după săptămâni de zile. Fiii lui Gaston Isbel erau singurii cari mai făceau acum serviciul de cow-boy. Ceilalţi doi călăreţi îşi dăduseră demisia de frica luptei care avea să înceapă, iar pe cel de al treilea îl concediase chiar Isbel.

Intr'o zi, după ce luă masa, Jean porni pe partea cealaltă a văii. Tatăl său avea o singură şi mică turmă de oi care nu fusese încă pornită în sus pe Rim, unde era păşunea tuturor oilor din regiune în timpul verii călduroase şi uscate din Tonto. Tânărul Everts şi un mexican anume Bernardino păzeau turma. Adevăratul cioban mexican, un om cu experientă renuntase la slujbă, iar flăcăii nu erau în stare să mâie turma în cetatea duşmanului.

Turma păştea într'o vale laterală ceva mai sus de Grass Valley, unde începutul codrului oferea oarecare pază împotriva soarelui şi unde se putea găsi apă bună şi iarbă. Mai înainte ca Jean să ajungă la ţintă, auzi un foc de armă. Nu era foc de carabină, fapt care-l nelinişti puţin pe Jean. După câte ştia el, Everts şi Bernardino aveau puşti şi nu revolvere. Jean urcă o colină neagră şi acoperită de tufişuri care se ridica spre sudul Grass Valleyului şi cercetă, cu priviri scrutătoare, împrejurimea. Nu văzu la început decât vite, păşuni întinse, iar jur împrejur coline. Deodată descoperi la eşirea văii un grup de călăreţi care se apropiau de sat. Nu putea să aprecieze numărul lor. Ceata întunecată şi mişcătoare părea plină de viaţă, mister şi forţă ameninţătoare. Cine erau? Distanţa era prea mare pentru a putea distinge caii, cu atât mai puţin călăreţii. Mergeau repede. Ce să fie oare? Jean se simţi cuprins de teamă neliniştitoare, un simţământ nou pentru el. Călări mai departe dus pe gânduri pentru a coti în cele din urmă în valea laterală unde se afla stâna de oi. Când se apropiă deabinelea auzi un strigăt răguşit. Tânărul Everts sosi în goană nebună din pădurice. Jean dădu pinteni calului străbătând repede distanţa care-i despărţea. Everts părea nebun de spaimă.

— Ce-ai păţit băete? Jean sări din şea cu carabina în mână, iar privirile sale repezi trecură dela faţa palidă a lui Everts spre stână şi jur împrejur.

— Bernardino! Bernardino! gâfâi băiatul agitându-şi mâinile şi arătând cu degetul.

Jean străbătu cei câţiva metri până la stână în goană. Văzu micul cort de pânză, un foc stins şi masa pe jumătate terminată — iar pe jos, întins pe micul mexican. Era mort cu [illegible]ură de glonte în faţa lui palidă. Alături de el era [illegible]r vechiu cu şase focuri.

— Al cui e revolverul?

— Bernardino, răspunse Everts răguşit. — L-a — căpătat abea de curând.

— S'a împuşcat din greşală.

— Oh nu! Nu, nu, nu, nu.

— Dar cine?

— Oamenii aceia — au venit călări — o bandă întreagă — ei au făcut-o, gâfâi Everts.

— Ştiai cine sunt?

— Nu! N'am ştiut. I-am văzut venind şi am tras o spaimă grozavă. Bernardino se dusese să aducă apă. Eu am fugit şi m'am ascuns în tufiş. Voiam să strig dar erau deja prea aproape... I-am auzit apoi vorbind. Bernardino s'a înapoiat. S'au arătat foarte prietenoşi. Unul dintre ei l-a întrebat pe Bernardino dacă nu vrea să-i arate revolverul, iar Bernardino i l-a dat. Omul a luat revolverul, a râs şi l-a aruncat în sus şi

când l-a prins din nou în mână s'a descărcat. Bernardino s'a prăbușit... apoi am rămas în ascunzătoarea mea până v'am văzut venind.

— Ai un cal? întrebă scurt Jean.

— Nu! Dar pot călări un catâr al lui Bernardino.

— Repede! Du-te la Blaisdell. Să-i anunțe pe Blue, Gordon și Frederik ca să vie în goană mare la ferma tatălui meu. Repede.

Tânărul Everts porni în goană, fără să mai răspundă. Jean privi trupul lipsit de viață al bietului flăcău.

— Dumnezeule, spuse el încruntat, lupta dintre Isbel și Jorth a început. Un asasinat premeditat, executat cu sânge rece. Aș putea să pun rămășag că asta este isprava lui Daggs. El face pe conducătorul. El a început... Bernardino, ai fost un băiat devotat și nu va trece mult până vei fi răzbunat.

Jean nu avea vreme de pierdut. Luă o bucată de pânză de cort și acoperi cadavrul, apoi se duse spre calul său. Sări în sea și galopă în jos pe vale, trecând peste micile coline, iar în valea largă dădu drumul dârlogilor calului său.

In timp ce gonea peste pășune, fu observat din ușa casei lor. Pe verandă apărură Guy, Bil și căruntul său tată. Jean îl văzu trimițând în casă femeile, eșind apoi în drum. Bill și Guy veniră alături de Jean atunci când acesta își opri calul. Toți îl priveau fix cercetători, încordați. In privirile fiecăruia dintre bărbați putea fi văzută o scânteiere aspră, sălbatecă, isbitor de asemuitoare. Probabil că știau înainte de a se fi spus vreun cuvânt la ce aveau să se aștepte.

— Ho, dar tare grăbit mai ești! spuse tatăl.

— Ce dracu s'a întâmplat? întrebă încruntat Bill.

Guy Isbel tăcea. Era puțin galben. Jean sări din sea.

— Bernardino a fost ucis — asasinat cu propriul său revolver.

Nici unul dintre cei trei bărbați nu întrebă cine a comis crima. Vreme de o clipă rămaseră tăcuți, zăvoriți în ascunsele adâncuri ale gândurilor lor. După aceea, ascultară scurta povestire a lui Jean.

— Ho, prin urmare, a început! spuse tatăl lui. Aș fi dorit să avem ceva mai multă vreme. Ar fi fost mai bine să vă fi dat ascultare vouă flăcăi și să am oameni adunați. Jacobs a sosit din întâmplare. In felul acesta suntem cinci afară de femei.

— Nu cumva crezi că ne vor înconjura aici? întrebă Guy.

— Ba da, la asta trebuie să ne așteptăm totdeauna, băieți. N'am crezut însă că vor avea curajul s'o facă. Aș fi trebuit să țiu seama de Daggs. Tot misterul și trasul din ascunziș, pe la spate, toate astea erau neîndoios isprăvi în genul lui Jorth. Acum va trebui însă să luptăm, luptăm fără prietenii noștri.

— Vor veni cu toții spuse Jean. Am trimis vorbă lui Bla-

sidell, Blue, Gordon şi Frederick. Poate că vor veni la timp. Nu trebue să fim,însă prea îngrijorati dacă nu vor veni. Putem rezista aici mai mult decât ne pot asedia banditii. Trebue să ducem numai în casă suficient de multă apă, lemne şi carne.

— De asta am eu grijă, răspunse tatăl. Tu, Jeane, te postezi în apropiere, aşa ca să poti supraveghia tot locul şi stai de pază.

— Cine anunţă femeile ? întrebă Guy.

— O voi spune eu femeilor, băeti. N'aveti grijă. Vor fi viteze.

Jean se duse pe colina lipsită de vegetatie care se afla în apropierea ranchului şi se opri acolo spre a supraveghea toate cele patru puncte cardinale. Colina acoperită de cedri din spatele fermei oferea singura cale pe care s'ar fi putut apropia banda lui Jorth, fără a fi descoperită imediat. Dar chiar şi în acest caz, Jean îi putea vedea şi să se ducă înapoi spre casă la timp, spre a evita o surprindere. Minutele treceau, iar după o oră, Jean începu să spere că Blasidell va apărea în curând. Speranta aceasta era bine întemeiată. Nu trecu mult şi auzi dinspre sud tropot de copite pe drumul bătătorit şi când se întoarse văzu pe vecinul şi prietenul lor sosind în galop călare pe un bălan. Blasidell avea o carabină în mână, iar imaginea lui încălzi inima lui Jean. Era unul dintre acei texani care ar fi stat până la ultimul om alături de Isbel. Jean îl văzu îndreptându-se spre casă, văzu întâlnirea dintre tatăl său şi prietenul lui. Vântul aduse urletul de furie al lui Blasidell până la urechea lui Jean.

Şi apoi, departe pe pata verde a Grass Valleyului, acolo unde întinderea ondulată a câmpului se apropie de sat, se arătă o pată întunecată şi mişcătoare. Un grup de cai. Jean se cutremură. Sângele începu să-i pulseze năvalnic prin vine. Pe cai erau călăreti. Veneau deadreptul pe valea deschisă pe drumul care ducea la ranchul lui Isbel. Nici un ascunziş, nici o prefăcătorie, nici o viclenie în acest marş. Un fior ferbinte se scurse dealungul spinării lui Jean.

— Dumnezeule ! o iau în serios ! murmură el. Sperase inconştient până în ultima clipă că banda lui Jorth nu va trece cu atât curaj la atac. Jean mai privi încă o clipă pata întunecată care se apropia pe fondul verde, apoi reveni în goană la ranch Tatăl său îl văzu apropiindu-se, şi-i eşi în întâmpinare în drum ca mai înainte.

— Jorth se apropie, spuse Jean răguşit.

— Unde-i ? întrebă bătrânul iar privirile lui de vultur scrutară orizontul.

— Pe drumul dela Grass Valey. Nu-i poti vedea de aici.

— Aşa ! Hai atunci în casă ca să ne pregătim.

La intrare, lui Jean îi se păru că este întâmpinat de o sea-

mă de fețe palide. Soră-sa Ann, cele două cumnate și copiii, toți îl priveau muti cu ochi pe care nu avea să-i mai uite vreodată.

— Ho, Blasidell, Jean ne anunță că Jorth și prețioasa sa bandă de tâlhari se apropie, spuse fermierul.

— Dracu să mă ia dacă nu va fi o zi rea pentru Jorth !

— Curățați masa, porunci Isbel și aduceți toate armele și munițiile pe care le avem.

Armele adunate pe masă reprezetau un mic arsenal: trei carabine Winchester de 44 pe care le adusse Jean depe coastă, uriașa pușcă cu ac pe care o întrebuința Gass Isbell de ani de zile, o carabină Henry cu care venise Blasidell și o jumătate duzină de revolvere cu șase focuri. Grămezi și pachete de muniții acopereau masa.

— Aranjați munițiile. Fiecare să și le ia pe ale lui cu sine.

Jacobs, vecinul care era de față, era un om scund, bărbos, care făcea printre acești texani slabi o impresie jovială. Avea o armă de 44, model vechiu.

— Ho, băeți, dacă aș fi știut că ne așteaptă gluma asta, aș fi adus mai multe gloanțe. Nu am decât un încărcător. Poate că se potrivesc cartușele astea noi de 44 în arma mea.

Constatară că munițiile pe care Jean le adusese se potriveau și la arma lui Jacobs, o constatare care prilejui mare mulțumire bărbaților de față.

Jean observă în cele din urmă grupul călăreților pe drumul larg care ducea prin mijlocul văii. Mergeau în grup strâns, calmi, la pas și erau pe cât se părea cufundați într'o discuție serioasă. Jean numără unsprezece cai.

— Ia privește, tată! strigă Jean.

Gaston Isbel eși în ușă și privi fără să spuie un cuvânt spre călăreți. Ceilalți bărbați se grămădiră la ferestre. Blasidell înjură încet. Jacobs spuse: „Mii de draci, vin să ne facă o vizită!: Femeile stăteau nemișcate cu priviri întunecate și fixe. Copiii își întrerupseră joaca și priveau temători spre mamele lor.

Călăreții se opriră exact la o bătaie de pușcă, formând un semicerc, toți cu fețele spre fermă. Erau destul de aproape pentru ca Jean să le poată vedea gesturile, dar nu le putea recunoaște fețele. Îi păru ciudat că nici unul dintre ei nu purta mască.

— Recunoști pe vreunul Jean? îl întrebă tatăl său

— Nu, sunt încă prea departe.

— Aduc luneta ta cea veche, tată. Guy eși afară pe ușă trecând în casa alăturată. Blasidell clătină capul său mare și sbârlit și mormăi ceva.

Guy Isbel se înapoiă cu o lunetă. Bătrânul o apucă cu mâini tremurătoare și o duse la ochi. Deodată, păru lovit de trăznet, apoi lăsă în jos luneta tremurând din tot trupul, iar fața-i deveni cenușie de furie amară și nepotolită.

— Jorth !

Jean n'avea decât să-şi privească tatăl spre a-şi da seama că această revedere îl nimerise ca o lovitură mortală.

Fermierul duse din nou instrumentul la ochi.

— Ho Blaisdell, iată şi pe vechiul nostru prieten din Texas, Daggs, spuse el rar şi calm. Iată-l şi pe Greaves cinstitul nostru negustor din Grass Valley şi pe Stonewall Jackson Jorth. Şi Ted Jorth cu acelaş nas roşu ca totdeauna. Drace, ăsta trebue să fie Queen, cel mai grozav trăgător cu revolverul pe care l-a produs vreodată Texasul. Credeam că a fost ucis în Big Bend Country... Iată şi Craig, tot un cinstit oier din Grass Valley. Haha! Nu mai cunosc pe alţii dintre ei.

Jean luă instrumentul şi trecu în revistă feţele călăreţilor.

— Sim Bruce. Il văd pe Colter. Da şi Greaves e cu ei. Pe omul de lângă el l-am mai văzut. Are o faţă ca o stâncă...

— Asta-i Craig îl întrerupse tatăl său.

— Daggs dă din mâini ca un general care-şi răspândeşte patrulele.

Jean, cu privirile agere ţintă la călăreţi, se străduia să le afle intenţiile. Daggs arăta spre locul împrejmuit între el şi casă unde se aflau caii. Animalele acestea erau cele mai frumoase depe întreaga păşune şi aparţineau în cea mai mare parte lui Guy Isbel, care juca în familie rolul iubitorului de cai şi a geambaşului. Caii erau marea lui pasiune.

— Dă-mi luneta, spuse violent Guy. Cercetă câteva secunde grupul călăreţilor, apoi înapoiă instrumentul fratelui său.

— Eu mă duc să-mi iau caii, declară el.

— Nu! strigă bătrânul Isbel.

— Ticăloşii aceştia au de gând să fure, nu să lupte. Nu vezi? Se ceartă pentru caii mei.

Guy puse mâna pe carabină. In ochii lui strălucea o hotărâre sumbră, neînfricată.

— Il cunosc pe Daggs, fiule, spuse tatăl său. Il cunosc şi pe Jorth. Au venit spre a ucide. Dacă părăseşti casa înseamnă moartea ta sigură.

— Mă duc. Nu pot admite să-mi fure caii de sub nas. De altfel armele lor nici nu bat până aici.

— Guy, nu te duci singur, spuse Jacobs vesel şi eşi din rând.

Tânăra şi roşcata soţie a lui Guy Isbel nu arătă nici o emoţie pe trăsăturile ei serioase. Fusese crescută într'o şcoală aspră. Ştia cum sunt bărbaţii în asemenea împrejurări. Soţia lui Jacobs începu însă să se roage.

— Bill, nu-ţi risca viaţa pentru câteva gloabe.

Jacobs râse şi răspunse: „Ce risc!" şi eşi afară cu Guy. Acţiunea lor îi păru nebunească lui Jean. Ii urmări cu priviri pătrunzătoare. Călăreţii văzură pe Guy şi pe Jacobs apărând pe livadă. După aceea nu fură necesare decât câteva secunde spre a se recunoaşte că intenţiile lui Jorth şi ale lui Daggs erau criminale. Jean îl văzu pe Daggs coborînd din şea, cu carabina

mînale. Jean îl văzu pe Daggs coborînd din șea, cu carabina călare decât jumătate din ei.

— Vor să tragă, tată, strigă Jean cu glas tăios. Chiamă-i pe Guy și pe Jacobs înapoi. Cheamă-i!

Bătrânul strigă. Bill Isbel chiui. Blasidell ridică glasul său de stentor. Jean isbucni pătrunzător:...

— Aleargă Guy, aleargă!

Dar Guy Isbel și însoțitorul său pășiau deacurmezișul livezii ca și cum n'ar fi auzit nimic. Străbătuseră aproape a patra parte a drumului până la capătul celălalt al livezii și se apropiau de cai, când Jean văzu apărând din ceata întunecată . . cări roșii și fumuri alburii. Urmă apoi pocnetul sec al carabinelor.

Guy Isbel se opri pe neașteptate arma-i căzu din mână, ridică brațele și se prăbuși cât era de lung la pământ. Jacobs se puriă ca și cum ar fi fost lovit de o mână nevăzută. Era rănit. Se întoarse, porni in goană și străbătu câțiva metri în plină viteză. Se auziră din nou focuri repezi. Dădu și el drumul armei. Se opri din goană. Impiedicându-se și clătinându-se continuă să meargă. Un strigăt răugșit îi scăpă depe buze. Se auzi apoi un singur foc. Jacobs căzu în genunchi și în cele din urmă se întinse cu fața la pământ.

Jean Isbel se simția ca de piatră. Neprevăzutul acestei tragedii îl paralizase. Rămase cu privirile țintă la trupurile întinse pe livadă. O mână îl apucă de braț — o mână tremurătoare de femeie, slabă, dar puternică și hotărită.

— Bill a murit! spuse un glas tremurător. Eu am fost de față... amândoi au murit!

Soțiile lui Jacobs și a lui Guy Isbel se apropiaseră în spatele lui Jean și asistaseră la tragedie.

— L-am rugat pe Guy să nu se ducă, bâlbâi soția lui Jacobs. Iși acoperi apoi fața cu mâinile și se duse clătinându-se spre colțul încăperii, unde fu primită în brațele celorlalte femei care se aflau acolo palide și tremurând. Soția lui Guy Isbel rămase la fereastră și privi peste umărul lui Jean, Avea curajul unui bărbat. Nu era pentru prima dată că vedea opera morții.

— Da, sunt morți, spuse ea cu amărăciune. Cum vom face însă să le putem lua cadavrele?

Cuvintele acestea părură să-l smulgă pe Gaston Isbel din vraja rece in care se afla.

— Dumnezeule, dar acesta este un adevărat iad pentru femeile noastre, strigă el răgușit. Fiul meu, fiul meu! .. Uc-is de oamenii lui Jorth.

Blestemă apoi din nou, groaznic.

Jean văzu și pe ceilalți călăreți descălecând și apoi începură cu toții să o ia spre stânga ținându-și caii de dârlogi.

— Fac un ocol, spuse Jean.

— Trebue să fie un vicleșug, declară Bill.

— Fă o gaură în peretele din spate Bill, porunci acesta, cam pe la înălțimea celui de al cincilea trunchiu. Trebue să-i putem supraveghea.

Fiul mai vârstnic își luă instrumentele, îndepărtă copiii cari se jucaseră până atunci în apropierea celui mai retras colț al camerii și începu să lucreze la locul stabilit. Copiii mici se dădură înapoi cu priviri fixe, uimite și serioase. Femeile se strânseră unele lângă altele; așteptau și trăgeau cu urechea.

Jean îi observă pe bandiți până ce dispărură după copaci. Se depărtaseră în direcția coastei abrupte și acoperite de tufăriș des din nord-vestul caselor.

— Anunță-mă când vei termina cu gaura din perete, spuse Jean. Se strecură prudent prin bucătărie și printr'o altă ușă păși într'un colț jos al încăpătoarei case. Cămăruța în care se afla era întrebuințată la înmagazinarea lemnelor pentru iarnă. Golurile dintre trunchiuri nu erau umplute cu lut, iar Jean putea vedea în spre trei direcții. Bandiții intraseră în tufăriș. Dispărură spre a reapare curând fără cai. Lui Jean îi păru că au de gând să atace casele. Se opriră apoi la marginea desișului unde ținură un sfat îndelungat. Jean îi putea vedea limpede, deși distanța era prea mare spre a recunoaște pe fiecare în parte.

Câteva minute mai târziu, Bill strigă cu glas scăzut:

— Gaura este gata Jeane, dar nu vedem nimic.

— Eu îi văd însă! Țin sfat. Imi face impresia că sau Jorth sau Daggs sunt beți. Cred că au de gând să ne atace.... Fugi în casă și fiți cu toții atenți. Vă voi anunța de îndată ce vor face o mișcare.

Ceata lui Jorth părea să nu se grăbească să-și desvăluie planul de luptă. Grupul se resfiră cu încetul. Unii se așezară, alții mergeau în sus și în jos. Doi dintre ei intrară puțin după aceea în desiș și revenіră cu un pachet. Pachetul fu pus pe jos și toți hoții de vite se așezară în jur. Aduseseră cu ei de mâncare și băutură. Jean râse, furios de sângele lor rece. Și atunci își aminti de multe fapte fantastic de îndrăznețe comise de acești bandiți. Pe Jean îl bucura amânarea. Cu cât amânau mai mult bandiții atacul, cu atât mai mult timp le rămânea aliaților lui Isbel să ajungă la ferma acestuia. Orice încercare de a pătrunde însă în toiul zilei în interior ar fi fost puțin cam periculoasă. Noaptea era mai favorabilă.

Bill Isbel intră de două ori în bucătărie și-i șopti ceva lui Jean la ureche. Incordarea din marea încăpere de unde bandiții nu puteau fi văzuți trebue să fi fost maximă. Jean le aduse la cunoștiință tot ce observase și ce credea el.

— Mâncare și băutură! strigă Bill. Dar asta e... Asta îl va enerva pe bătrânul nostru. Ar vrea să știe lupta terminată.

— Spune-i din partea mea că lupta va trece din păcate ceva prea repede pentru noi, dacă nu vom fi extrem de prudenți, spuse Jean cu glas tăios.

Bandiții se ridicară în cele din urmă și coborâră coasta cu armele în mâini. Se apropiară cu câteva sute de metri, până ce Jean își încărcă arma mormăind furios că numai câțiva metri mai mult și aceasta va însemna moartea acestor ticăloși.

Oamenii cunoşteau însă prea bine bătaia puştii aşa că cotiră în unghiu drept în faţa casei. Când ajunseră în linie cu coralul, se lungiră la pământ, iar Jean îi pierdu din vedere. Faptul acesta îl nelinişti. Se furişau probabil spre case. Acolo unde se termina coralul era un şanţ pentru irigaţie, ale cărui maluri erau suficient de înalte spre a oferi adăpost. In afară de toate acestea, ducea la o distanţă de aproape o sută de metri în dreptul caselor şi era plin de iarbă înaltă şi tufişuri, astfel încât banditii ar fi putut să tragă spre ferestre şi prin crăpăturile dintre trunchiuri fără ca ei să se expună vreunui pericol prea mare. Jean mai aşteptă o clipă până ce văzu în punctul cel mai depărtat al şanţului ridicându-se mici nouri de praf. Descoperirea aceasta îl determină să se năpustească prin bucătărie în camera de locuit, unde apariţia lui neaşteptată speriă pe bărbaţi.

— Inapoi dela ferestre şi dela uşi, strigă el tăios. Se apropiă cu paşi repezi de uşă şi o închise. Banditii sunt în spatele înălţăturii, afară la coral, vor să se strecoare dealungul canţului... e prost! Trebue să fim extrem de prudenţi când stăm la pândă.

— Ah! Bine! spuse tatăl său. Femeile şi copii rămân într'un colţ. Culcaţi-vă toţi pe burtă.

Blasideil, Bill Isbel şi bătrânul îngenunchiară în faţa ferestrei celei mari şi priviau prin crăpăturiile trunchiurilor. Jean se postă alături de fereastra mai mică iar ochii săi negri jucau ca acul unei busole. Privirilor sale iscusite nu-i scăpa nici mişcarea unui fir de iarbă sau săritura unei lăcuste.

— Atenţie! strigă el celorlalţi bărbaţi. Văd praf... se furişează prin şanţ, sunt aproape de punctul acela fără iarbă din spatele înălţimii... am văzut ţeava unei puşti şi o pălărie neagră — şi mai mult praf. Se strecoară acum prin dosul înălţăturii.

Glasuri puternice apoi nori deşi şi galbeni de praf care apărură pe creasta cea mai înaltă şi mai plină de tufişuri, confirmară observaţiunile lui Jean, dovedind totodată un dispreţ nebun al pericolului din partea celor ce atacau. Jean observă pe neaşteptate pe marginea dantelată a pomilor o pată pestriţă care încerca să se strecoare repede. Nervii i se încordară ca nişte coarde. Apăru un individ înalt, fără pălărie şi haină. Soarele îi lumina părul blond şi ciufulit. Daggs.

— Hei! Isbel! urlă el batjocoritor. Eşiţi afară la luptă!

Jean duse ca fulgerul carabina la umăr şi trase. Văzu smocuri de păr blonde sburând depe capul lui Daggs. Văzu şuvoiul de sânge roşu. Urmară apoi focurile repezi ale tovarăşilor săi. Toate nimeriră trupul clătinător al banditului, dar Jean ştia cu un fior de bucurie că glonţele său pusese capăt zilelor lui Daggs, mai înainte ca celelalte trei gloanţe să fi nimerit. Daggs căzu pe faţă, trupul şi mâinile sale atârnând peste mica ridicătură de pământ. Banditii îl traseră înapoi în şanţ. Se auziră strigăte răguşite. Un nor de praf galben se ridică în acel loc.

— Daggs! izbucni Gaston Isbel. I-ai spulberat capacul tigvei, Jeane. Când am tras eu, se vedea bine lucrul acesta. Noi ăştia n'am făcut decât să ne risipim muniţiunile.

— Era beat sau nebun că a eşit aşa în faţa carabinelor noastre şi ne-a provocat! spuse Blaisdell respirând greu.

— Arizona nu este prielnică texanilor, răspunse Isbel sardonic. E prea paşnică. Hoţii de vite uită cum trebue să lupte. Eu cred că Daggs a uitat absolut totul.

— Daggs a fost tot atât de nebun ca şi Guy şi Jacobs, spuse Jean. Ei au fost prea curagioşi, iar el a fost beat. Să fie pentru noi o învăţătură de minte.

Jean simţise în clipa în care intrase în cameră mirosul rachiului. Bill era un băutor, şi nici tatăl său nu refuza un păhărel. Şi Blaisdell bea destul de mult la ocazii. Jean îşi puse în gând să nu admită cu niciun preţ ca alcoolul să le periciteze sorţii de isbândă.

Armele începură să trozenească, iar dealungul înălţăturii, pe o distanţă de peste o sută de metri se vedeau ridicându-se norişori de fum. Gloanţele şuerau prin ferestrele grosolan lucrate, se isbeau de uşa masivă, iar unul dintre ele trecu în imediata apropiere a lui Jean strecurându-se printre două trunchiuri. Un centimetru mai mult şi Jean ar fi fost lovit. Urmă o a doua salvă apoi a treia. Banditii aveau arme cu repetiţie şi-şi goleau magazinele. Jean îşi schimbă poziţia. Ceilalţi profitară şi ei de mişcarea sa inteligentă, imitând-o. Salvele se contopiseră într'un răpăit unitar şi continuu. Pocniturile încetară apoi deodată fiind înlocuite de o linişte binefăcătoare. Casa era plină de praf, iar praful era amestecat cu miros de praf de puşcă provenit din armele apărătorilor. Jean auzia respiraţiile pe jumătate gâtuite ale copiilor. Erau fără îndoială foarte speriaţi dar nu plângeau. Femeile rămaseră tăcute.

Un glas puternic se auzi de dincolo de parapetul senţului.

— Eşiţi afară la luptă! Vreţi oare să vă lăsaţi ucişi ca oile?

Provocarea aceasta batjocoritoare nu primi niciun răspuns. Jean se reîntoarse la postul său alături de fereastră, iar camarazii îi urmară exemplul. Priveau afară, cât se poate de prudent.

— Nu trageţi băieţi dacă nu vedeţi pe nimeni, spuse Gaston Isbel. Poate că devin ceva mai puţin prevăzători dacă mai trece puţină vreme. E neîndoelnic că Jorth nu se va arăta.

Hoţii de vite nu mai recurseră la salve continue. Începură se trage unul după altul din direcţii diferite şi nu ochiau in vânt. Câteva gloanţe intrară direct pe ferestre şi se turtiră de pereţi. Altele sfărâmară pervazurile ferestrelor. Cele mai multe intrau prin lutul cu care erau lipite golurile dintre trunchiurile de copaci cari formau pereţii. Jean îşi dădu treptat seama că aceste gloanţe periculoase nu erau trase la întâmplare. Erau bine ochite şi nimereau de cele mai multe ori la mică înălţime peste podea. Banditii vicleni aveau cu ei vreo câţiva ţintaşi minunaţi, cari căutau pe toată partea din faţă a casei punctele vulnerabile.

Dacă Jean nu s'ar fi culcat lipit cu podeaua ar fi fost lovit de două ori. Ii veni atunci în minte să bată niște țăruși în perete la o înălțime mai mare și cățărat pe ei putu să privească afară prin partea de sus a ferestrei. Poziția era însă grea și cu neputință de a fi menținută vreme mai îndelungată. Auzi cum unul dintre camarazii săi fu lovit de un glonte. Rănitul, oricine ar fi fost el, nu scoase niciun oftat. Jean se întoarse.

Bill Isbel se ținea de umăr. Pe cămașa sa se iviră pete roșii. Il văzu pe Jean și clătină capul. Era limpede că nu da nici o atenție rănii. Femeile și copiii erau cu fețele la pământ așa că nu puteau vedea ce se întâmpla. Bill voia să evite în orice caz ca ei să afle de acest incident. Blasidell legă umărul sângerând cu o batistă. Focul banditilor nu mai contenea. Din minut în minut, se trăgea câte un foc. Oamenii lui Isbel nu răspundeau acestui tir. Spre asfințit, când asediatorii părură că devin mai neatenți și mai neliniștiți, Blasidell trase un foc asupra unui obiect oarecare ce se mișca în tufiș, iar pușca uriașă a lui Gaston Isbel detună.

— Ho, ce au de gând să facă după ce s'o lăsa întunericul și ce ne vom face noi? mormăi Blasidell.

— Cred că ne vor ataca, spuse Gaston.

— Ar putea să dea foc caselor, adăugă Bill Isbel. Era cel mai întunecat dintre toții și părea apăsat de o grijă misterioasă.

— Ho, oamenii lui Jorth nu prea sunt de treabă, dar nu cred ca să ne ardă de vii,... răspunse Blasidell.

— Nu-l cunoști bine pe Jorth și pe ai lui, strigă Gass Isbel. Cred că i-ar face cea mai mare plăcere să mă jupoaie de viu.

Cam atea discutau ei între amurg și întunecare. Jean Isbel nu prea avea multe de spus. Cumpănea diferitele posibilități. Intunecimea schimbă tactica asediatorilor. Ei postară oameni în patru puncte diferite în jurul caselor și la fiecare câteva minute, una dintre aceste santinele trăgeau un foc. Gloanțele se înfigeau în grinzi și nu-i prea îngrijorau pe Isbeli.

— Ce părere ai de asta, Jeane?

— Hm! se pregătesc de o luptă de durată. Trag numai ca să știm că mai sunt pe aici.

— Și ce putem face?

— O să mă duc să-i cercetez mai de aproape pe băeții ăștia!

Gaston Isbel primi hotărîrea fiului său cu un mormăit de satisfacție.

Afară era beznă adâncă. Femeile aveau mâncare și apă la îndemână. Jean își continuă supravegherea severă la fereastră în timp ce mânca. Copii, iritați de agitația zilei acestea lungi în cele din urmă adormiră. Femeile, șopteau încet în colțul lor. Spre ora nouă, Jean aduse la cunoștința tuturor intenția sa de a se duce în recunoaștere.

— Ziua sunt mai tari ca noi, dar noaptea nu, tată! spuse el.

Jean se încinse cu cordonul de care erau atârnate revolverul, cartuşiera şi teaca cu cuţitul de vânătoare, luă carabina în mână şi eşi în curte prin bucătărie. Noaptea era mai întunecată ca deobicei, deoarece o parte din stele erau acoperite de nori. Jean se sprijini de peretele casei şi aşteptă ca ochii săi să se obişnuias ă cu totul cu întunecimea. Vedea noaptea, întocmai ca un indian. Cunoştea fiecare colţişor depe lângă ranch, şoproanele, coraiul, fiecare grindă, fiecare bulumac, copac sau stâncă. După ce aşteptă cu aproximaţie un sfert de oră — între timp se auzirä mai multe focuri din spatele parapetului şi câte un foc tras de cele patru sentinele — Jean porni cu pas furişat în patrulare.

Rămase, mai întâi, in umbra zidurilor, utiliză apoi aleea de pomi fructiferi şi în cele din urmă folosi drept acoperire un şir de tufişuri dese. Ajuns aci, rămase lipit pământului spre a observa şi a trage cu urechea. Se afla acum la marginea livezii descoperite, iar în faţa lui terenul începea să urce uşor. Vedea limpede petele întunecate ale cedrilor şi ale ulmilor. Spre partea de nord a casei, se văzu fulgerarea unei flăcări şi se auzi pocnetul unui foc de armă. Jean auzi glontele isbind grinzile casei. Liniştea cuprinse apoi ferma singuratecă, iar întunérecul acoperea pământul ca un văl negru.

Jean cercetă cu grijă întinderea întunecată, neagră-cenuşie, care se afla in faţa sa şi apoi, ţinutul din spatele său. Se strecură afară din ascunzătoare şi străbătu distanţa până la tufişuri cu paşi fără sgomot. Aci, aşteptă nemişcat şi răbdător următoarele focuri de armă ale banditilor. După ce fu tras al doilea foc dela apus, Jean o luă la dreapta. Locul era acoperit de tufişuri, de copaci mici şi câţiva cedri izolaţii, care mascau coasta, o împrejurare care era cu totul în favoarea lui Jean, deoarece avea intenţia să ajungă printr'un ocol în spatele banditului care sta de pază în acest loc. Jean se căţără pe colină, coborî pe partea cealaltă, o luă la stânga şi se strecură încet dela spate spre locul unde spera să puie mâna pe adversar. Prima fulgerare a unui foc de armă îi dovedi că mersese drept spre omul său. Jean voia să se furişeze până aproape de acest membru al bandei lui Jorth şi să-l ucidă cu cuţitul fără să facă gălăgie. Puse arma deoparte şi se furişă mai departe pe genunchi, fără sgomot ca o pisică.

Il văzu în cele din urmă pe bandit. Se afla pe culmea colinei, în mijlocul unui mic luminiş şi era singur. Jean văzu capătul cu lumină slabă al ţigării pe care o fuma acest om. Solul depe culmea colinei era stâncos şi nu prea proprice pentru scopurile lui Jean. Trebui să renunţe la planul de a se furişa până lângă bandit. In consecinţă se întoarse încet şi răbdător ca să-şi ia carabina.

Inapoiatul dură mai mult, deoarece arma il împiedica în

mișcări. Reuși totuși să nu facă nici cel mai mic sgomot și ajunse în cele din urmă la marginea luminișului, de unde văzu din nou silueta întunecată a banditului profilându-se pe cer. Distanța nu era mai mare de douăzeci și cinci de metri.

Jean ridică repede arma, țintii statura întunecată, înțepeni și trase. După aceea se ridică și se pregăti de ducă. Nu se interesa de rezultatul focului său. Fața-i era acoperită de sudoare lipicioasă. Un simțământ înfiorător, greu ca plumbul îi apăsa pieptul. Natura îl dăruise cu calitățile unui indian dar faptul de a-și utiliza darurile în asemenea scop, îl revolta. Trecu șoseaua, se țiru tot timpul alături de șoproanele dinspre apus și ajunse în cele din urmă pe livadă. Se strecură fără sgomot prin iarbă, cu aceeaș băgare de seamă ca pe colină, numai că de data aceasta se oprea mai rar și înainta ceva mai repede.

In sfertul următor de oră, Jean constată că postul cel mai apropiat trăgea depe înălțimea parapetului, la o distanță de aproximativ 50 de metri și că un altul îndeplinea aceeaș misiune dela o distanță de numai câțiva metri de primul. Doi dintre ticăloșii aceștia se aflau prin urmare aproape unul de celălalt. Jean nu prevăzuse așa ceva. Stătu o clipă pe gânduri spre a vedea ce trebue să facă și se hotărî în cele din urmă să se furișeze dela spate și anume atât cât îi vor permite împrejurările.

Jean simți miros de tutun, dar nu văzu nici lulea și nici țigare, deoarece adversarul său se afla cu spatele.

— Ascultă Ben, spuse omul tovarășului său care se afla la câțiva metri mai departe la pământ, — mi se pare curios că Sommers care se află de partea cealaltă nu mai trage.

Jean recunoscu glasul sec, tărăgănat al lui Greaves, iar mușchii săi se încordară de data aceasta întocmai acelora ai unei pantere care se pregătește de salt.

CAP. VIII

— Și eu mă gândeam tocmai la acest lucru, spuse celălalt.

— Și nu ți s'a părut că ultimul foc a sunat puțin cam sec pentru carabina de 44 a lui Sommers?

— Dacă stau să gândesc mai bine, cam așa!

— Ho! mă voi furișa până acolo să văd ce e!

Statura întunecată a banditului alunecă peste parapet și dispăru. Jean auzi târșiitul ușor al pașilor lui prin iarba umedă. Totul deveni apoi tăcut. Sta culcat pe burtă cu obrazul lipit de nisip și trebuia să tragă cu coada ochiului spre a deosebi silueta neagră a lui Greaves pe parapetul întunecat. Avea de gând să-l ucidă pe Greaves într'un fel sau altul. Dacă-l împușca însă pe bandit, acțiunea sa îi turbura planul și anume pe acela de a se apropia pe furiș și de celelalte sentinele care trăgeau asupra casei. Trebuia prin urmare să încerce să-l ucidă cu propriile sale mâini.

Jean trase adânc aer în piept și nu-l mai dădu afară. Dădu drumul carabinei. Se ridică tăcut întocmai unei umbre. Trase cu-

pitul din teaca dela brâu. Se furişă apoi cu paşi uşori şi repezi în sus pe parapet. Greaves auzise probabil un făşâit — păşitul uşor al mocasinilor — căci tresări şi se întoarse. In clipa aceea braţul lui Jean se repezi înainte întocmai unui şarpe spre ceafa lui Greaves şi-l încolăci strâns în jurul gâtului. Cu mâna dreaptă care ţinea cuţitul Jean ar fi putut termina cu o singură mişcare misiunea sa. De îndată ce mâna-i simţi gâtul cald şi umflat, din adâncurile fiinţei sale se ridică un ce înfiorător. Nu-i era suficient să ucidă pe acest duşman al tatălui său. Contactul fizic deslănţuise în ei instinctele sălbatece ale indianului. Greaves râsese ironic şi aprobase calomniile lui Bruce faţă de Ellen Jorth. Era, prin urmare, ceva mai mult decât ura care-l determina pe Jean Isbel să procedeze astfel. Greaves era un individ mare şi greoi. Se răsuci pe loc şi căzu ca picioarele înainte întocmai unui bou prins cu lasoul. Strânsoarea lui Jean rămase însă tot atât de crâncenă. Se rostogoliră în jos pe parapet în şanţul nisipos, iar Jean ajunse pe deasupra.

— Două lovituri, Greaves, şuieră Jean. Odată pentru Ellen Jorth — şi odată pentru Gaston Isbel.

Jean privi ţintă ochii scânteetori. Braţul său drept mânui apoi cuţitul cu lama lată. Fulgeră şi se înfipse în trupul lui Greaves.

Trupul greoiu şi muşchiulos, al omului păru că se închirceşte, destinzându-se apoi. Se repezi în sus întocmai unui animal cuprins de durere şi spaimă. Saltul fu atât de puternic, încât Jean scăpă strânsoarea. Greaves scoase un urlet pe jumătate înăbuşit, care deveni tot mai puternic, mai sălbatec şi mai limpede şi se termină cu un ţipăt de moarte îngrozitor. Se desprinse cu totul de atacator. Cuţitul sări din rană. Sprinten şi mlădios, se ridică în genunchi. Când Jean îl ajunse din nou, avea revolverul în mână. Isbel se aruncă asupra lui ca un urs. Greaves trase, dar nu avu putere să ridice arma şi nici s'o îndrepte suficient într'o parte. Jean îşi desprinse apoi mâna dreaptă şi mânui cuţitul. Forţa lui Greaves se scurse într'un urlet groaznic, răguşit. Revolverul mai detună odată, după care îi căzu din mână. Se clătina. Jean îi dădu drumul. Şi acest duşman al Isbelilor se prăbuşi mort în şanţ. Jean îşi căta cu ochii carabina. Lucea sub lumina stelelor. O luă, sări în spatele parapetului şi fugi drept spre casă. In jurul lui, oamenii lui Jorth îşi manifestau agitaţia şi furia, urlând puternic.

Un gard se ivi cenuşiu în întunecime. Jean îl sări dintr'odată, trecu în goană peste şosea spre umbra coralului şi ajunse curând la prima colibă. Acolo se sprijini de perete spre a-şi recăpăta respiraţia.

Inima bătea şi părea prea mare pentru pieptul lui. Se strecură pe lângă şoproane şi intră în bucătărie, păşi apoi şovăind încet spre partea principală a locuinţei.

— Jean. Jean! îi răspunse glasul tremurător al tatălui său.

— Am revenit, răspunse Jean.

— Şi-i totul în ordine?

— Da. Mi se pare că am o rană ușoară la picior. Am observat abea acum... Sângerează puțin. Dar nu face nimic.

Jean auzi pași ușori și brațe tremurătoare se întinseră spre el. Era sora lui, Ann. Il îmbrățișă. Jean simți cum i se sălta pieptul agitat.

— Ann, nu sunt rănit. O strânse la piept. Culcă-te acum și încearcă să dormi.

— Ho! spuse Gaston Isbel după ce ascultase povestirea fiului său, probabil că moartea celor doi îi va determina să renunțe la tactica împușcăturilor oarbe. Trebue să ne așteptăm la ceva nou — probabil focul!

Bănuiala bătrânului ranchman se dovedi parțial justă. Oamenii lui Jorth încetară tirul. Nu se mai auziau și nici nu se mai vedeau. Dar tăcerea și această aparentă încetare a asediului era mai grea de suportat decât ostilitățile fățișe. Orele lungi și întunecate treceau cu încetineală. Bărbații stăteau de pază și se odihneau cu schimbul, dar nici unul dintre ei nu putu să doarmă. Intunecimea slăbi în cele din urmă, iar zorile palide se iviră dinspre răsărit.

Cerul se coloră roșu peste culmile munților îndepărtați, iar lumina zilei sosi. Copiii se treziră înfometați și gălăgioși. Uitaseră de teamă în timpul somnului. Femeile folosiră ora matinală liniștită spre a pregăti mâncare caldă.

— Poate că au plecat, spuse soția lui Guy Isbel privind pe fereastră.

Jean văzu cum privirea ei întunecată cercetează câmpul, până ce se opri asupra trupului întunecat al soțului ei, care sta cu fața la pământ. Chipul ei îl nelinişti pe Jean.

— Nu, Ester, n'au plecat, răspunse Jean. Am văzut pe câțiva dintre ei la marginea tufișurilor.

Blasidell era optimist. Susținea că treaba făcută de Jean în timpul nopții își va da roadele, iar oamenii lui Jorth nu vor relua asediul cu tot atâta hotărîre. Se dovedi însă că Blasidell n'avea dreptate. Imediat după răsăritul soarelui, începu o adevărată grindină de gloanțe din toate cele patru direcții și din mare apropiere. Oamenii lui Jorth ridicaseră în timpul nopții parapete de pământ și scuturi de lemn, care le foloseau acum drept acoperire. Jean și camarazii săi vedeau acum fumul și flacările armelor atât de limpede încât începură să răspundă salvelor.

In mai puțin de o jumătate de oră, casa era plină de fum. Atacul violent cedă puțin, focurile deveniră mai rare, dar și mai bine țintite. Un glonte atinse capul pletos al lui Blasidell provocând o rană, care deși lipsită de însemnătate era dureroasă. Ester Isbel opri sângele și legă rana lui Blasidell, o treabă pe care o făcu cu multă îndemânare și fără tremur. Bătrânul texan nu putu sta locului tot timpul acestei operații. Vederea sângelui său părea să-l irite extrem de mult.

— Isbel, trebue să eşim şi să-i ucidem pe toţi, spunea el neîncetat.

— Nu! Vom rămâne aici, răspunse Gaston Isbel. Aştept ca Blue, Gordon şi Frederik să înceapă şi ei de afară. Probabil că sunt pe aici

Speranţele lui Isbel nu se împliniră însă. Răpăiala dură fără întrerupere până spre ora amiezii. Oamenii lui Jorth încetară atunci focul.

— Ho, dar ce s'o fi întâmplat? strigă Isbel. Opriţi focul, băieţi, să vedem ce e!

Fumul eşi treptat pe uşi şi ferestre, până ce aerul din cameră fu din nou curat. Ester se apropiă în clipa aceasta spre a arunca o nouă privire spre livadă. Jean o văzu cutremurându-se şi întinzând înfiorată mâna.

— Priviţi! strigă ea.

— Inapoi, Ester, îi ordonă bătrânul ranchman. Depărtează-te de fereastră!

— La dracu! mormăi Blasideil. Probabil că a înebunit!

Ester părea împietrită. „Priviţi! Au intrat porcii în livadă! Vor mânca cadavrul lui Guy!"

Toţi încremeniră de groază. Jean privi repede spre livadă. Intr'adevăr, pe scenă apăruse o ceată de porci negri, cari răscoleau iarba nu departe de locul unde se aflau cadavrele lui Guy şi Jacobs. Porcii aceştia aparţineau lui Isbel.

— Porcii, Jane! bâlbăi Ester Isbel spre soţia lui Jacobs.

Femeia se apropiă de fereastră şi încremeni întocmai ca Ester.

— Tată, crezi că porcii ăştia mănâncă carne de om? întrebă Jean.

Bătrânul privea pe fereastră ţeapăn fără să respire. Surpriza părea să-l fi paralizat.

— Poţi trage la distanţa asta, Jeane, întrebă el răguşit.

— Nu! E prea departe!

— Priviţi! strigă pătrunzător Ester. Vin drept încoace pe livadă.

Blasidell scoase o înjurătură groaznică.

— Isbel, nu putem sta în casă şi să privim cum îi mănâncă porcii!

Ester se întoarse spre bărbaţi. Era palidă şi rece. Numai ochii ei păreau două flăcări cenuşii.

— Ar putea ieşi cineva dintre noi să îngroape morţii, spuse ea.

— Copilule, asta ar însemna moarte sigură. Trebue să rezistăm. Depărtaţi-vă de ferestre.

Jean se întreba dacă putea fi posibil să nu privească afară. Situaţia avea ceva fascinant în ea. Porcii răscoleau pretutindeni iarba şi se apropiau mereu mai mult de cadavre. Conducătorul cetei, un mistreţ slab şi uriaş, care postise viaţa întreagă în ţinutul acesta sterp, nu era la mai mult de douăzeci de metri de locul unde se afla trupul lui Guy Isbel.

— Ann, dă-mi repede o rochie şi un fulpan de al tău, spuse Jean smulgându-se cu violenţă din starea de letargie în care se afla. Mă voi duce travestit. Poate că reuşesc.

— Nu! porunci violent tatăl său, iar faţa sa întunecată se aprinse. Guy şi Jacobs au murit. Nu le mai putem ajuta.

— Mă duc eu atunci, strigă Ester cu glas răsunător.

— Nu te vei duce singură! spuse în acelaş moment soţia lui Jacobs, repetând fără să-şi dea seama cuvintele pe care le spusese şi soţul ei.

— Veţi rămâne aici! strigă Bill Isbel răguşit.

— Mă duc! Ester îl privi drept în ochi. — Nimeni nu mă poate reţine. Soţul meu a murit. Nimeni nu mai are dreptul să-mi poruncească.

— Ester, ascultă pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Isbel. Dacă eşi afară, te va ucide bnda lui Jorth.

— Se poate să fie oameni decăzuţi, dar nu cred să existe un alb care să procedeze astfel.

Toţi insistară spre a o face să renunţe la proect, dar fu zadarnic. Ii respinse şi eşi afară prin bucătărie. Soţia lui Jacobs o urma. Jean se apropia de fereastră şi văzu ambele femei grăbind pe drum. Se aşteptau la un foc de armă. Din tabăra asediatorilor, nu se auzi decât un râs puternic. Râsul acesta aspru uşură puţin încordarea din pieptul lui Jean. Poate că Jorth nu era atât de negru pe cât îl zugrăvise tatăl său. Cele două femei intrară într'un şopron ivindu-se după aceea cu târnăcoape şi sape.

— Ar trebui să se grăbească, isbucni Gaston Isbel.

Jean privi spre livadă şi pricepu sensul cuvintelor tatălui său. Conducătorul cetei mirosise probabil cadavrele; le văzu şi porni în goană spre ele.

— Fugi, Ester, fugi! strigă Jean din toate puterile.

Imboldite de strigăt femeile porniră în goană. Jean începu să tragă. Mistreţul ajunsese lângă cadavrul lui Guy. Focurile lui Jean parcă-l speriaseră. Toţi porcii simţind acum prada, veneau după şeful lor.

Ester şi tovarăşa ei dispărură în dosul unui coral. Strigătele lor se auzeau puternice şi pătrunzătoare, cu un răsunet sinistru. Porcii păreau speriaţi. Mistreţul îşi ridică râtul ascuţit, privi în jurul său şi se întoarse. Ceilalţi porci se opriră şi ei. Apoi se întoarseră şi porniră şi ei în goană înapoi.

In casă şi afară, pretutindeni unde se aflau oamenii lui Jorth domnea tăcerea cea mai deplină. Toate privirile erau aţintite asupra vitezelor femei. Ele săpară în mijlocul livezii o groapă pentru Guy Isbel. Drept linţoliu întrebuinţară şalul Esterei. După ce-l îngropară, se apropiară de Jacobs, care se afla la numai câţiva paşi şi îi săpară groapa. Soţia lui Jacobs îşi scoase rochia spre a înveli mortul. După aceea îl ridicară cu mare greutate şi-l coborâră în mormânt. Jacobs era greu. După ce acoperiră groapa, soţia lui îngenunchiă alături. Ester se înapoiă lângă celălalt mormânt. Rămase însă în picioare şi nu

arăta ca şi cum s'ar fi rugat. Oferea un aspect tragic — aspectul unei femei care-şi pierduse tatăl, mama, sora şi fratele şi acum şi soţul în sângeroasa Arizona.

Fapta şi atitudinea soţiei celui ucis trebue să fi ruşinat pe Jorth şi pe oamenii lui. Nu traseră nici un singur foc şi nu-şi dovediră cu nimic prezenţa.

Şi în interiorul casei domnea tăcere. Ochii lui Jean se împăienjeniseră aşa că trebuia să şi-i şteargă mereu. Bătrânul Isbel nu se străduia să-şi ascundă lacrimile. Blasidell dădea din capul său pletos şi înghiţea în sec. Femeile se uitau în gol. Copiii priveau cu ochi mari şi uluiţi dela unul la celălalt.

— Ah! se reîntorc, spuse Isbel nespus de uşurat.

— Doamne ajută! Jorth le-a lăsat să-şi îngroape morţii.

Fapta aceasta a lui Jorth îi păru lui Isbel formidabilă şi ciudată.

La intrarea femeilor, bătrânul spuse cu glas gâtuit:

— Sunt mulţumit... poate că n'a fost drept din partea mea să vă împiedic... şi nici ce am spus despre Jorth.

Nimeni n'avu prilejul să răspundă bătrânului Isbel, căci banda lui Jorth reînă atacul cu o salvă atât de sălbatecă şi violentă, ca şi cum ar fi voit să recupereze timpul pierdut şi să-şi răcorească simţământul de ruşine, încât apărătorii nu putură să replice cu niciun foc. Trebuiră să se culce cu toţii jos la pământ, lipiţi de ultimul trunchiu spre a nu fi loviţi. Gloanţele ploua pe fereastră. Tot lutul dintre ultimele trunchiuri era spulberat. Focul continuă mai mult de o oră, după care se linişti cu încetul, mai întâi de o parte apoi de cealaltă, până ce deveni cu totul izolat şi încetă.

— Probabil că au terminat toate muniţiile, spuse Gaston Isbel.

— Greu de spus, replică Blasidell, — în orice caz, au risipit enorm de multe gloanţe.

— Ascultaţi, strigă deodată Jean. Parcă ar striga cineva.

— Hei, Isbel! se auzi un glas puternic şi răguşit. Puneţi femeile să lupte în locul vostru?

Gaston Isbel tresări, iar faţa-i deveni palidă. Jean nu mai avea nevoie de alte dovezi spre a şti că glasul acela batjocoritor era al bătrânului Jorth. Bătrânul fermier se ridică în picioare şi se repezi cu un dispreţ nebun de moarte la fereastră.

— Jorth! răcni el, — te provoc la luptă, bărbat contra bărbat.

Provocarea aceasta nu primi răspuns. Jean îşi trase tatăl la o parte dela fereastră. Urmă apoi aşteptarea în tăcere, iar încordarea slăbi cu încetul. Blasidell deschise discuţia cu observaţia că după părerea lui lupta s'a terminat pentru moment. Nu-l contrazise nimeni.

Jean, care sta de pază la fereastra bucătăriei, descoperi după câtăva vreme că Jorth ridicase asediul. Văzu pe banditi adunându-se la liziera mărăcinişului, ceva mai departe decât cu o zi înainte. Pe şosea, se ivi o căruţă trasă de catâri, care opri ceva

mai incolo de coastă. Din pădurice fură scoşi câţiva cai înşeuaţi. Jean văzu cum fură ridicate în căruţă nişte obiecte lunguieţe, probabil cadavrele celor împuşcaţi. Şapte oameni călări, purtând de dârlogi patru cai înşeuaţi porniră în jos pe vale, urmând căruţa.

— Au plecat, tată, strigă Jean. Am eşit învingători din lupta asta... Dacă Guy şi Jacobs ar fi voit să fie mai ascultători!

Bătrânul dădu cumbru din cap. Imbătrânise mult în aceste două zile grele. Acum când se terminase vâltoarea luptei, se arata în ţinuta sa o uşoară schimbare, o tristeţe rigidă şi bolnăvicioasă, supuşenie faţă de o ursită pe care o acceptase fără rezerve.

Pentru oamenii lui Isbel, viaţa la fermă nu-şi mai reluă cursul obişnuit. Blasidell plecă acasă spre a-şi aranja afacerile, pentru a se putea consacra cu totul acestei lupte. Gaston Isbel îşi aştepta partizanii.

In noaptea care urmă, bărbaţii familiei stătură succesiv de pază la fermă. Se iviră zorii unei noi zile. Blasidell trimise vorbă că Blue, Frederick, Gordon şi Colmer se aflau în drum spre ferma lui Isbel. Ştirea aceasta păru să întinerească pe bătrân. Entuziasmul său nu dură însă multă vreme. Ocolia casa, aci nerăbdător, aci morocănos, rătăcia pretutindeni, iar privirile sale scrutau necontenit orizontul, când spre ferma lui Blasidell, de cele mai multe ori însă spre Grass Valey.

Lui Jean i se păru curios, că nici Ester şi nici soţia lui Jacobs nu propuseseră să se facă o înmormântare în toată regula soţilor lor. Cele două văduve se duseră fără să ceară niciun ajutor pe livadă şi-şi făcură de lucru mai multe ore la morminte. Aranjară movilițe pe care plantară flori de câmp, puseră pietre plate la picioarele şi la capul celor adormiţi pentru veci şi în cele din urmă împrejmuiră mormintele.

— Eu înham caii şi plec înapoi acasă, spuse Mrs. Jacobs când se înapoie în casă. Trebue să fac şi să mă gândesc la multe. Probabil că mă voi duce la mama mea. E bătrână şi se va bucura să fiu lângă ea.

— Dac'aş ştie un loc unde să mă pot duce, n'aş sta mult pe gânduri, spuse Ester Isbel cu glas amar.

Gaston Isbel auzi aceste cuvinte. Işi acoperi faţa cu mâinile, iritat dar totodată jignit.

— Nu e frumos din partea ta, Ester.

Roşcata se opri în faţa scaunului său şi-l privi de sus cu o scânteiere dispreţuitoare în ochii ei cenuşii.

— Gaston Isbel, tot ce am să-ţi spun e asta, — răspunse ea cu glas bărbătesc. — Dacă tu şi Lee Jorth vă urâţi, dece nu procedaţi ca bărbaţii? Texani blestemaţi, cu certurile voastre sângeroase în care amestecaţi toate rudele, toţi prietenii, ca să se omoare unii pe alţii. In Arizona, bărbaţii procedează altfel... Noi toţi trebue să suferim — noi femeile trebue să ne vedem viaţa distrusă — fiindcă te-ai certat tu cu Lee Jorth. Dacă ai fi bărbat numai pe jumătate, te-ai duce să-ţi iei singur viaţa în loc să laşi în urma ta o ceată de femei văduve şi copii orfani

Până şi Jean îşi încovoiă spatele sub plezniturile de biciu ale dispreţului ei. Gaston Isbel ingălbeni ca un mort. Nu ştia ce să răspundă. Adevărul nemilos părea să-l fi lovit adânc. Işi plecă încet capul şi rămase nemişcat, o imagine tragică şi sguduitoare. Şi nu se mişcă până ce un tropot grăbit n'ar fi anunţat apropierea mai multor călăreţi.. Apăru Blasidell călare pe calul său alb, aducând de dârlogi un catâr. In urma lui, venea o ceată de bărbaţi, toţi înarmaţi până în dinţi şi urmaţi fiecare de catâri încărcaţi.

— Descălecaţi şi intraţi, îi salută Isbel. Bill, ai tu grijă de bagaje. E mai bine să laşi caii înşăuaţi.

Călareţii intrară în casă, iar ţinuta lor concorda cu scopul pentru care veniseră. Jean îi cunoştea pe toţi. Frederick era un texan slăbănog, cu obraji palizi şi ochi galbeni de şoim. Mama lui fusese Isbel. Şi Gordon era înrudit cu familia lui Jean, chiar dacă numai de departe. Semăna mai degrabă cu un căutător de aur sârguincios, decât cu un bogat crescător de vite. Dintre vizitatori, Blue era arătarea cea mai isbitoare şi tot odată cea mai interesantă. Aspectul său corespundea întocmai renumelui de a fi un texan flegmatic, stăpân pe sine şi gata să ucidă. Istoria personală a lui Blue, era o chestiune întunecată în măsura în care era vorba de vremea când trăise in Texas şi deaceea nu era pomenită decât foarte rar, deoarece orice comentariu nefavorabil se dovedise a fi un lucru extrem de periculos. Era singurul din tot grupul care n'avea carabină. Purta însă două revolvere, obiceiu nu prea uzitat de texani, şi cu totul necunoscut celor din Arizona. Colmer, logodnicul Annei era cel mai tânăr din grup şi cel mai apropiat ca vârstă de Jean. Revederea dintre acesta şi Ann făcu o adâncă impresie asupra lui Jean şi maturiză o ideie care se ivise de mult în capul lui. Sora sa iubea pe acest locuitor al Arizonei cu trăsăturile lui prelungi şi cu ochii pătrunzători. Il iubea din tot sufletul. Şi nu era nevoie să fi prea perspicace spre a-ţi da seama că şi Colmer răspundea acestor sentimente. Erau tineri. Aveau întreaga viaţă în faţa lor. Jean socoti că este josnic ca Colmer să fie amestecat şi el în această luptă. Se apropie deci de ei şi işi petrecu braţul după umerii amândorura.

— Colmer, ar trebui să părăseşti această luptă dintre Jorth şi Isbel de dragul Annei! şopti el.

Colmer îl privi jignit: „E tatăl Annei!".

Ann îşi ridică privirile spre chipul lui Colmer. Sufletul ei î se oglindea întreg în ochi, dar tăcu. Şi privirile lui Colmer trădau sbuciumul sufletului său. Legea nescrisă a bărbaţilor îl ţinea legat şi nu se putea smulge din mrejele ei deşi simţea de data aceasta cât era de nedreaptă. Jean nu ştiu ce să mai spună. Respectă hotărârea tânărului bărbat şi era foarte îngrijorat din pricina Annei. Gaston Isbel ceru să se aducă mâncare şi băutură pentru oaspeţii săi. Femeile duseră copiii în coliba alăturată şi închiseră uşa, după ce îi împliniseră dorinţa.

— Ha! acum putem mânca şi sta de vorbă.

Noii sosiţi voiră să afle mai întâi întâmplările de până atunci. Intenţia lui Jean fusese să tacă, mai întâi în propriul său interes şi apoi fiindcă nu vorbea cu plăcere de isprăvile sale.

Când însă oamenii aceştia aspri insistară atât de mult, îşi spuse, că cu cât va zugrăvi mai grijuliu cruzimea şi meschinăria duşmanului şi cu cât îşi va arăta mai entuziast participarea sa la prima luptă cu atât mai mult îi va lega pe aceşti prieteni de cauza Isbelilor. Ascultătorii urmăriră lunga povestire cu un interes deosebit şi când termină şedeau plecaţi peste masă, ţinându-şi încordaţi respiraţia.

— Ah! prin urmare ticălosul acela a căpătat ceeace a meritat, spuse Gordon.

Toţi bărbaţii din jurul mesei îşi spuseră părerea. Dar ultima care venea din gura lui Blue, făcu cea mai mare impresie asupra lui Jean.

— A fost o metodă ciudată şi diavolească de a-l ucide pe Greaves. De ce ai făcut asta, tinere?

— Am spus doar că voiam să evit orice sgomot şi speram că mai pot pune mâna pe câţiva.

Blue dădu din capul său alb, asemeni unui vultur, privind gânditor în faţa sa, ca şi cum n'ar fi fost convins decât de un singur lucru şi anume de vitejia lui Jean. Reîncepu, după câteva secunde:

— Afară de aceasta, dacă revenim la povestirea lui Jean cum a găsit viţele furate, am de spus următoarele. Bănuesc de multă vreme că un individ care trăeşte aci în vale ne fură vitele şi are legături cu tâlharii. Acum sunt convins de acest lucru.

Declaraţia aceasta nu provocă uimirea bătrânului Isbel, aşa cum s'ar fi aşteptat Jean.

— Il crezi pe Greaves sau pe unul dintre prietenii lui?

— Nu! Ei n'aveau nici o legătură cu chestiunea vitelor. Sunt însă de părere că un aşa numit gentleman din colonia noastră şi-a permis câteva isprăvi din astea.

Blue era mai degrabă un om al faptei decât al vorbei, iar vorbele sale, energice de om a cărui seriozitate şi perspicacitate erau cunoscute tuturor, făcură cea mai mare impresie asupra celor de faţă. Dar spre marea surprindere a lui Jean, tatăl său nu se înfurie de fel. Blasidell fu acela care manifestă furie şi înjură. Şi Bill Isbel se arătă foarte indiferent faţă de acest nou element în chestiunea furturilor.

— Şi dacă susţinerea mea este justă, în acest caz chestiunea se schimbă dintr'un punct de vedere — nu putem pune toate furtişagurile în spinarea lui Jorth, conchise Blue.

— Prostii, declară morocănos Isbel. De ani de zile, în spatele tuturor furturilor care s'au comis aci în vale se află Jorth şi banda sa de tâlhari. Trebue exterminaţi!

— Cred, Isbel, că ar fi mai la îndemâna tuturor dacă am vorbi deschis răspunse Blue rece. Mă aflu aci spre a fi de partea Isbelilor. Ştii bine ce înseamnă asta. Nu mă aflu însă aici spre

a lupta împotriva lui Jorth fiindcă este hoț de vite. Cel'alți pot avea alte motive, al meu este însă acesta: ai fost de partea mea pe vremuri în Texas, atunci când aveam nevoie de prieteni. Acum, îmi plătesc datoria. Jorth este duşmanul dumitale şi prin urmare este şi al meu.

— Ah! spuse Blasidell nedelicat, să venim la chestiune... Sunt de părere ca Blue să fie conducătorul nostru, iar noi să facem tot ce ne-o ordona el.

Gaston Isbel se opuse acestei alegeri şi se arătă chiar puțin supărat. Avea de gând să conducă singur tabăra Isbelilor.

— Totul e în regulă. Spune-ne acum ce avem de făcut, replică Blasidell.

— Pornim călare spre Jorth — şi-l ucidem într'un fel sau altul — îl ucidem... cu asta se va termina toată lupta.

Ce se petrecea în creerii bătrânului Isbel? Cei ce-l ascultau clătinară capetele.

— Nu! declară Blasidell, moartea lui Jorth ar însemna poate realizarea dorințelor dumitale Isbel, dar nu va însemna sfârşitul luptei noastre. Poate că am mers chiar prea departe... dacă aluăm urma lui Jorth, atunci trebue să distrugem banda de tâlhari până la unul sau să pierim până la ultimul om pe poziția noastră.

— Pe Dumnezeul meu că are dreptate, strigă Frederik.

— Să bem un pahar pe chestia asta! spuse Blue.

Paharul acesta păru să fie punctul culminant şi sfârşitul sfatului.

Se începură imediat preparativele pentru plecare.

CAPITOLUL IX

La jumătate kilometru dela ranchul lui Isbel, cavalcada ajunse la coliba lui Everts, tatăl băiatului care păzise cu Bernardino oile.

Gaston Isbel se opri. Everts şi fiul său apărură atât de repede, încât fiecare era convins că au stat la pândă.

— Ce faci, Jake! spuse Isbel. Vreau să-ți spun un cuvânt între patru ochi.

— La dispoziție, boss, descalecă şi poftim înăuntru.

Isbel îl duse de o parte şi-i vorbi atât de insistent, încât Jean înțelese după gesturi sensul cuvintelor: tatăl său îi spunea lui Everts că n'avea nevoie să participe la lupta dintre Jorth şi Isbel. Everts lucrase vreme îndelungată pentru Isbel, iar din trăsăturile lui aspre se putea citi fidelitatea, în timp ce-l contrazicea încăpățânat pe Isbel. Bătrânul ridică glasul:

— Iți spun că nu şi cu asta am terminat.

Se înapoiă la cai şi mai înainte de a încăleca, Isbel îşi îndreptă privirile întunecate spre tânărul Everts, ca şi când i-ar fi venit ceva în minte.

— Ce se aude cu oile?

— Le-am lăsat acolo. Voiam să rămân, dar aşa singur mi-a fost frică... Oile o duc bine. Au apă şi iarbă multă.

— Ai grijă de turmă, Jake, mai zise Isbel. Şi dacă se va întâmpla să nu mă mai reintorc, ţi le dăruesc... Mi-ar fi pe plac dacă băiatul tău s'ar duce călare până în sat. Nu odată cu noi ca să-l vadă toată lumea, ci ceva mai târziu. Suntem la Abel Meecker.

Jean avu iarăşi sentimentul penibil că tatăl său ascundea un gând sau un plan oarecare în faţa oamenilor lui. Când porni cavalcada, Jean se apropiă de tatăl său şi-l întrebă de ce vrea să-l trimită pe tânărul Everts la Grass Valley. Bătrânul îi răspunse că băiatul, putând să cutreere fără pericol satul, ar avea posibilitatea să afle ce se petrece în prăvălia lui Greaves, unde se stabilise fără nici o îndoială banda lui Jorth. Toate acestea îi părură lui Jean foarte raţionale, aşa că renunţă la obiecţiunile pe care avusese de gând să le facă.

Şoseaua era pustie. Când ajunseră după un kilometru, în dreptul unui grup de colibe, în imediata apropiere a satului, Jean observă cu repeziciune oameni speriaţi, care se străduiau să vadă fără să fie văzuţi. Fără nici o îndoială că întreaga colonie se afla într'o stare de încordare şi teamă.

Ajunseră curând la marginea satului. Sosirea lor era aşteptată sau fusese cel puţin anunţată. Jean văzu bărbaţi, femei şi copii trăgând cu ochiul de după colţurile caselor sau prin uşile pe jumătate închise. Inaintând, observă siluete întunecate de bărbaţi cari alergau prin uliţe dosnice sau prin grădini spre centrul satului. Să fi fost oare prieteni de ai lui Jorth, cari se pregăteau să anunţe sosirea cetei lui Isbel? Jean observă că tatăl său nu apreciase tocmai just felul în care erau priviţi Jorth şi oamenii lui de către vecini. Probabil că erau într'adevăr mulţi colonişti cari erau mai interesaţi de creşterea oilor de cât de cea a vitelor şi prin urmare ţineau cu toată sinceritatea la Jorth. Unii aveau fără îndoială şi alte interese, care erau tot atât de sincere, dar ceva mai puţin cinstite.

Gaston Isbel îşi conduse ceata direct prin mijlocul şoselii din Grass Valley, până ce ajunseră în faţa casei lui Abel Meecker. In spatele uşilor şi ferestrelor lui Meecker constatară aceeaşi curiozitate ca în tot lungul şoselii. La chemarea lui Isbel, uşa se deschise însă, iar afară eşi un om scund, oacheş, înarmat cu o puşcă.

— Allo, Gass! spuse el. Ce veşti bune ne aduci?

— Ho! Abel, nimic bun. Mai degrabă rele. Trebue să te rog să-mi cedezi casa ta.

— Cu plăcere. Imi trimit oamenii peste drum la Jim. Şi dacă ai nevoie de mine, Isbel, sunt gata!

— Mulţumesc Abel, dar nu mai vreau să amestec şi alte rude şi prieteni în afacerea asta blestemată.

— Ho, cum vrei. Aş avea însă mare poftă să iau şi eu parte. Fratele meu Ted a fost împuşcat eri noapte.

— Ted? Mort?

— Nu putem afla cine a făcut-o ,continuă Meecker. Jim şi Jeff Campbell spun că Ted a fost în seara aceea în prăvălia

lui Greaves. Greaves a fost totdeauna prietenos cu Ted, dar de data asta n'a fost acolo...

— Sigur că nu, îl întrerupse Isbel cu un surâs întunecat, și nici nu se va mai ivi vreodată.

Meecker dădu din cap ca semn de înțelegere mută, iar peste fața sa se ivi o umbră.

— E tot aia, oamenii lui Jorth au băut și s'au certat cu Ted — vreo ceartă oarecare din pricina oilor — și unul dintre ei l-a împușcat. Campbell spune că l-au aruncat afară pe ușa din dos și e convins că n'a murit.

— Trist lucru Abel, foarte trist, că familia ta are de suferit din cauza asta. Să sperăm că Ted nu este grav rănit... Dar tu și Jim nu vă amestecați în nici un caz în lupta asta.

— Bine, Isbel. Vreau însă să-ți spun ceva. Dacă lupta asta va mai dura mult, atunci tot blestematul ăsta de Tonto va trece de o parte sau alta.

— Ai dreptate Abel, îl întrerupse Isbel. Și de aceea ne aflăm aici spre a termina mai repede.

— Aflu că l-ați curățat pe Daggs, șopti Meecker privind în jurul său.

— Chiar așa! A intrat drept în bătaia carabinei lui Jean.

— Și unde este Guy Isbel?

— Mort și îngropat, răspunse bătrânul. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai lua acum oamenii și i-ai duce de acasă, lăsând lăsând pe seama noastră locuința și conacul. Ai fân pentru cai?

— Desigur. Șopronul e plin. Intrați.

— Așteptăm până plecați.

După ce Meecker se depărtă, oamenii lui Isbel rămaseră călare și priviră în toate părțile vorbind cu glas scăzut. Sosirea lor era așteptată și mica localitate înțelese că lupta sângeroasă devenise iminentă. Din casa lui Meecker se auzeau glasuri vagi de femei și sgomotul unei plecări grăbite.

De partea cealaltă a largei șosele puteai vedea pretutindeni oameni curioși. Câțiva stăteau ascunși, alții se plimbau în sus și în jos, dela gard la gard, se opreau șoptind în grupuri mici. La cotitura drumului, se vedea clădirea de piatră a lui Greaves. Joasă, plată, izolată, cu ferestrele și întunecate, asemeni unor ochi, făcea o impresie amenințătoare și misterioasă. Jean văzu apărând în ușă câteva persoane, parte îmbrăcate în negru, parte în cămașă și care priveau în josul șoselii.

La chemarea lui Meecker care se afla la ușa din spate a casei sale Gaston Isbel intră în curte, iar ceilalți îl urmară.

— Cineva să se ocupe de cai, porunci Isbel descălecând și punând mâna pe armă. Lăsați-i mai bine înșeuați, cel puțin până vom vedea cum decurg lucrurile.

Jean și Bill Isbel duseră caii în coral. In timp ce îi adăpau și le dădeau nutreț, lui Jean îi făcu impresia că Bill dorește să-i vorbească, să-i încredințeze ceva, să lapede o povară care-l apăsa.

Bill avusese purtarea aceasta bizară şi mai înainte, când era complet treaz. Nu făcuse însă şi nici nu spuse vreodată ceva neobişnuit. De data aceasta, ar fi scăpat poate de agitaţia sa neobişnuită, dacă cei doi n'ar fi fost întrerupţi de Colmer.

— Băeţi, bătrânul ordonă să ne furişăm din trei laturi spre casa lui Greaves, rămânând însă afară de bătaia armelor până ce avem acoperire bună şi să împuşcăm pe oricine din banda lui Jorth care s'ar ivi.

Bill Isbel pleacă fără să-i răspundă lui Colmer.

— Nu-mi pare prea atrăgător lucrul ăsta, spuse Jean gânditor. Jorth are mulţi prieteni pe aici şi ar putea să puie mâna pe noi.

— Am protestat, dar bătrânul mi-a poruncit să-mi ţin gura. Nu admite contrazicere. Imi pare grozav de furios. Dar nici nu-i de mirare.

— Poate că ştie el mai bine ce face. A spus ce intenţionează el cu ceilalţi?

— Nu. Blue a voit să-l tragă de limbă dar a primit acelaş răspuns ca şi mine.

— Aşteaptă aici, Colmer, până mă vei pierde din vedere. Fac un ocol şi mă furişez cât mai aproape posibil dela spate spre prăvălia lui Greaves. Dumneata o iei la dreapta. Ascunde-te bine.

Spunând aceste cuvinte, Jean se depărtă, trecu prin aleea de pomi fructiferi spre câmpul deschis, sări un gard în nordul satului. După aceea, ajunse la un şir de şoproane şi corale pe care le folosi pentru camuflare până ce ajunse pe şosea. Punctul acesta se afla la aproximativ un sfert de milă depărtare de casa lui Greaves. Jean nu văzu ţipenie de om. Şoseaua, câmpiile, curţile, partea din spate a caselor, totul părea pustiu. O suflare a ciumei atinsese parcă activitatea paşnică din Grass Valley. Un ocol mare îl duse pe Jean la marginea văii, unde nişte tufişuri dese îi dădeau posibilitatea să se apropie în siguranţă de o ascunzătoare propice, în imediata vecinătate a spatelui casei lui Greaves. Din acest loc, vedea spatele prăvăliei de piatră, dela o depărtare probabil prea mare pentru un glonte de armă. Dela el, până la prăvălie şi la dreapta şi la stânga, se întindea islazul comunal. Şoseaua trecea prin faţa prăvăliei. Din locul în care se afla, Jean nu putea să vadă partea drumului care ducea spre casa lui Meecker, fapt care-l neliniştea. Nemulţumit de poziţia aleasă privi în jur spre a găsi poate ceva mai avantagios. Şi descoperi ceeace căuta. Făcu un ocol mare spre dreapta, până ce şopronul lui Greaves se află între el şi prăvălie, alergă apoi curagios peste locul deschis şi ajunse din câteva salturi la o căruţă veche, în spatele căreia se ascunse. Nu putea ce-i drept să vadă nici uşile şi nici ferestrele lui Greaves, dar dacă vreunul dintre oamenii lui Jorth ar fi eşit pe uşa din dos, atunci intra în bătaia carabinei sale. Jean risca să se tragă asupra lui din dreapta sau din stânga.

Ochii săi erau atât de ageri şi atenţi, încât îl observă curând pe tânărul Colmer, cum se strecura la câteva sute de metri mai la stânga printre copaci. Toate strădaniile de a-l vedea însă pe Bill rămaseră fără rezultat. Lucrul acesta i se păru curios lui Jean, căci pe dreapta erau mai multe locuri bune, de unde Bill ar fi putut să domine faţa şi aripa stângă a casei lui Greaves.

Colmer dispăru printre copaci, iar lui Jean îi păru că a rămas izolat spre a supraveghea un sat pustiu şi tăcut.

Urechea lui fu deodată izbită de pocnetul unei carabine. Tresări, febril şi încordat. Focul venea din faţa casei. Urmară focuri de revolver puternice şi răsunătoare. Jean numără trei. Celelalte erau prea dese pentru a putea fi distinse. Răsună un singur strigăt răguşit, într'un ton ciudat de tăios şi triumfător. Alte strigăte, nu tot atât de sălbatece şi ciudate îl acoperiră pe primul. O tăcere adâncă coborî apoi asupra prăvăliei şi locului deschis din faţa ei.

Incordarea devenise insuportabilă. Nu că n'ar mai fi putut aştepta până la ivirea duşmanului, dar nu mai putea să rabde până va afla ce se întâmplase. Ce putea să însemne toate astea? Teama lui Jean fusese pricinuită mai mult de strigătul acela pătrunzător, decât de focurile de armă. Cedă în cele din urmă şi-şi părăsi postul. Incepu să alerge şi ajunse curând în spatele casei lui Meecker. Străbătu curtea şi păşi spre casă.

Colmer se afla în curte respirând din greu. Muşchii feţei îi svâcneau. In faţa sa, se aflau câţiva oameni cu armele încărcate.

Şoseaua asupra căreia Jean aruncă o privire rapidă era pustie, după toate aparenţele. Blue se afla în pragul uşii şi-şi aprindea o ţigare. In uşa casei, apăru apoi bătrânul Blasidell. Jean nu-l văzuse niciodată aşa.

— Jean — priveşte — acolo pe şosea! spuse el cu glas întretăiat, iar mâna sa mare arăta tremurătoare spre prăvălia lui Greaves. Privirile lui Jean străbătură ca fulgerul şoseaua, mereu mai departe, mai departe. Până se opriră asupra unei fiinţe întinse pe jos, în mijlocul drumului. Jean înţelese tot atât de repede pe cât îi fuse şi privirea. Tatăl său! Il asasinaseră. Jorth! Se întâmplase, prin urmare, Presentimentul tatălui său fusese justificat.

— Cine a făcut-o? şopti Jean.

— Jorth! răspunse Blasidell răguşit. Nu l-am putut reţine băiete... N'am putut. Era ca un leu... Şi-a bătut joc pur şi simplu de viaţa sa. Oh! tocmai de asta este atât de îngrozitor. Bine înţeles că am venit aici ca să tragem sau să se tragă asupra noastră. Dar nu aşa... pe Dumnezeul meu că a fost o crimă, crimă!

Buzele mute ale lui Jean schiţară o întrebare lesne de înţeles.

— Spune-i cum a fost Blue, spuse Blasidell şi se înapoiă în casă.

— Ia loc, Jeane, şi nu lua lucrurile prea tragic, spuse Blue rece. Ştii bine că fiecare dintre noi se aşteaptă să primească

cu prilejul acestei chestiuni un glonte — într'un fel sau altul. Și nu prea interesează felul în care-l capeți. Pe noi nu trebue să ne intereseze altceva decât să doborîm banda asta la pământ, cât mai repede posibil.

Jean se așeză și-și șterse fața umedă.

— Jean, tatăl dumitale avusese de gând să se răfuească cu Jorth și să ne salveze pe noi toți, începu Blue suflând în sus un nor de fum. Intenția sa a venit însă prea târziu. Cu ani de zile mai înainte — sau poate nu chiar atât de mult — dacă l-ar fi aruncat atunci provocarea lui Jorth să lupte om contra om, atunci nu s'ar fi ajuns niciodată la o luptă între Jorthi și Isbeli. Conștiința lui Gaston Isbel s'a trezit însă prea târziu. Așa văd eu lucrurile.

— Repede! Spune-mi cum a fost!

— Păi, puțin după ce ai plecat, l-am văzut pe tatăl tău scriind pe o foaie de hârtie pe care o rupsese dintr'o carte — din biblia lui Meecker, după cum vezi. Asta mi se păru comic. Și Blasideil mi-a făcut un semn. Nu dură multă vreme și iată că se ivi și tânărul Everts. Bătrânul îl chemă lângă el, îl duse de o parte, așa ca să nu fie auzit și-i fol vorbi. Văzui apoi cum îi băgă băiatului ceva în mână. M'am gândit că poate să fie foaia ruptă din Biblie. Eu și Blasidell am încercat să aflăm dela el ce înseamnă toate astea, dar n'a scos un cuvânt. După un moment, îl văzui pe micul Everts strecurându-se afară pe ușa din dos. O jumătate oră mai târziu văzui o fetiță desculță alergând pe șosea și dispărând în prăvălia lui Greaves... Atunci, m'am luminat. Bătrânul îi trimisese o scrisoare lui Jorth: să vie și să se întâlnească față în față, bărbat contra bărbat. Da, chiar așa, ca și cum aș fi citit cuvânt cu cuvânt cele scrise de tatăl tău. Nu i-am spus însă nimic lui Blasidell. Eram numai atent. Colonelul Lee Jorth eși din prăvălie pe șosea — așa cam la o sută de metri. Apoi se opri. Purta haina sa lungă și pălăria neagră cu borurl largi. Sta ca o statue.

Am căscat cu toții ochii. Pentru moment uitasem de tatăl tău. Toți îl uitasem. Ne-am amintit însă curând de el când l-am văzut ieșind afară. Fiecare dintre noi am avut deodată un presentiment rău. L'am strigat. Blasidell l-a rugat să se reîntoarcă. Fiecare dintre băeți a spus ceva, dar era fără rost. Am început atunci să blestem și i-am spus că e limpede ca ziua că Jorth nu este un om de onoare. Bănuiam eu tot felul de lucruri. Știam că Jorth are un vicleșug oarecare. N'am fost zadarnic un erou al revolverului pe vremea mea.

Tatăl tău n'avea carabina, ci numai revolverul la șold. Mergea pe șosea întocmai unui uriaș. Repede, tot mai repede, cu capul în sus. Era o adevărată plăcere să-l privești. Aveam însă un presentiment groaznic. Il auzii gemând pe Blasidell, iar Frederik mormăi o înjurătură teribilă, numai pentru sine... Bătrânul tău se opri cam la vreo cincizeci de pași de Jorth — atunci am înghețat cu toții. Auzii glasul lui Isbel — apoi pe cel al lui Jorth. Tăioase ca niște cuțite. Puteai să citești lesne din

[illegible] ura pe care şi-o purtau.

Blue răguşise puţin. Cadenţa glasului său începuse treptat să-i trădeze sentimentele.

— Cred că bătrânul şi Jorth au dus în aceeaş vreme mâna la revolvere. Dar chiar în clipa în care scoteau din toc armele, cineva a descărcat din prăvălie o carabină. Probabil unu de calibrul 45,70. O armă grea. Glontele l-a lovit pe Isbel cam jos, pe la mijloc. A căzut în genunchi şi a început să tragă nebuneşte, atât de nebuneşte încât focurile au dat greş. Apoi începu să se clatine — Jorth s'a apropiat cu vreo doisprezece paşi trăgând neîncetat, până ce bătrânul a căzut cu faţa la pământ... Jorth s'a apropiat atunci cu totul, se plecă asupra lui, se îndreptă şi scoase un strigăt, ca un adevărat apaş... Apoi se retrase deandăratelea, privind necontenit în toate părţile şi dispăru în prăvălie.

Glasul lui Blue amuţi. Lui Jean i se păru că se prăvăleşte în adâncimi ameţitoare. Faţa slabă a lui Blue dispăru într'o ceaţă. Jean îşi plecă apoi capul în mâini şi rămase astfel în timp ce tot trupul îi era străbătut de un tremur uşor. Blasidell puse prietenos o mână uriaşă pe umărul lui.

— Sus fruntea, băiete! spuse el, iar glasul îi suna limpede şi plin. A fost aşa cum s'a aşteptat tatăl tău — şi la ceeace trebue să ne aşteptăm cu toţii... Dacă mai înainte erai hotărît să-l ucizi pe bătrânul Jorth, gândeşte-te acum cu cât mai sigur îl vei ucide.

— Blasidell a vorbit bine, interveni Blue; un sunet rece era în glasul lui. Lee Jorth nu va mai apuca ziua de mâine.

Chemarea aceasta către moştenirea primitivă din sufletul lui Jean, către ceeace era indian în el, nu fu făcută zadarnic.

— Blue, spuse Blasidell, să luăm trupul lui Isbel, oricare ar fi riscul şi să-l îngropăm. Cred că va fi posibil imediat după ce s'o întuneca.

— Sigur, spuse Blue, faceţi cum credeţi băieţi. Eu trebue să mă gândesc. Am ceva în cap.

Chipul, cuvintele şi gesturile micului erou al revolverului începură să-l fascineze pe Jean. Blue avea fără îndoială ceva în cap şi acest ceva însemna nenorocirea sigură a celor cari se aflau în casa întunecată de piatră de pe şosea.

— Jean, strigă aspru, după o vreme, Blue, chiamă înăuntru oamenii.

Toţi intrară pe rând în cameră, întunecaţi şi tăcuţi, cu feţele pline de aşteptare.

— Gordon, vei sta la uşă şi fi cu ochii deschişi, începu Blue... Acum, ascultaţi băieţi. Am cumpănit bine totul. Jocul ăsta de a vâna oameni este pentru mine ceeace e pentru voi creşterea vitelor. Amintirile din viaţa pe care am dus-o în Texas îmi sunt acum de mare folos. Am cercetat o mulţime de metode până am nimerit-o pe cea bună, care-mi pare cel puţin cea mai sigură. Şi sigură trebue să fie, căci vreau să-l mătur din cale pe Lee Jorth. Iată planul meu... Banda lui Iorth a băut pro-

babil cam mult, de asta sunt sigur. Nu vor părăsi casa, ci bineînțeles așteaptă mai mult sau mai puțin ca noi să începem lupta. Probabil că se așteaptă la un asediu, cum l-am îndurat și noi la ferma lui Isbel. Nouă nici nu ne trece însă prin minte. Am de gând să iau toată banda prin surprindere. Intre ei e unul singur care e periculos și acesta este Queen. Il cunosc. El nu mă cunoaște însă. Si vreau să-mi termin treaba mai înainte ca el să mă cunoască bine. Apoi, totul va fi în ordine.

— Ho, și care este sistemul? întrebă Blasidell.

— Voi cunoașteți cu toții prăvălia lui Greaves, continuă liniștit Blue. Stiți că ferestrele au jaluzele de lemn prin care nu pătrunde lumina în afară. Ei! eu sunt gata să mă prind că de îndată ce va coborî întunericul, banda lui Jorth va începe să benchetuiască. Vor bea, vor face lumină, iar ferestrele vor fi închise. Pe noi o să ne dea dracului. Casa e ca o cetățuie. Nu poate fi nici măcar incendiată. Și visează că-i vom ataca. De îndată ce se va întuneca, ne furișăm dealungul ogoarelor și venim exact în fața prăvăliei lui Greaves, pe șosea. Pe Isbel îl lăsăm mai bine acolo unde este. Il vom ridica după ce vom termina lupta. Poate că vom trebui să îngropăm și pe alții nu numai pe el. Ne furișăm în spatele tufișurilor până în dreptul curții lui Coleman. Aci începe rolul lui Jean. Iși ia o secure și bineînțeles armele și se strecoară cu sistemul său indian până în spatele prăvăliei lui Greaves... Jeane, treaba asta trebue făcută cu viclenie și îndemânare. Socot însă cu nu-ți va veni greu s'o faci. Acolo trebue să fie o întunecime de smoală pentru oricine ar privi pe fereastră afară. Ai tot timpul și te poți apropia cât mai mult. Dacă nu-ți amintești cum este curtea din spate a lui Greaves, ți-o voi descrie în câteva cuvinte.

Spunând aceste cuvinte, Blue îngenunchiă și desemnă cu degetul pe podea o hartă a șopronului și gardului lui Greaves, ușa din dos cu fereastra și insistă mai ales asupra unei deschizături în perete, care ducea într'un fel de pivniță, unde Greaevs avea obiceiul să-și ție lemnele și alte lucruri care puteau fi lăsate afară.

— Jeane, trebue să-ți atrag mai ales atenția asupra gropii acesteia, spuse Blue. Și acum, după ce te vei fi strecurat aproape de ușa din dos a lui Greaves și vei fi sondat terenul — repede-te și sparge fereastra cu securea. N'ai decât să arunci și o privire rapidă în interior. Ți-ar putea folosi. Fă apoi o săritură și dă-i solid cu securea în ușă. Să stai într'o parte ca să nu te lovească dacă vor trage... Ii tragi solid cu securea... Ho! și atunci apar eu pe scenă. Jorth și oamenii lui se vor interesa de ușa din dos din cauza sgomotului. Iar eu îl voi face pe Jorth să guste din gloanțele revolverului meu.

— Hm! asta-i totul? strigă Blasidell.

— Cred că-i totul și după părerea mea este al dracului de mult, răspunse Blue rece. Jorth va fi de aceeaș părere.

— Dar noi ce vom face?

— Voi trebue să ne acoperiți retragerea, răspunse Blue

sigur. Vedeţi voi, planul meu merge numai până la uciderea bătrânului Jorth — şi poate şi a fraţilor săi. Nu-i exclus să-i trag una şi lui Queen. De Jorth vreau să fiu însă sigur. Toate celelalte depind de împrejurări. Poate că va fi uşor pentru mine să ies din nou afară. Şi atunci, băeţi, puteţi umple întreaga prăvălie cu gloanţe.

— Ho, Blue, cu tot respectul cuvenit pentru ştiinţa ta, planul nu-mi place, declară Blasidell. Succesul depinde prea mult de lucruri mici din care fiecare poate să dea greş cu uşurinţă.

— Un om al revolverului se lasă condus de instinct, răspunse Blue. Cunosc jocul ăsta mai bine ca dumneata. Sistemul meu va reuşi.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Dă-o dracului omule, iei un risc teribil asupra ta.

Singurul răspuns al lui Blue la această remarcă fu o privire care urcă sângele în obrajii lui Blasidell.

— Blasidell, n'ai auzit vorbindu-se niciodată despre mine în Texas?

— Ho, nu Blue, n'aş putea s'o jur, răspunse fermierul cu intonaţie de scuză. Isbel a făcut totdeauna pe misteriosul ori de câte ori era vorba de prietenia dintre voi.

— Nu mă numesc Blue.

— Oh! şi cum te numeşti dacă te pot întreba?

— King Fisher.

Fiorul care-l trecu pe Blasidell, se comunică şi celorlalţi.

— Aş fi ţinut secretul acesta pentru mine dacă aş fi avut speranţa să scap cu viaţă din acest război dintre Jorth şi Isbel, spuse Blue. Isbel a fost prietenul meu. El m'a salvat în Texas când eram să fiu linşat. Deaceea este datoria mea să-l ucid pe Jorth. Şi acum v'aş fi foarte recunoscător — dacă va scăpa vreunul dintre voi cu viaţă din afacerea aceasta — dacă aţi povesti cine am fost şi dece am ţinut cu Isbel. Căci aiureala asta despre oi şi vite — despre Jorth şi banda de tâlhari îmi stă în gât. Ştiu că nu toate care-l privesc pe Isbel au fost curate şi cinstite. Şi nu vreau ca oamenii să spuie despre mine că l-am ucis pe Jorth fiindcă a fost un hoţ de vite.

— Pe Dumnezeul meu Blue, trece ziua cu vorbăria asta, spuse Blasidell uimit. Probabil că ştii însă ce spui... eu nu vreau să mai aud...

Bill Isbel intră în clipa aceia în casă, prea târziu spre a mai auzi declaraţia lui Blue. Lucrul acesta îl ştia Jean, deoarece în timp ce Blue spunea acele cuvinte care dădeau totul pe faţă, auzise cizmele grele ale lui Bill pe aleea pietruită din faţa uşii. Dar era ceva în chipul lui Bill sau în felul în care Blue îşi întoarse faţa slabă într'o parte, sau toate acestea elemente, îi făcură impresie lui Jean că învăluiau într'o nouă întunecime cauzele care duseseră la războiul dintre Isbel şi Jorth. Ştia oare Bill deace ştia şi Blue? Şi în clipa aceia uluitoare şi amară, Jean

privi ţintă spre uşa afară dealungul şoselii pustii, până la locul unde zăcea tatăl său, cu părul lui alb, fantomatic, în lumina soarelui.

— Ai fi putut ţine toate astea pentru tine, Blue, ca şi numele-ţi adevărat, spuse el întunecat. Nici una nici alta nu ne mai pot folosi... Preţuesc însă prietenia pentru tatăl meu şi sunt gata să te ajut la executarea planului tău.

Orele după amiezei se scurseră între timp cu încetineală, iar satul arăta ca mai înainte, de parcă ar fi fost părăsit de locuitorii lui. Veni amurgul şi întunecimea. In bezna neagră, nu se vedea nicio lumină.

— Ho, cred c'a sosit vremea, spuse Blue şi păşi primul în curte. Jean îl urmă cu carabina sa şi o secure în mână. Ceilalţi veneau după ei, tăcuţi. Blue o luă la stânga şi trecu peste câmp până ce apăru în faţa lor un şir de copaci.

— Aci coteşte şoseaua, spuse el lui Jean. Suntem în spatele curţii lui Coleman...

Jean simţi strânsoarea unei mâini de oţel şi observă în întuneric o sclipire în ochii lui Blue. Jean nu ştiu să răspundă cu cuvinte laconicului Blue, dar scutură mâna puternică, slabă şi porni în grabă în întunecime.

Trecu în goana mare peste şosea, peste livada ondulată pe care o străbătuse în cursul după amiezii şi se află, în câteva minute, abea trăgându-şi respiraţia, pe islazul comunal din spatele casei lui Greaves.

Un fir subţire de lumină străbătea întunericul. Inima lui Jean tresări. Banda lui Jorth aprinsese lampa mare din mijlocul prăvăliei lui Jorth. Jean îşi încordă atenţia. Auzi glasuri puternice şi râsete aspre care răsunau nearmonios în tăcerea melancolică a nopţii. Blue judecase bine. Moartea lui Gaston Isbel era sărbătorită cu mâncare şi băutură.

Jean îşi recăpătă respiraţia după câteva secunde. Se apropiă de căruţă şi se trânti la pământ. Işi adună toate puterile până ce vederea şi auzul său fură în perfectă armonie cu mlădierea şi uşurinţa mişcărilor sale. Alunecă vreo zece paşi scurţi mai încolo înainte de a se opri: privirile sale agere nu străbăteau decât această distanţă. Dacă ar fi existat vreo sentinelă în afara prăvăliei, Jean ar fi văzut-o la timp. Văzu gardul, ajunse lângă el, intră în curte şi se strecură în bezna adâncă a şopronului, până ce în faţa ochilor săi începu să mijească pătratul cenuşiu al casei.

Jean se strecură mai departe mut şi fără sgomot. Apoi se opri. Nu văzu nici o sentinelă. Auzi zângănitul unui pahar, glasul flegmatic şi tărăgănat al unui texan şi apoi unul aspru şi puternic — glasul lui Jorth. Tot trupul i se încordă, iar muşchii îi tremurau. Simţia un foc în piept, în timp ce fiori reci i se scurgeau prin piele. Ii trebui un formidabil efort de voinţă spre a se stăpâni încă o clipă, spre a trage cu urechea, spre a cerceta, a simţi, a se asigura...

In clipa în care Jean se năpusti, i se păru că se desprinde un cerc de fier din jurul pieptului. Ajunse din câteva salturi rapide la locul său dintre uşă şi fereastră. Işi sprijini carabina de peretele de piatră. Repezi apoi securea. Poc! Fereastra se sparse risipindu-se înăuntru pe podea. Un strigăt răguşit: „Ce-i asta", rupse tăcerea. Jean repezi securea grea cu toată puterea în uşă. Partea de jos se bolti înăuntru şi căzu pe podea. Lumina limpede isvorâ pe gaură.

— Atenţie! strigă un glas ca o alarmă. Sparg uşa din dos!

Jean isbi din nou uşa spartă cu securea.

— Au securi! strigă răguşit un alt glas. Impingeţi tejgheaua lângă uşă.

— Nu! se auzi o voce în care răsuna totodată teama şi groaza.

— Lăsaţi-i să intre înăuntru, scoateţi revolverele şi staţi feriţi!

— Nu vor intra! Vor trage în noi din întuneric, se auzi un răspuns răguşit.

— Stingeţi lampa!

A treia lovitură dată de Jean distruse partea de sus a uşii. Strigăte şi înjurături se amestecară cu sgomotul unor bănci târâte şi a cizmelor care târşiau. Zăpăceala aceasta păru să fie tăiată, calmată de un strigăt pătrunzător, de alt calibru, un strigăt de îngrozitoare semnificaţie. Braţul ridicat al lui Jean coborâ. Securea căzu la pământ, iar el puse mâna pe armă.

— Nu mai mişcă nimeni!

Glasul acesta sfâşiă ca un biciu de oţel tăcerea. Jean puse ochiul la o crăpătură a uşii. Jorth sta în faţa oamenilor săi, fără pălărie şi haină, cu un braţ întins şi cu faţa întunecată spre un bărbat mic de stat, care se afla în pragul uşii. Omul acesta era Blue. Jean trebui să arunce o singură privire rapidă pe faţa lui Blue asupra revolverelor sale întinse şi tremurătoare, spre a înţelege dece a ales sistemul acesta.

— Cine eşti dumneata? isbucni Jorth!

— Cred că am fost mâna dreaptă a lui Isbel, fu răspunsul muşcător. Am fost cunoscut destul de bine pe vremuri în Texas... King Fisher!

Numele acesta părea să fie un bilet plătit dinainte pentru lumea cealaltă.

Jorth îl recunoscu pe bandit şi-şi înţelese soarta. Faţa-i deveni verde-galbenă în lumina lămpii. Mâna sa întinsă începu să coboare tremurătoare.

Şi în acea clipă revolverul din mâna stângă a lui Blue păru că tresare trimitând o flacără roşie şi explodând cu sunet înfundat. Câteva focuri grele se contopiră într'un singur trosnet. Braţul lui Jorth căzu fără vlagă, revolverul sări de o parte, iar trupul omului se frânse la mijloc. Braţele bătură aerul ca două aripi schilodite şi-şi prinsei burta. Incepu apoi să se clatine, cu faţa întoarsă necontenit într'o fixitate ciudată spre bandit, până ce se prăbuşi.

Prăbuşirea sa rupse vraja. Până şi Blue, obişnuit cu revolverul se oprise spre a-l privi pe Jorth în ultimele lui clipe. Oamenii lui Jorth începură să scoată revolverele şi să tragă. Jean văzu cum focurile de ripostă ale lui Blue doboară un individ uriaş care căzu clătinându-se peste cadavrul lui Jorth. In clipa aceea, Jean duse repede ca şi gândul arma la ochi şi trase în lampa mare din mijlocul odăii. Se sparse într'o flacără gălbuie şi căzu la pământ. Urmă întunecimea — o mantie pustie, deasă, care acoperea totul. Apoi fulgerară în întuneric trăznete roşii. Era un pandemoniu de focuri de armă, de strigăte, înjurături şi tropăituri. Jean băgă ţeava armei sale pe spărtura uşii şi trase mutând-o din loc în loc, până goli încărcătorul. Trase apoi revolverul şi-l descărcă. O puternică salvă de arme care se auzi dinspre partea din faţă a casei înştiinţă pe Jean că tovarăşii săi interveniseră în luptă. Jean alergă în grabă în jurul colţului casei, având grijă ca s'o ţie ceva mai pe stânga. Trecu şoseaua spre a ajunge în spatele camarazilor săi care trăgeau din drum asupra întăririi prăvăliei. Focurile lor se răriseră. Jean văzu siluete negre venind în întâmpinarea lui.

— Hallo Blasideil! strigă el spre a preveni.

— Tu eşti, Jean? răspunse fermierul din imediata sa apropiere.

— Unde-i Blue? întrebă sec Jean.

O siluetă scundă, întunecată, se apropie de Jean.

— Hallo... ce mai faci, Jeane? spuse Blue cu glas sec. Ţi-ai făcut bine treaba. Va trebui să fiu înfăşat o leacă, dar nu sunt prea serios rănit.

— Colmer a fost lovit, se auzi glasul lui Gordon la câţiva metri. Daţi o mână de ajutor.

Jean alergă spre Gordon spre a-l ajuta împreună cu el pe Colmer care se clătina.

— Eşti grav rănit? întrebă Jean temător.

Capul tânărului se bălăbănii încoace şi încolo şi-i căzu pe piept. Respira greu şi nu dădu niciun răspuns. Aproape că trebuiră să-l poarte pe braţe.

— Inainte băeţi! strigă Blasidell întors spre ceilalţi cari trăgeau necontenit. Probabil că vom rămâne nescărmănaţi... Frederik şi Bill să mă ajute să caut trupul bătrânului. Trebuie să fie pe aici pe aproape.

Ceva mai încolo se împiedicară de cadavrul lui Gaston Isbel. Il ridicară şi-l urmară pe Jean şi pe Gordon cari îl sprijineau pe Colmer. Jean privi înapoi şi-l văzu pe Blue târându-se după ei. Era prea întuneric ca să poată vedea lucrurile mai precis. Cu toate acestea lui Jean îi făcu impresia că Blue este mult mai serios rănit. Distanţa până la casa lui Meecker nu era mare. Când convoiul ajunse în curtea lui Meecker, Blue rămăsese mult în urmă.

— Cum te simţi, Blue? întrebă Blasidell îngrijorat.

— Ho, mai îmi port, în orice caz, cizmele! răspunse Blue răguşit.

Intră, clătinându-se în curte, alunecă în iarbă şi se întinse.

— Omule, eşti rănit serios! strigă Blasidell. Ceilalţi se opriră din mersul lor încet şi ca şi cum s'ar fi înţeles pe tăcute întinseră trupul lui Gaston Isbel pe pământ. Blasidell îngenunchiă apoi alături de Blue. Jean îl lăsă pe Gordon să aibe grijă de Colmer, se apropiă în grabă şi cercetă chipul lui Blue.

— Nu, nu sunt rănit, spuse Blue cu glas mai slab. Sunt numai... curăţat... Queen e acela. M'aţi auzit cu toţii,,, Queen era singurul de temut din toată banda, o ştiam... Aş fi putut să-l omor... Il voiam însă pe Lee Jorth şi pe fratele său...

Glasul lui Blue amuţi.

— Ho! strigă Blasidell.

— Nostimă istorie — faţa lui Jorth — când am spus King Fisher, şopti Blue. Şi mai nostim a fost când l-am împuşcat... A fost însă — Queen.

Şoaptele lui pieriră cu totul.

— Blue! strigă pătrunzător Blasidell. Neprimind nici un răspuns, se plecă mai mult sub lumina stelelor şi puse mâna pe pieptul omului.

— Ah! a murit... O fi fost oare într'adevăr bătrânul King Fisher din Texas? Nimeni n'ar crede-o... Dar dacă i-a ucis pe fraţii Jorth, nu mai pot pune lucrurile la îndoială.

CAPITOLUL X

Două săptămâni de izolare şi părăsire în pădure avura ca urmare o schimbare de necrezut în caracterul Ellenei Jorth.

Spre sfârşitul lui Iunie, tatăl ei, însoţit de fraţii lui, Daggs, Colter şi alţi şase oameni plecaseră, toţi înarmaţi până în dinţi, câţiva morocănoşi şi beţi, alţii încruntaţi şi aspri. Ellen nu primise nici un ordin. Tatăl ei uitase să-şi ia rămas bun dela dânsa, sau evitase s'o facă în mod voit. Intenţiile sumbre ale oamenilor putea fi citite pe chipurile lor.

Miji dimineaţa în care Ellen avea să primească o veste bizară. Eşi în pragul cabanei ei, deschise larg braţele şi voia parcă să îmbrăţişeze vestea fără nume a acelei dimineţi. Un glas bine cunoscut îi turbură încântarea.

— Ho, fetiţo, îmi face plăcere să te văd fericită şi să mă ia dracu' că am trebuit să vin. Căci am fost două zile la Grass Valley şi am noutăţi.

In faţa ei, se afla bătrânul John Sprague, al cărui surâs nu reuşea să acopere cu totul chipul lui îngrijorat.

— Oh! unchiul John! M'ai speriat! strigă Ellen readusă pe neaşteptate la realitate. Apoi adăugă mai calmă: Grass Valley? Noutăţi?

Intinse rugătoare mâinile pe care i le apucă repede John Sprague între ale sale ca şi cum ar fi voit s'o încurajeze.

— Da şi nu sunt prea rele în ceeace vă priveşte pe voi Jorth! răspunse el. Prima ciocnire dintre Jorth şi Isbel s'a produs.

— Așa! își auzi Ellen glasul fără ton.

— Să ne așezăm afară, spuse Sprague. E o dimineață frumoasă și însorită. Ah! abia îmi trag sufletul. Nu mai sunt obișnuit cu umbletul. Și am plecat din Grass Valley noaptea — noaptea târziu.

Ellen îl întrerupse. Glasul ei era mai încet, mai profund.

— Cine a căzut?

— Guy Isbel și Bill Jacobs din partea Isbelilor, Daggs, Craig și Greaves de partea tatălui tău, spuse Sprague cu o anumită teamă timidă.

— Ah! oftă Ellen și se sprijini pe jumătate ușurată, pe jumătate plină de griji de peretele cabanei.

Sprague se așeză alături de ea pe trunchiul unui copac și începu să povestească cu glas încet și întretăiat evenimentele zilei trecute.

„...Ho și acum, fetițo, vine cea mai ciudată povestire. Greaves nu era mort. L-au adus în prăvălie și după aceea a venit la el Ted Meecker. Și Greaves și-a revenit și a început să povestească. Spunea că era în infanerie, trăgea din când în când asupra casei lui Isbel și atunci auzi un foșnet în iarbă. Dar mai înainte de a se putea întoarce se pomeni cu chestia în jurul gâtului și crezu mai întâi că e un urs, dar era un om. Omul acesta îl trânti la pământ, îl trase în șanț și-i urlă în ureche: Două lovituri, Greaves.... Una pentru Ellen Jorth și una pentru Gaston Isbel. Și aceasta era totul ce-și aducea aminte Greaves. Imediat după ce a povestit aceasta a murit. Al dracului de greu, a doua lovitură de cuțit a lui Isbel i-a trecut prin tot corpul... Și au fost câțiva din bandă acolo când a vorbit Greaves și bineînțeles că se mirau de ce a spus Jean Isbel „Odată pentru Ellen Jorth". Unul dintre ei își aminti că Greaves te-a calomniat. Și atunci s'au lămurit.

A urmat de bună seamă o bârfeală fără sfârșit. Când a intrat Jim Bruce ca picat din cer, vreo câțiva l-au luat în râs și l-au spus că cea de a treia lovitură de cuțit a lui Isbel îl așteaptă. Bruce era pe jumătate beat și începu să înjure și să facă scandal, că Jean Isbel ar fi îndrăgostit de drăguța lui... Ei, și din nenorocire au mai intrat câțiva băieți înăuntru și l-au întrebat pe Ted Meecker. Acesta intrase tocmai în momentul când ți se pomenea numele și iată că sosește și tatăl tău! Și atunci au trebuit să spuie totul — ce a spus și ce-a făcut Jean Isbel — și de ce. Și că Sim Bruce te-a vorbit de rău sprijinit de Greaves.

Sprague se opri și o privi pătrunzător pe Ellen.

— Oh! și ce-a spus tata? șopti ea.

— A spus: pe Dumnezeul meu există un Isbel care e un bărbat adevărat. Și l-a împușcat pe loc pe Bruce, iar pe Meecker l-a rănit serios.

Pe Meecker l-au aruncat afară și s'a târât în coliba vecină. Acolo l-a văzut Everts.

Ellen simți cum o scutură grijuliu mâna aspră și cu toate acestea atât de prietenoasă a lui Sprague.

— Ei şi acum spune-mi ce crezi despre Jean Isbel? întrebă el.

In calea gândurilor lui Ellen părea că se ridică un perete uriaş, de netrecut.

— Iţi spun, Ellen Jorth, continuă bătrânul, — că Jean Isbel te iubeşte — te iubeşte nespus de mult şi crede în curăţenia ta.

— Nu! bâlbâi Ellen. Nu, este cu neputinţă.

— Ho, dacă ar fi toate atât de sigure ca asta.

— Oh! unchiule John nu pot să cred!

— Nu încape îndoială, el o crede. Eşti o fiinţă neprihănită, Ellen, iar el o ştie, o ştie... Ce situaţie comică. Sărmanul! Te iubeşte atât de mult şi trebue să lupte împotriva alor tăi. Da, tatăl tău a avut dreptate: Isbel în sus, Isbel în jos, fapt e că-i un bărbat întreg.

Sprague o mângâie pe creştet şi se pregăti să plece.

— Poate că lupta asta să puie un capăt întregului ghinion. Nu trebue să treci peste o punte mai înainte de a fi ajuns la ea. Mă duc acasă. Nici n'am stat să-mi descarc catârii. Vino cât mai curând pela mine. Şi mai ales nu gândi rău, nu gândi prea rău, Ellen Jorth, despre acest Jean Isbel!

Sprague se depărtă. Ellen nu mai vedea şi nici nu mai auzia nimic. Sta complet nemişcată şi avea cu toate acestea bizara senzaţie ca şi când ar fi fost ridicată în sus de o forţă formidabilă.

In clipa aceasta, bălanul care venea depe livadă necheză. Ellen sări în picioare şi alergă în întâmpinarea lui, dar picioarele-i păreau că se împleticesc. Imbrăţişă calul şi-şi ingropă faţa în coama lui, se prinse puternic de el. Alergă apoi tot atât de repede de aduse harnaşamentul şi târă greaua povară cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost un sac gol. Strânse chingile cu mâini puternice şi grăbite. Nici nu-i trecu prin minte că nu era îmbrăcată pentru călărie. Se săltă repede în şea. Calul, simţindu-i dispoziţia, se năpusti în pas liber pe poteca ce ducea dealungul canionului.

Merse direct pe Rim, în locul de unde spionase în acea zi de neuitat pe Jean Isbel. Se duse pe stânca din spatele desişului de mesteacăn şi în faţa ochilor ei se înfăţişă un asemenea spectacol încât mâinile ei neliniştite simţiră nevoia să-i apere pieptul sbuciumat.

— Pentru mine! strigă Ellen. — Inima mea, — sufletul meu — gândul meu oh! acum ştiu! Il iubesc, îl iubesc, îl iubesc!

Strigă toate acestea cu glas tare: „Oh! îl iubesc pe Jean Isbel — inima mea stă să mi se spargă în piept sau să se frângă. Mă voi duce la el — îşi spuse ea —, îi voi spune că-l iubesc. Să mă ia de aici — să mă ducă la capătul lumii — departe de aici — mai înainte de a fi prea târziu.

Ultimele cuvinte sunau fantomatic. „Prea târziu?"

Şi deodată i se păru ca şi cum moartea îi înfiorează sufletul. Prea târziu! Era prea târziu. Ea îi ucisese dragostea. Sângele Jorthilor care-i curgea prin vine — ura aceea veninoasă — au ales drumul cel mai sigur spre a lovi inima acestui nobil Isbel.

CAPITOLUL XI

Când Ellen reveni acasă în ziua aceasta, sdrobită trupeşte şi sufleteşte, crepusculul melancolic şi sufocant se lăsa peste vale.

Se trezi în toiul nopţii. Trupul o durea. Sufletul îi era turburare. Căzu somnoroasă înapoi pe perne, când auzi tropotul grăbit al unor cai. Işi ridică speriată capul şi ascultă. Oamenii se întorceau. Un sentiment de uşurare şi de teamă păru să-i alunge nemişcarea. Caii opriră dincolo de drum, probabil la coral, unde se afla şi bălanul ei. Il auzi nechezând. După sunetul copitelor, aprecia numărul cailor între şase şi opt. Voci încete de bărbaţi se amestecau cu sunetele înfundate, cu scârţâiutul chingilor şi pocnetul şeilor care cădeau la pământ. Răsunară apoi paşi grei de cizme pe veranda casei de peste drum. O uşă scârţâi în ţâţâni. Un pas încet se apropia acum însoţit de clinchetul pintenilor de uşa Ellenei, iar o mână grea bătu în lemn, Ştia că acesta nu putea fi tatăl ei.

— Hallo, Ellen!

Recunoscu glasul: Colter. Glasul lui făcu să-i treacă un fior prin spate, avu efectul unui curent inviorător. Ellen eşi din letargia ei.

— Ho! Ellen, eşti aici? spuse Colter cu glas tare.

— Desigur, că sunt aici, răspunsea ea. Ce doreşti?

— Ho — sunt al dracului de mulţumit că eşti acasă. Antonio a dispărut cu nevasta lui. Aveam grijă de tine.

— Cine mai e cu tine, Colter? întrebă Ellen ridicându-se în picioare.

— Rock Wells şi Springer. Mai era şi Tad Jorth cu noi, dar a trebuit să-l lăsăm dincolo în casă.

— Dar ce are?

— Hm! Cam prost! se auzi răspunsul tărăgănat.

Ellen auzi zângănitul pintenilor, caşicum omul ar fi dat neliniştit din picioare.

— Unde este tata şi unchiul Jackson?

O tăcere grea şi prevestitoare de nenorociri, o tăcere care sporea temerile Ellenei, fu întreruptă în cele din urmă de glasul lui Colter, care suna puţin cam schimbat.

— Probabil că sunt pe drum încoace. Trebue să ne întâlnim cu ei în casa unde l-am lăsat pe Tad!

— Plecaţi din nou?

— Desigur... şi tu ne vei însoţi Ellen!

— Nu! răspunse ea.

— Ho! vei veni chiar de va trebui să te leg pe şea! Glasul lui suna aspru şi violent. Aici, nu mai eşti în siguranţă. Blestematul acela, corcitura de Isbel este cu banda lui pe urmele noastre.

Numele lovi inima ca de plumb a Ellenei întocmai unei lame de cuţit înroşită în foc. Voia să-i puie sute de întrebări lui Colter dar nu reuşi să-şi deschidă gura măcar.

— Trebue să pornim la drum, Ellen, şi să ne ascundem, continuă grăbit Colter. Nu poţi rămâne singură aici. Ce se va întâmpla dacă Isbel te va prinde? Iţi vor smulge hainele depe trup

și te vor lega de un copac. Ascultă, Ellen, și vino cu noi... ascultă-mă!

— Da... vin cu voi, răspunse ea constrânsă.

Ellen deschise ușa, spre a lăsa lumina să intre. Soarele răsări și transformă lumea cenușie a pădurii. Colter intră înăuntru. Colter se schimbase. Trăsăturile lui slabe și aspre aveau acum mai mult ca oricând caracterul texan. Ochii lui cenușii erau limpezi, cruzi ca ochii unui vultur. Cenușiul gălbui al feții sale, mustața lungă și blondă, toate ascundeau misterele ființei lui, dar nu și forța de care dispunea. In clipa în care-i întâlni privirea, Ellen îi simți puterea împotriva căreia se apără aproape instinctv. Colter nu fusese niciodată atât de obraznic sau atât de grosolan ca Daggs, era însă de aceeaș categorie, poate cu atât mai periculos cu cât era mai închis in sine, în firea sa rece, răbdătoare și de nepătruns.

— Bună dimineața, Ellen, spuse el. Chipul tău face bine ochilor bolnavi.

— Fără complimente, Colter. Și afară de aceasta, ochii tăi nu sunt bolnavi.

— Ho! zău că sunt bolnav de luptă, și călărie!

— Atât de cumplită a fost bătălia?

— O poveste a dracului de lungă, fetițo! Și acum nu prea avem timp. Așteaptă până vom sosi în tabără.

— Să-mi las lucrurile sau să le iau cu mine?

— Cred că e mai bine — să le lași aci!

— Dar dacă nu ne mai reîntorcem?

— Cine știe — când ne vom mai reîntoarce, spuse el evasiv.

— Nu pot cutreera pădurea cu o singură rochie pe mine.

— Trebue să luăm cât mai multe alimente cu noi. Nu e vorba de o vizită elegantă de după masă pe care trebue s'o facem vecinilor. Și nu prea avem cai pentru cărat. Fă-ți totuși o mică legătură, cu tot ce vrei să iei dar mai ales cu ce ai mai multă nevoie. O vom pune noi undeva.

Când fu vorba să facă o legăturică din lucrurile ei, fu încurcată. Lăsa de o parte un lucru și împacheta altul, apoi schimba și lăsa tocmai ce împachetase afară. Alături de lucrurile pe care le avea dela mama ei, ceeace-i era mai prețios era darul lui Jean Isbel. Nu se putea despărți nici de unul nici de altul. In timp ce punea în legătură tocmai pachetul acesta intră Colter și începu să cotrobăie fără să spuie un cuvânt în colțul unde-și ținea averea tatăl ei.

— Ce cauți acolo? întrebă Ellen iritată.

— Cred că bătrânul dumitale va voi să-și aibe hârtiile — și aurul pe care l-a lăsat aici — și haine ca să se schimbe — nu? răspunse Colter rece.

— Bineînțeles. Socoteam însă că treaba asta o voi face eu.

Colter nici nu se osteni să răspundă acestei întrebări și continuă să cotrobăie cu toată atenția. Când se depărtă în cele din urmă ea se apropie de locul acela și constată că nu luase nici hârtii și nici haine, ci numai aurul.

Colter sau unul din oamenii cari erau cu el înșeuase bălanul.

— Mă duc sus până la Sprague să-mi iau rămas bun dela el! spuse ea lui Colter.

— Nu! Nu te vei duce! strigă acesta.

In glasul lui era un ton poruncitor, care o înfurià pe Ellen și ceva totodată care o făcu să-și domolească furia. La ce avea să se aștepte din partea lui Colter? Ceilalți doi texani isbucniră în hohote, spre a amuți apoi sub ploaia de înjurături a lui Colter. Ellen se depărtă și se așeză așa ca să nu mai poată să-i audă, pe un trunchiu de copac, unde rămase până ce o strigă Colter.

— Sus! Pornim!

Ellen dădu ascultare acestei porunci și porni călare în urma celor trei bărbați, părăsi locul care-i fusese cămin vreme de ani de zile. Nu privi nici o singură dată înapoi. Spera să nu mai revadă nici odată imaginea aceasta murdară, pustie și dezolantă a unei ferme.

Colter și tovarășii săi mânară caii cu poveri peste livadă părăsiră potecile și urcară coasta în partea cea mai deasă a pădurii. Nu dură mult și Ellen observă că Colter face tot posibilul ca să-și șteargă urmele. Călărea în zig-zag prin pădure, evita locurile fără vegetație și prăfuite, locurile lutoase uscate de soare și alegea luminișurile acoperite de iarbă și drumurile dintre copaci. Ellen călărea în imediata apropiere a oamenilor și se distra observându-le urmele. Colter exersase probabil ani de zile acest joc și-și dovedi îndemânarea unui adevărat hoț de vite. Ellen nu era însă convinsă că ar fi putut să înșele un adevărat om al pădurii. Poate că Colter voia să lase numai urme greu de descoperit, care să i permită lui și însoțitorilor săi să câștige un avans față de urmăritori. Ellen nu știa dacă sunt urmăriți sau nu. Insă atât Colter, cât și Springer și Wells probabil că se așteptau fără nici o îndoială la o urmărire, căci aveau o purtare întunecată, neliniștitoare, furișată, care contrasta în mod isbitor cu felul lor obișnuit de a fi, rece și flegmatic.

Soarele apunea, iar cerul se întuneca. Cu toate acestea mersul oamenilor continua. Și cu cât înaintau, cu atât devenea mai sălbatec aspectul canionului.

Colter își croi în cele din urmă drum printr'un hățiș des și pătrunse într'o vale laterală a cărui intrare nu fusese remarcată nici măcar de Ellen. Valea aceasta laterală făcea o cotitură, se lățea și se unea în cele din urmă cu o altă vale în formă de pâlnie, care era atât de închisă de toate laturile și atât de izolată, cum nu-și puteau dori mai potrivită bandiții urmăriți. Ascunse de un perete de stâncă proeminent și în spatele unei dese perdele de copaci, se aflau două case de lemn, unite printr'un acoperiș comun, întocmai ca locuința dublă dela ferma lui Jorth.

Imediat după ce cotiră după case, apăru un foc luminos. Un singur om se afla lângă el. El privi țintă ceata lui Colter.

— Hallo! Queen se plecă peste foc și întoarse bucățile de carne care se frigeau.

— Unde este fata? întrebă brusc Ellen întorcându-se spre Colter.

Acesta continuă să descarce cu mâini obosite pachetele depe cal, ca şi cum n'ar fi auzit nimic. Queen o privi.

— Queen, unchiul meu Tad e aici?

— Desigur! Acolo înăuntru.

Queen arătă spre casa cea mai apropiată.

Ellen fugi spre uşa întunecată.

— Unchiule Tad, eşti aici? strigă ea in întunecime.

— Hallo Ellen! răspunse glasul unchiului ei, care suna puţin cam ciudat. Da, sunt aici — al dracului ghinion! Ce mai faci, fetiţo?

— Totul e în ordine, unchiule Tad — sunt numai cam obosită şi îngrijorată. Eu...

— Cum îţi mai merge cu rana, Tad? o întrerupse Colter.

— Ceva mai bine, răspunse Jorth scurt. Sunt însă într'o stare oribilă. Tot mai scuip sânge. Ii spun necontenit lui Queen că glontele e in plămânul meu. El susţine însă că a eşit.

— Ho, ţineţi numai mereu firea Tad! răspunse Colter cu o veselie, pe care Ellen o simţea că nu e decât indiferenţă.

Tad Jorth nu răspunse. Ellen îi auzi respiraţia şi-i păru nenaturală. Se auzia un hârâit — care urca repede din piept şi se oprea in gât. Apoi scuipă. Ellen se sperià. Era sânge.

— Te doare unchiule?

— Arde ca focul iadului.

— Oh! ce groaznic. Nu pot face nimic pentru tine?

— Nu, nu. Queen a făcut totul ce se poate face, afară de — de o mică rugăciune.

— Bine, mă voi ruga pentru tine, spuse ea încet.

Schimbarea tonului în glasul lui ascundea un răsunet trist pe care ea îl pricepu.

— Ellen, tu eşti singura fiinţă bună dintre toţi Jorth — dintre toate rubedeniile astea blestemate, spuse el. Cerule, abea acum înţeleg totul... Te-am lăsat pradă unei soarte diavoleşti.

— Da unchiule, aşa este — să sperăm totuşi că lucrurile nu sunt încă atât de negre.

— Nu mai e nimic de sperat Ellen, afară de—

— Ho, gata cu chelălăiala, m'ai înţeles? il întrerupse Colter violent.

Ellen se mira că Colter îl domină astfel pe unchiul ei, chiar dacă acesta era rănit şi fără putere. Tad Jorth era ultimul care ar fi primit vreodată ordine dela cineva, cu atât mai puţin dela un hoţ de vite din banda de tâlhari. Colter acesta căpăta o proporţie impunătoare în faţa ochilor Ellenei, atât ca fire cât şi ca forţă — o statură înaltă, întunecată, nemişcată şi bizar de ameninţătoare.

— Colter ţi-a povestit Ellen de Lee şi Jackson? întrebă rănitul. Intunecimea de smoală a încăperii părea s'o intărească pe Ellen, care bănuia noi necazuri.

— Colter mi-a spus că tata şi unchiul Jackson ne vor întâlni aici, răspunse ea îndată.

— Te-a minţit Ellen. Nu ne vor mai întâlni niciodată.

— Dece nu? şopti fata.

— Fiindcă — Ellen —, răspunse el cu gâfâială hârâitoare, — tatăl tău şi Jackson sunt morţi şi îngropaţi!

Abea după o oră, Ellen se simţi în stare să se apropie de foc şi să guste puţin din mâncarea de care avea atâta nevoie. Colter şi ceilalţi bărbaţi mâncau cu poftă.

Ea se ridică în cele din urmă şi întrebă:

— Unde pot dormi?

— Aduc o lumină şi fă-ţi apoi patul înăuntru la Tad.

— Foarte bine!

— Oh! dacă crezi că-l poţi face să vorbească prin linguşeli, te înşeli, spuse Colter cu acel răsunet rece şi oţelit în glasul său, care făcea nervii Ellenei să tresară. L-am înjurat bine şi i-am ordonat să-şi ţie gura. Dacă vorbeşte, tuşeşte şi îi dă sângele pe gură.. Eu sunt singurul om care îţi poate explica cum au căzut unchiul şi tatăl tău. Tad n'a fost de faţă.

— Povesteşte-mi totul, Colter! strigă Ellen.

— Ho, bine. Vin'aici. O trase mai departe de foc în întunericul nopţii. Sărman copil! Intreaga poveste mă apasă greu.

Ii petrecu mâna în jurul taliei şi o atrase spre sine. Ellen îşi dădu seama dar nu se opuse.

— Ştii, Ellen, că te-am iubit totdeauna? întrebă el cu glas stăpânit.

— Nu Colter. Pentru mine este o noutate şi n'o aud cu plăcere.

— Ho, dece n'ai afla-o imediat? E adevărat. Mai mult încă — tatăl dumitale mi te-a dat de soţie înainte de a muri.

— Minţi, Colter! Minţi!

— Jur că nu mint, Ellen! răspunse el cu grabă pătimaşă. Eu am fost ultimul om cu care a vorbit. Ştia că te iubesc de ani de zile. Şi mi-a spus că mai de grabă vrea să te ştie în paza mea decât a altuia.

—Să mă căsătoresc cu un bandit? strigă Ellen neîncrezătoare.

— Ho, tatăl tău a făcut parte din banda lui Daggs întocmai ca şi mine, spuse Colter recăpătându-şi superioritatea lui rece.

— Nu! strigă Ellen.

— Ba da! Ani de zile, spuse apăsat Colter. In Texas. Tatăl tău l-a adus pe Daggs în Arizona.

Ellen încercă să se smulgă de lângă el, dar toată puterea şi tot curajul ei pieriră, iar Colter o strângea mereu mai tare. Deodată, se prăbuşi fără cunoştinţă.

Işi reveni curând.

— Bine, nu mai mă ţine aşa strâns, spuse ea cu greutate. Spune-mi cum a fost omorât tata — cine?

Colter se aplecă înfrânt ca să-l poată vedea [illegible]

— Ne închisesem la prăvălia lui Greaves, începu Colter. Şi cum Greaves era mort i-am băut tot rachiul. Câţiva dintre noi s'au îmbătat. Şi Tad era beat. Tatăl tău a băut mai mult decât am pomenit eu vreodată. Dar nu era chiar beat. Am din nou accesele sale de slăbiciune şi [illegible]. Începu să spuie şi să strige, ca unul dintre noi să ceară Isbelilor să renunţe la luptă... Era gata să renunţe la totul. Moartea lui Daggs şi felul [illegible] în care a fost înjunghiat Greaves de Jean Isbel i-au luat toată pofta de luptă. Mi-a spus: Colter, o luăm pe Ellen şi părăsim ţara asta blestemată şi începem o viaţă nouă [illegible] unde nu ne cunoaşte nimeni.

— Oh! a spus chiar asta? A fost chiar intenţia lui? întrebă Ellen plângând.

— Pot să mă jur pe amintirea mamei mele moarte! La [illegible], oamenii lui Isbel se apropiară şi începură să tragă. Au spart uşa, au încercat să ne afume ca să ne scoată afară — şi s'au învârtit o vreme în jurul nostru. Au plecat apoi, iar noi am crezut că în noaptea asta ne vor lăsa în pace. Cu toate acestea, am stat de pază. Eram cel mai treaz. Am avut câteva neînţelegeri din cauza băuturii. Bătrânul tău spunea că de [illegible] astfel s'a terminat cu Jorth. Voia să-i comunice a doua zi dimineaţa lui Isbel că e gata să accepte un aranjament. Eu trebuia să aranjez lucrurile cu Gaston Isbel. În fine, bătrânul s'a dus în camera lui Greaves ca să se culce şi ceva mai târziu [illegible] înăuntru la el şi Jackson. Câţiva dintre oameni se culcară în prăvălie şi adormiră. Am stat de pază până spre [illegible] dimineaţa. Eram atât de somnoros încât abea de mai puteam ţine ochii deschişi. L-am trezit pe Wells şi pe Slatters şi le-am ordonat să stea de pază, fiecare în alt colţ al prăvăliei. [illegible] apoi pe laiţa ca să aţipesc puţin.

[illegible] al lui Colter, încordarea sa, iritaţia cu care [illegible] toate amănuntele simple şi precise ale povestirii sale [illegible] pe Ellen.

— [illegible] după puţin, continuă Colter tuşind. Mijla [illegible] era cufundat într'o tăcere de moarte. Ceva ne-a [illegible] şi Slatter începuseră din nou să bea şi [illegible]. Auzii deodată un geamăt. Venea din camera [illegible] şi tatăl tău. Am intrat. Era suficien[illegible] a vedea totul. [illegible] zăcea la pământ — în[illegible] — mort! Tatăl tău era pe pat. Îşi mai trăia ultimele [illegible] spus: Mişelul acela de Isbel ne-a înjunghiat în întu[illegible]. Fereastra era deschisă. Vedeam pe unde a in[illegible] Jean Isbel. Văzui atunci pe podea urmele mocasi[illegible] în sângele lui Jackson. Urma ducea până la fereastră. Poţi să vezi şi tu urmele acestea sângeroase [illegible] prăvălia lui Greaves. Tatăl tău s'a stins repede. [illegible] grija de Ellen. Cred că s'a gândit la toate [illegible] acestea. Apoi mai mi-a spus: Dumnezeule,

dacă l-aş fi văzut pe Gaston Isbel ,mai înainte de a fi prea târziu! După aceea a delirat puţin, a spus lucruri fără nici o legătură... şi a murit... Am trezit oamenii şi spre răsăritul soarelui l-am dus pe tatăl şi pe unchiul tău afară din sat şi i-am îngropat. Oamenii lui Isbel au tras asupra noastră în timp ce ne îngropam morţii. Tad a fost rănit cu prilejul acesta... Asta e tot ce am de povestit Ellen. Bătrânul tău a voit să îngroape securea războiului. Dar corcitura aceasta indiană, acest Jean Isbel, sălbatecul acesta viclean, a ucis pe tatăl şi pe unchiul tău... I-a înjunghiat într'un mod barbar, i-a făcut să îndure chinurile iadului, numai spre a potoli setea de răzbunare a Isbelilor.

Când glasul lui Colter amuţi, Ellen şopti cu buze reci şi nemişcate ca ghiaţa:

— Dă-mi drumul... Lasă-mă singură.

— Desigur, te înţeleg, răspunse Colter. Mi-a fost al dracului de neplăcut să-ţi povestesc toate astea. Trebuia însă să auzi adevărul despre metisul acela...

CAPITOLUL XII

Era întuneric, când Ellen se târî în colibă şi se vârî sub pături spre a dormi somnul osteniţilor.

Când se trezi părea să fie târziu după amiază. Soarele şi cerul priveau prin acoperişul spart al vechii colibe. Unchiul ei Tad Jorth zăcea pe nişte pături care erau puse pe o împletitură de nuele. Lumina îi cădea pe faţă. Un chip palid, cu trăsăturile înţepenite într'o suferinţă mută. Nu murise, căci îl auzia respirând.

Ellen simţi miros de fum şi de carne friptă şi auzi glasuri bărbăteşti. Privi afară. Slatters şi Sommers se alipiseră grupului — un spor care ar fi putut să folosească apărării, dar care nu putea să le amelioreze cu mult situaţia. Sommers îi păruse totdeauna un om de care era cât mai bine să te fereşti.

Colter o observă şi strigă: „Hai de-ţi alimentează faţa palidă!"

Camarazii săi râseră, dar nu tare ci cu fereală. Cu toate acestea, l-au trezit pe Tad Jorth care începu să se svârcolească pe pat şi să geamă.

Ellen se duse imediat lângă el şi constată că avea călduri mari şi că se afla într'o stare critică. Rana i se deschidea oridecâte ori se întorcea depe o parte pe alta. Pe cât îşi dădea seama, nu se făcuse nimic mai mult pentru el, decât că i se legase un tulpan pe după gât şi în jurul umărului. Bandajul acesta sărac se desfăcuse. Eşi în uşă:

— Aduceţi-mi puţină apă!

Când Colter veni cu apa, Ellen începu să caute prin legătura ei, o bucată oarecare de pânză sau vreo rufă, care ar fi putut fi întrebuinţată ca bandaj.

— Nu s'a găsit nici unul dintre voi atât de omenos, încât să se ocupe de unchiul meu?

— La dracu! spuse Colter. Am făcut tot ce am putut. Cre-

de-mă că n'a fost tocmai ușor săl urci sus pe Rim. Era pierdut dela început.

— Voi face pentru el tot ce-i posibil! spuse Ellen.

— Desigur. Dă-i drumul. Dacă metisul acela mă va înjunghia te vei afla probabil tot prin apropiere ca să mă îngrijești și pe mine.

— Se pare că ești sigur de soarta care te așteaptă, Colter!

— Al dracului de sigur! spuse el întunecat. Sommers l-a văzut pe Isbel pe urmele noastre spre ferma lui Jorth.

Un fior se scurse prin spatele Ellenei.

— Aveți de gând să rămâneți aci și să-l așteptați?

— Tocmai despre asta am discutat cu oamenii mei. Eu sunt de părere să părăsim țara. Dar Queen, blestematul acela de erou al revolverului, este pornit să-l omoare cu orice preț pe Blue care s'a jurat că este King Fisher, banditul din Texas. Nimeni afară de Queen nu mai are poftă de o nouă luptă. Cu toate acestea, nu vor să-l lase pe Tad Jorth singur aici.

Colter se plecă apoi pe ușă și șopti:

— Ellen nu mai pot ține în frâu pe ticăloșii ăștia. Să fugim amândoi. Am averea tatălui tău. Să pornim la noapte departe de țara ta!

*

Trecură două zile de grea încordare, de griji și fără de odihnă. Atenția Ellenei în privința intereselor ei personale slăbi, doborită de chinul necontenit pricinuit de îngrijirea unchiului ei care agoniza încet și de gândul că Jean Isbel era ucigașul tatălui ei. Mijiau zorii unei luminoase dimineți de August. Ellen crezu că Colter și camarazii săi se află la postul de observație, așa că se duse grabnic la isvor spre a aduce apă. La cotitura drumului, Colter sări din tufiș, o prinse în brațele-i puternice și o ridică în sus. Ellen se sbătu cu putere, dar surpriza subită o făcuse să-și piardă puterile. O slăbiciune paralizantă o cuprinse ca niciodată mai înainte. Colter porni cu ea în brațe, fără cel mai mic efort, străbătând cu pași repezi păduricea de fagi care se afla la poalele stâncoase ale canonului.

— Unde mă duci Colter? Își recăpătase cu greu glasul.

— Pe Dumnezeul meu că nici eu nu știu, răspunse el cu glasul tremurând de patimă. Am fost un mare prost că nu te-am răpit din prima clipă. Un prost... Banda lui Isbel ne-a înconjurat. Sommers l-a văzut azi dimineață pe metis pe stâncile din apropiere. Iar Springer i-a văzut pe ceilalți apropiindu-se pe furiș. Am venit în goană înapoi ca să-mi iau calul — și pe tine.

— Dar unchiul Tad! Nu trebue să-l lăsăm singur aici! strigă Ellen.

— Trebue totuși, spuse încruntat Colter. N'avea nicio grijă de Tad.

— Oh! lasă-mă aici. Vreau să-l salvez.

Colter râse de dorința ei fără sens. O așeză deodată pe picioare.

— Nu mișca! ordonă el. Ellen văzu roibul lui încărcat

cu pachete şi înşăuat aşteptând în umbra unor fagi. Colter îl deslegă grabnic, fără să-şi întoarcă nici măcar o secundă privirile lui pătrunzătoare dela Ellen.

— Sus cu tine!... Pune un picior în scară!

Voinţa şi braţul său puternic erau irezistibile în clipa aceasta pentru Ellen. Se simţi săltată în şea, iar calul porni în galop. Ajunseră în pădurea de molifţi. Colter opri cu o smucitură bruscă bidiviul din galop. Ellen auzi un strigăt. Recunoscu glasul lui Queen: „Inapoi Colter! Inapoi!"

Colter întoarse calul cu o înjurătură.

— Eram cât pe aci să mă arunc în braţele lor! isbucni el.

Abea începuse calul imboldit de pinteni să galopeze din nou, când se auzi un foc de armă. Ellen simţi o sguduitură puternică. I se părea că mişcarea fusese împiedicată de un obstacol ivit pe neaşteptate. Simţi apoi cum Colter o ridică din şea şi o aruncă în sus. Căzu pe pământ moale în iarba deasă, fără rană, afară doar de violenţa căderii. Mai inainte de a ridica, Colter o smulse în sus. Văzu calul zăcând la pământ cu capul însângerat. Jur împrejur erau molifţi înalţi. Arma trozni din nou.

— Fugi! şueră Colter şi porni cu sărituri mari, târând-o după sine. Un nou strigăt.

— Aici suntem Colter! Era glasul pătrunzător al lui Queen. Ellen alerga cât putea de tare. Inima părea că stă să-i spargă coşul pieptului. Işi pierdu apoi echilibrul dar nu putu să cadă, fiind ţinută de o mână de oţel. Fu târâtă mai departe şi purtată în cele din urmă în umbra deasă a pădurii. Orbise parcă. Pomii începură să joace în jurul ei şi dispărură. Auzia glasuri şi focuri de armă ca din mari depărtări. O întunecime de nepătruns o acoperi în cele din urmă.

Când îşi reveni, Ellen se simţi purtată pe braţe prin pădure.

— Hei micuţo, abea de am scăpat, spuse glasul dur al lui Colter. Nu-i de mirare că ai căzut.

O ţinea cu uşurinţă pe braţe, iar capul ei odihnea pe braţul lui stâng.

— Atenţie! spuse într'un târziu Colter. Şezi aici, Ellen. N'am poftă să fi lovită de vreun glonte.

Se aflau într'un luminiş la marginea coastei împădurite.

— Atenţie! spuse Colter. Plecă puţin capul pe o parte, cu urechea în direcţia din care adia vântul.

Toţi ascultară. Ellen îşi auzia bătaia inimei, fâşâitul frunzelor, loviturile unei ciocănitoare, iar în depărtare sunetele încete, uşoare pe care nu ştia să le clasifice.

— Vânat? Nu? [illegible] Sommers.

— Nu! nu prea [illegible] să fie deja pe urmele noastre, răspunse Colter. Le-am cam stricat socotelile. Unde e Queen?

— Era lângă mine, răspunse Sommers. După ce s'a mai calmat focul — după ce l-am nimerit pe grasul acela, cu ochelari roşii şi păr alb, care era frate de cruce cu Isbel... [illegible]

— Probabil Blasidell, îl întrerupse Springer. [illegible]

— Queen se săturase să mai stea ascuns. Voia să facă ceva.

L-am auzit mormăind de unul singur şi când l-am întrebat dece e supărat, a sărit în sus şi a spus că vrea să puie capăt odata metodei astea indiane. Şi s'a strecurat în pădure.

— Ho, ăsta este un adevărat om al revolverului. Colter clătină capul. De când s'a jucat cow-boy-ul acela Blue pe sub nasul nostru cu revolverul şi a declarat că e King Fisher, de atunci Queen a devenit tot mai morocănos. Şi nu se poate abţine. O să încerce acelaş sistem ca Blue. Şi sunt sigur că va muşca pământul. E însă un adevărat texan.

— Nu ştiţi câţi oameni mai sunt cu Isbel?

— Bill Isbel a căzut în valea Tontoului, spuse Colter cu mulţumire dârză. S'a prăbuşit jos pe Rim.

— In schimb Slatter şi Wells...

— Doi mai puţin. Doi contra doi.

Springer se ridică. „Ce să facem Colter?".

— Aşteptaţi aici o clipă — după aceea străbăteţi canionul şi furişaţi-vă ocolind colina înapoi la colibă.

— Şi apoi? întrebă Sommers.

— După ce vom mânca, răspunse Colter iritat, ne vom ascunde în casă şi o să ducem o luptă mai avantagioasă decât aici în pădure unde fugim ca să ne salvăm viaţa.

— Ho, trebue să-ţi spun, că se părea că tu ai fost tocmai acela care ai fugit, răspunse Sommers.

— Da cu fata în şea, adăugă Springer. Mi se pare tare caraghios.

Amândoi bandiţii îl priveau pe Colter cu priviri întunecate şi neîncrezătoare. Era cu neputinţă de a bănui care-i va fi răspunsul, deoarece privirile sale care roteau jur împrejur, se opriră deodată asupra unui anumit obiect.

— Un lup? Arătă spre Rim.

Ambii camarazi se apropiară de el spre a urmări direcţia indicată.

— Desigur. Un singuratec. Probabil că ne-a simţit.

— Iată că fuge dealungul Rimului. Se poartă ca un tâlhar. Imi face impresia unui semn bun. Poate că Isbeli au luat-o pe partea cealaltă.

— Mie-mi pare un semn rău, spuse Springer întunecat.

— Dece?

— Cunosc animalul acesta. L-am văzut de câteva ori. Prima dată am crezut că e un lup. A doua oară era în imediata apropiere a lui Isbel. Dracu să mă ia dacă nu sunt convins că e puiul de lup al bătrânului Isbel.

— Ei şi?

— Atunci nu trebue să ne mai dăm osteneala să ne ascundem, răspunse Springer. Cu ajutorul câinelui acesta, Jean dă şi de urma unei lăcuste.

— Drace! ce tot spui! murmură Colter.

— Hai! şopti Colter. N'auziţi nimic? Pietriş care se rostogoleşte, ramuri care se frâng! Cred că ar fi bine să aruncăm o privire în tufişele acestea.

— Mergem! Eu rămân aici de pază, răspunse Colter.

— Nu amice, nu, spuse Sommers în timp ce Springer clipea semnificativ.

Colter se înfurie, dar se stăpâni. După ce rămase o clipă pe gânduri se întoarse spre Ellen şi-i spuse:

— Aşteaptă-mă aici până ce reviu. Dacă nu vin însă după un răstimp normal strecoară-te pe partea cealaltă a canionului şi peste păşuni spre colibă. Aşteaptă cam până la căderea întunericului.

Spunând aceste cuvinte, puse mâna pe una din armele de prisos şi porni după tovarăşii săi. Dispărură cu toţii fără sgomot în tufiş.

Ellenei nici nu-i trecea prin minte să nu dea ascultare dorinţelor lui Colter. Ţinea foarte mult să se reîntoarcă la căpătâiul unchiului ei rănit, care zăcea fără îngrijire în coliba izolată. Şi apoi, dacă voia să fugă de Colter, încotro să se îndrepte? S'ar fi rătăcit în păduri şi ar fi murit de foame. Soarta ei rămânea legată de ursita bandei lui Jorth. Iar sfârşitul acesta nu mai părea să fie îndepărtat.

Atenţia şi încordarea făcură ca timpul să se scurgă repede. După câtva timp, se auziră focuri în micul canion lateral dela dreapta ei, cărora le răspunse o salvă care venea din apropiere. Lupta reîncepuse. Focurile nu se mai repetară însă. Muştele zumzăiau, soarele ardea şi se pleca mereu mai mult, spre apus, vântul uşor şi cald făşăia printre crengi, corbii croncăniau, veveriţele şi cocoşii sălbateci făceau sgomot.

Ellen tresări deodată. Auzi un lătrat scurt, rapid în imediata ei apropiere. Sigur că nu era un lup şi nici un coiot. Era lătratul unui câine ciobănesc. Schimbă locul spre a vedea mai bine şi observă deodată un animal care amintea un lup mare. Un nou lătrat o convinse însă că era realmente vorba de un câine. Il observă. Alerga în sus şi în jos, iar lătratul lui nu se mai termina. Era ca chemarea unui câine inteligent care încearcă să atragă astfel ajutorul oamenilor.

Ellen stătu la îndoială. Se hotărî să dea urmare în cele din urmă acestei chemări. Din clipa aceea de spaimă subită, când calul lui Colter fusese împuşcat sub ei, nu-şi mai revenise din teama pe care i-o inspira acel Isbel.

După o chibzuinţă mai liniştită îşi dădu însă seama că era puţin probabil să-i fie mai rău în mâinile Isbelilor, decât în ale lui Colter. Porni, prin urmare, să dea de urma câinelui.

Ellen se căţără grabnic prin stânci şi tufişuri. Gâfâind şi încinsă, sosi în cele din urmă la poalele colinei.

Câinele o observase mai înainte ca să-l vadă ea şi veni în goană. Era uriaş, cu părul mare, avea ochi sălbateci, pătrunzători şi corespundea întocmai faimei despre care vorbise Springer. Dar oricât de vicleană şi prudentă îi era apropierea, cu toate acestea se vedea că are intenţii prieteneşti.

— Hallo, cățelule! gâfâi Ellen. Ce s'a întâmplat pe aici?

Incepu să latre. Urechile lui nu mai erau țepene, trupul i se curbă puțin, iar coada lui ca un pămătuf se legăna încoace și în colo. Ii aruncă o privire limpede și inteligentă. Se întoarse apoi și porni înapoi.

Ellen îl urmă pe coasta colinei și văzu trupul unui bărbat zăcând pe spate la pământ. Pământul și pietrișul proaspăt care se afla în jurul său confirmau o cădere depe înaltul Rimului. Poziția corpului și membrelor sale arătau că-și rupsese mai multe oase. Ajungând alături de el, Ellen văzu că toată partea din față a cămășii lui era o singură pată de sânge. Mai putu însă să ridice capul. Ochii îi erau deschiși. Era lucid. Ellen nu cunoștea fața slabă și plină de praf, dar trăsăturile sale, expresia ochilor îi erau familiare.

— Ești — fata — lui Jorth? întrebă el cu glas încet și mirat.

— Da, eu sunt Ellen Jorth, răspunse ea. Dumneata ești Bill Isbel?

— Da tot ce a mai rămas din Bill Isbel. Mulțumesc însă lui Dumnezeu că m'a găsit cineva — chiar dacă e un Jorth.

Ellen îngenunchiă alături de el. O singură privire îi fu suficientă spre a-și da seama în ce stare se află omul.

— Isbel — nu e nici o speranță, spuse ea încet. Nu mai ai mult de trăit. Nu-ți pot ajuta cu nimic. Dumnezeu știe că aș fi făcut-o cu dragă inimă, dacă aș fi putut.

— S'a terminat cu toate! spuse el privind peste capul ei. De fapt mă bucur... Poți face însă ceva pentru mine. Vrei?

— Desigur! spune! Ii ridică capul plin de praf pe genunchii ei. Mâinile ei tremurau, în timp ce dădea părul năclăit de sudoare depe fruntea umedă.

— Am ceva pe conștiință, șopti el. Am furat vite tatălui meu și lui Blaeidell și am lucrat cu Daggs... N'au fost toate furtișagurile de partea lui Jorth... Aș vrea ca fratele meu Jean să afle asta.

— Voi încerca să-i comunic, spuse Ellen uimită.

— Toți am fost o bandă de ticăloși — afară de Jean, continuă Isbel. Nici bătrânul n'a fost cinstit... Dumnezeule cât îl ura pe Jorth.

Lee Jorth care era tatăl dumitale... Ho, acum sunt chit.

— Cum asta? bâlbâi Ellen.

— Tatăl dumitale l-a omorit pe bătrânul nostru... Bătrânul... voise să ne salveze în ultima clipă. A trimis un om lui Jorth — că vrea să-l întâlnească numai între patru ochi — și ca asta să se termine cu dușmănia dintre noi. S'au întâlnit în drum deschis... unul dintre cei din prăvălie l-a împușcat însă pe tată nostru — cu o pușcă — și după aceea tatăl dumitale l-a dat gata.

— Și apoi, Isbel, spuse Ellen cu o amărăciune ironică în

conștiență, după aceea fratele dumitale l-a ucis pe tatăl meu!

— Ce-i cu asta? șopti Bill. Ce-i cu asta? Ți s'a spus minciuni. Jean l-ar fi putut ucide pe tatăl dumitale dar n'a făcut-o. Toți am găsit lucrul acesta foarte ciudat din partea lui.

— Ah! și cine l-a ucis pe tatăl meu? isbucni Ellen. Glasul îi suna ca lovituri de ciocane grele în ureche.

— Blue! El a intrat în prăvălie — și a ținut toată banda în șah. L-a ucis pe tatăl dumitale și pe Jackson Jorth.

— Cum adică Jean Isbel n'a ucis pe nici un Jorth? întrebă Ellen uimită.

— Nu! răspunse Isbel serios. Lupta aceasta i-a venit cel mai greu lui Jean. N'a trăit niciodată în regiunea asta. Sora mea spunea — că e îndrăgostit de dumneata — e adevărat?

Lacrimi încete și arzătoare apărură în ochii Ellenei. Capul i se pleca tot mai mult.

— Da, e adevărat!

— Ho atunci se înțeleg multe. Păcat, păcat... S'ar fi putut să fie altfel — viața arată totdeauna altfel, dacă — dacă ești în pragul morții. Dacă aș mai putea s'o iau odată dela început! Sărmanii mei copii — orfani dela cea mai fragedă vârstă — distruși pentru întreaga lor viață! Totul e zadarnic, Dumnezeu să ne erte!

CAPITOLUL XIII

Ducând câinele lui lup de lanț, Jean Isbel era pe urmele celui mai periculos om din banda lui Jorth, a lui Queen. Pete întunecate de sânge pe pietre și urmele clare ale unei cizme cu vârfuri ascuțite în spatele tufișurilor, indicau drumul unui fugar rănit care înainta cu încetineală Jean Isbel își ținea prin urmare câinele și înainta cu prudența atentă a unui indian.

Fidel tradiției clasei sale, Queen îl imitase pe Blue cu acelaș tupeu superb, cu aceeaș acțiune spontană și paralizantă. Apăru ca prin farmec în tabăra de noapte a Isbelilor. Jean îi observase primul, la timp încă spre a sări ca o panteră în umbră. In umărul său era însă primul glonte al lui Queen, replica saltului său. Frederick și Gordon trebuiră să îndure toată furia salvei ucigașe. Sdrențuiți de gloanțe, clătinându-se, prăbușindu-se, cu ultima licărire a vieții lor, mai avuseseră prezența de spirit să scoată revolverele, să facă să amuțească revolverele lui Queen și să-l împingă pe cel care abea se mai ținea pe picioare în întunecimea pădurii.

Dezarmat și împiedicat de o rană dureroasă, Jean rămăsese de pază lângă tabăra tot timpul acelei nopți tăcute și amenințătoare. La mijirea zorilor, Gordon și Frederick zăcea țepeni, fantomatici, alături de focul stins, cu revolverele strâns ținute în mâinile încremenite. Jean îi îngropă cum putu și când puse pietre pe deasupra mormintelor, știu că e într'adevăr ultimul dintre Isbeli.

Jean părăsi tabăra la răsăritul soarelui, ducând pe umăr un săculeț cu pâine și carne, iar de lanț pe Shepp câinele lup, și porni pe urmele sângeroase ale lui Queen.

Culoarea întunecată a sângelui pe pietre și urmele zăpăcite ale pașilor îl lămuriră pe Jean că banditul era rănit. Queen înainta foarte încet, fie că era împiedicat din cauza rănei, fie că voia să-și surprindă adversarul, așa că Jean își potrivi pasul după al lui. Incepând dela amiază distanța dintre ei nu fu nici-odată mai mare de distanța la care ajungea sunetul unui foc de armă.

Queen își schimbă tactica în ziua următoare. Nu mai încerca să-și surprindă adversarul și nici să-și șteargă urmele. Părea să nu mai fie însuflețit decât de o singură dorința, de ultima dorință: să-și regăsească tovarășii, pe care-i părăsise probabil spre a acționa pe cont propriu, atacând tabăra Isbelilor. Incepu să ocolească în cerc mare spre nord-vest, îndreptându-se spre acel canion adânc unde-și aflaseră sfârșitul Blasidell și Bill Isbel. Resturile bandei lui Jorth își găsise fără îndoială undeva prin acele locuri un ascunziș. Jean Isbel se lasă condus de Queen într'acolo.

Ellen Jorth se afla probabil tot acolo. Jean o văzuse. El împușcase calul lui Colter. Și trebuise să nu mai tragă deoarece Colter târîse fata după el, întrebuințându-i trupul drept pavăză. Jean avea să nimerească mai devreme sau mai târziu lagărul lor.

In ziua următoare nu mai avu nevoie de câine spre a urmări pe Queen. Negura și norii joși cari acopereau pădurea precum și o ploaie deasă, îl abătuse pe bandit de pe calea dreaptă. Rătăcise și o știa. Ciudat, ca un bărbat care participase la o sută de lupte grele, încurcat până peste cap în chestiuni sângeroase, să devie pradă a spaimei numai fiindcă pierduse drumul. Toate acestea le citea Jean Isbel din urmele lăsate.

Ziua aa treia. Soarele bătea din partea sudică a Rimului. Nici o adiere nu răcorea uscăciunea aerului. Jean se opri. Sus, pe vale, Queen își croia drum pe covorul verde. Jean își stăpâni gesturile. Mergea incet pe poteca prăfuită și fierbinte.

Deodată, Queen dispăru. Se prăbușise? Se ascundea? Jean își iuți pașii și trecu o oră grea până urcă coasta și ajunse pe culme. Aci, la marginea unui luminiș sterp pe care nu creștea nici iarbă, nici tufișuri, și care era înconjurat din trei părți de pădure, puterile îl părăsiseră pe Queen. Se târâse deabușilea peste luminișul acesta, lăsând urme limpezi ale stării sale.

Deodată, Jean se opri. Un bărbat sta sub un copac cu spatele sprijinit de trunchiu. Isbel privi cu încordare spre a se asigura că nu-l înșală vederea, apoi alunecă dela copac la copac, până se convinse că arătarea aceea era a unui om care ședea. Sta drept ca lumânarea și privea luminișul, în timp ce mâinile

lui se odihneau pe genunchi. Privind mai cu atenție, Jean descoperi că omul avea în fiecare mână un revolver.

Queen!

Jean se strecură mai departe printre molifți cu arma încărcată.

Queen nu se mișca.

Jean strigă tare: „Queen!" Dar omul rămase tot atât de nemișcat.

Mai făcu câțiva pași, cu arma în mână, gata să tragă de îndată ce Queen ar fi mișcat revolverul. Nemișcarea omului îi aduse sudoarea rece pe frunte. Se opri din nou și cercetă cu priviri încordate trupul molatec din fața sa. Deodată, înțelese. Queen murise. Se sprijinise cu spatele de molift, gata să-și aștepte adversarul dar murise în poziția asta.

Jean ajunse lângă el — îl privi cu ochi holbați. Revolverele erau legate de mâini. Jean sări repede înapoi, deoarece gândurile sale își schimbaseră pe neașteptate cursul. O privire fulgerătoare îl lămuri că Queen fusese sprijinit de alții de copac — o altă privire și văzu numeroase urme de cizme în jur.

— Dumnezeule! m'au dus! șueră Jean, dar oricât de repede sări în dosul unui molift, nu fu destul de sprinten spre a se salva de viclenii bandiți, cari îl atraseră în această cursă. Simți isbitura, înțepătura și arsura plumbului care-i străpunse brațul stâng. Sta în spatele copacului. La poalele colinei se vedeau norișori alburii însoțiți de detunături puternice, care trădau ascunzătoarea bandiților. Gloanțele loveau copacul și treceau șuerând pe alături. Jean văzu un individ care se năpusti din spatele unei stânci și alergă plecat spre o alta. Focul rapid al lui Jean îl opri în mijlocul drumului. Căzu, se ridică și se duse clătinându-se în spatele unui tufiș, care era prea mic spre a-l acoperi cu totul. Jean trimise gloante după glonte în acel tufiș. Nu simția nici o durere în brațul său rănit. Descătușarea patimilor cu greu reținute îl determină însă să descarce cu grabă nebună încărcătorul armei sale asupra tufișului, spre a ucide pe cel pe care-l rănise. Incărcătorul acesta era tot ce mai avea ca munițiuni pentru carabina sa. Setea de sânge îl făcuse să comită o mare greșală. Jean se blestemă și-și duse mâna la centură. Revolverul dispăruse. Tocul se slăbise. Legase arma, dar sforile se rupseseră.

Bandiții traseră din nou. Gloanțele loveau copacul și ricoșau șuerând. Jean se plecă prudent, se întinse după unul din revolverele lui Queen și îl smulse din mână. Arma era descărcată. Ambele revolvere aveau încărcătoarele goale.

Jean mai privi odată în jurul său spre a stabili direcția din care veneau gloanțele. Își stabili apoi în minte drumul dela locul în care se afla spre adăpostul pădurii și porni în goană, cât îl țineau picioarele. Ajunse în adăpostul proteguitor. Strigăte ascuțite în urma sa îi dădură de veste că fusese văzut și că se știa care este rostul fugii sale. Privi în urmă și văzu doi sau trei oameni cari coborau colina. Apoi auzi nechezatul puternic al unui cal speriat.

Jean aruncă arma care nu-i mai era de nici un folos și coborî în goană panta, și făcu un ocol în jurul unor pini. În timp ce alerga, îi trecuse prin minte gândul de a găsi tabăra unde se aflau îngropați Frederik și Gordon și de unde ar fi putut lua o pușcă și muniții. Simți sângele umed care-i curgea în jos pe braț, dar nu-l durea deloc. Pădurea era prea rară spre a-i oferi un adăpost bun. Nu îndrăznea să urce în sus panta. Singura direcție posibilă era drept înaintea sa și se termina curând la marginea unui abrupt, care era prea drept spre a putea fi coborât. Când se opri gâfâind și fără suflare, auzi tropot de cal pe piatră și apoi trapul înfundat al unor cai care mergeau pe sol moale. Banditii observaseră direcția în care fugise. Jean nu-și pierdu vremea spre a cerceta prea mult în jur. Și nici nu-i era ce-i drept necesar, căci în timp ce fugea pe marginea prăpastiei, spre dreapta, se auzi șueratul unui glonte care-i trecu pe lângă cap. Aceasta îi înaripă pașii. Alerga ca o căprioară sărind peste șanțuri, trunchiuri de copac și stânci, cu urechile astupate de vâjâitul vântului,[1] până ce ochiul său descoperi un desiș de pini la marginea prăpastiei. Sări în mijlocul masei verzi. Greutatea sa îl făcu să treacă prin crengile superioare. Brațele sale întinse împiedicară însă căderea, o întârziară, până ce se opri cu totul. O ramură lungă și flexibilă se lăsa tot mai jos cu el, până ce ajunse pe o ramură mai solidă care-i suporta greutatea. Cu încetineală se târâ până pe trunchiul pinului, ajunse unde dorea, găsi alte ramuri la distanțe mici și coborâ pe ele în adâncime, pas cu pas până ce totul peste capul său nu mai fu decât un desiș negru de ace, iar sub el se întindea coasta piezișă și întunecată. Convins că nu poate fi văzut de sus, alunecă fără sgomot pe sub copaci și apăsarea ce o simțea pe piept slăbi încetul cu încetul.

Alergă spre o stâncă acoperită de dungi cenușii, unde se opri spre a se odihni și a trage cu urechea. Singura armă pe care o avea era un cuțit, iar în buzunarul hainei sale avea numai o mică provizie de carne. Prin urmare, se impunea imperioasa necesitate de a căuta locul unde dormiseră cu o noapte mai înainte, unde ar fi putut găsi o armă și muniții necesare, să-și coacă puțină pâine și să se odihnească, mai înainte de a porni iarăși pe urmele banditilor.

Se ridică și se strecură pe sub pini spre luminișul șes și acoperit de iarbă, care se întrezărea printre copaci. Și în timp ce înainta, cu pasul încet și ochiul vigilent al unui indian, creerul său lucra.

Jean înainta cu cea mai mare atenție. Primul său simț care avu de anunțat ceva fu mirosul. Oi! Auzi apoi un vag sunet de clopote și în cele din urmă când putu să privească asupra podișului care se forma la capătul văii, privirea lui uimită întâlni o mare uriașă, cenușie și lânoasă, care acoperea pogoane și pogoane de livadă.

Oricât ar fi fost de viclean, Jean nu putea să spere să scape de nasul fin al unui câine ciobănesc. Cel mai bun lucru pe care-i

avea de făcut era să se înapoieze, să aştepte întunericul, apoi să se caţere pe partea cealaltă a canionului şi să meargă spre ţintă făcând un ocol.

Se întoarse şi porni imediat înapoi. In aceeaş clipă, fu oprit locului de tropotul unor cai. Veneau tocmai din direcţia în care avea de gând să meargă. Era, prin urmare, constrâns să schimbe direcţia în speranţa că va afla o ascunzătoare sau o spărtură în peretele de stâncă pe unde să se poată căţăra în înălţime.

Umbra peretelui de stâncă şi a copacilor, precum şi un labirint de pietre îl împiedicau să aibe o vedere de ansamblu al ţinutului care se afla în faţa sa, astfel că dădu aproape buzna peste o colibă, care era bine ferită din trei laturi şi a cărei faţadă dădea spre un loc liber şi sterp. Era o casă veche şi şubredă, ca atâtea altele de prin canioane. Se apropiă cu prudenţă şi privi după colţ. La prima vedere, totul făcea impresia că e părăsit de multă vreme. Jean nu avu timp să mai arunce o privire. Auzind tropotul copitelor, trupul său tresări sub impulsul involuntar al spaimei, dar se stăpâni. Era riscat să se reîntoarcă. Era periculos să meargă mai departe. Singura lui speranţă era să se ascundă. Tropotul se apropia mereu.

Observă că prima colibă dădea în alta. Se afla în prag şi voia să arunce tocmai o privire înăuntru, când îşi dădu seama că nu mai avea nicio secundă de pierdut, judecând după tropotul cailor şi glasurile oamenilor. Văzu mogâldeţe roşcate printre copacii rari. Erau cai. Trecu de uşă, iar nasul său fin prinse mirosul de lemn putred, iar o privire rapidă şi piezişă îi arătă o podea murdară de lut.

Coliba aceasta era nelocuită. Se opri şi aruncă o privire cercetătoare în interior. Primul lucru pe care-l observă fu o scară, în imediata apropiere a uşii, care era fixată în perete. Ducea la un pod, care se întindea întunecat şi umbros peste jumătate din încăpere. Imboldit de un impuls irezistibil, Jean urcă treptele. Sus, era beznă. Se târă pe grinzile grosolan lucrate şi întors cu capul spre gura podului stătu liniştit.

Urechile lui Jean prinseră zăngănit de pinteni şi bocănitul surd al cizmelor grele pe pământ.

— Ho, dragoste, iată că am ajuns din nou acasă, spuse un glas rece, tărăgănat şi ironic de texan.

— Acasă! Frumos sună cuvântul acesta în gura ta, Colter, se auzi răspunsul amar.

Jean tresări. Sângele i se opri în vine. Inima nu-i mai bătea. Glasul acesta de femeie era glasul Ellenei Jorth. Nimerise tocmai la locul de întâlnire al bandei lui Jorth.

CAPITOLUL XIV

Jean auzi sgomot la uşa colibei, un fâşâit, apoi un bocănit puternic în peretele de lemn. Intoarse fără sgomot capul spre a privi printr'o spărtură dintre grinzi. Văzu strălucind o armă

sprijinită de uşă. Ellen Jorth se aşeză cu un oftat adânc pe prag. Işi scoase sombreroul. Lumina îi cădea pe părul ei blond, buclat, care-i cădea pe umeri. Purta o bluză cenuşie, murdară şi ruptă, care-i era strânsă pe umerii ei mlădioşi.

— Ce ai de gând, Colter? întrebă ea deodată.

— Rămânem aici! fu răspunsul ce primi.

— Nu, nu rămân. Când mă gândesc cum a murit aici unchiul Tad — singur şi părăsit — simt că mă cuprinde disperarea, declară Ellen.

— Ho, admiţând că pentru tine este o chestiune neplăcută... ce dracu putem face însă?

Urmă o tăcere îndelungată, pe care Ellen n'o întrerupse.

— Sommers şi Springer n'au revenit încă. Sunt pe urmele de sânge pe care le-a lăsat Queen sau Isbel! Atâta vreme cât nu ştim ce s'a întâmplat, rămânem locului. E cea mai bună ascunzătoare din întreaga regiune.

Isbel îşi opri respiraţia. Se aştepta la catastrofa ca Ellen să primească liniştită propunerea lui Colter. Dar în străfundul sufletului lui Jean mai trăia ceva care nu voia să dispară. Cuvintele nu puteau distruge acest ceva. Cât de chinuitoare fusese clipa aceia de tăcere din partea ei.

— Ce-i cu tine, Ellen? întrebă Colter.

— Simt asupra mea toate nenorocirile care se pot abate asupra unei femei, răspunse ea sdrobită.

— Nu neg că viaţa ta n'a fost o plăcere până acum — căută el s'o îmbuneze. Bătrânul tău nu prea făcea multe parale... Nu pot înţelege însă cum de te-ai schimbat atât de subit.

— Cred şi eu, răspunse fata. Bunul Dumnezeu care te-a făcut şi pe tine, a uitat ceva — să-ţi dea şi suflet — ca să nu spun sentimente omeneşti.

— Ho, râse Colter. Dar câtă vreme mai ai de gând să te porţi aşa?

— Cum? întrebă ea tăios.

— Hei, aşa fasonat!

— Ţi-am spus, Colter, să mă laşi în pace!

Dădu din umeri, se ridică încet în picioare şi punând mâna pe mica ei carabină îi întoarse spatele spre a intra în colibă.

— Adu-mi lucrurile mele şi păturile.

— Evident, spuse el bine dispus.

Jean văzu cum Ellen Jorth pune arma culcată între două grinzi, întorcându-se apoi încet cu spatele spre perete.

Colter apăru în uşă cu sulul de pături şi o legătură.

— Aruncă-le într'un colţ, spuse Ellen, nu trebue să te osteneşti să mai intri.

Cuvintele acestea îl supărară. Dintr'un singur pas, trecu peste prag, intră în colibă şi-i aruncă legătura la picioare. Se aşeză apoi calm pe prag cu faţa întoarsă spre ea.

— Ho, Ellen, cred că o să lămurim acum pe loc chestiunea noastră.

— Da? spuse Ellen morocănoasă.

Banditul avea ochi limpezi, cenuşii-gălbui, fără pată, ca un cristal şi pe neaşteptate începură să danseze în ei flăcări mici.

— Ultima dată când m'am apropiat de tine m'am ales cu o palmă pentru osteneala mea. Lucrul ăsta mă roade încă.

— Dacă te vei atinge de mine vei mai căpăta o palmă, Colter, spuse ea şi încruntă întunecată sprincenele. Acesta este ultimul meu cuvânt.

— Măgarul de mine, aşteptam să mă iubeşti, spuse el cu un gest care avea oarecare demnitate în el. Faptul că mi te-ai agăţat de gât, nu a însemnat nici pe jumătate pentru mine, cât asta.

La auzul acestor cuvinte, Jean Isbel simţi un fior rece, chinuitor, Visul său se apropia de sfârşit. Inchise ochii.

Ellen începu să vorbească tare, tălos, iar primele ei cuvinte scăpară auzului lui Jean.

— Colter, niciodată nu m'am agăţat de gâtul tău şi nici nu se va întâmpla vreodată.

— Oho fetiţo! Cred că nu vrei să numărăm sărutările pe care ţi le-am dat.

— Da, atunci când nu mă puteam apăra, când eram atât de slabă şi de disperată, încât nu mă mai interesa nimic, isbucni ea.

— Ah! crezi că acum nu mai este posibil?

— Exact, Colter!

— O să vedem noi, o să vedem! continuă el, vorbind cu greu. Dar tot ce-mi spui sunt noutăţi interesante... Daggs spre exemplu. Daggs n'a fost nimic pentru tine?

— Nu mai mult ca dumneata, spuse Ellen furioasă. A alergat după mine, iar eu eram un copil.

Ellen plecă capul şi tăcu închisă în sine.

— Şi vrei să cred aşa ceva? întrebă el surâzând ironic.

— Ce mă interesează dacă mă crezi sau nu!

— Dar cu Sim Bruce ce a fost?

— Coiotul acela!... Dacă cineva se simte numai puţin bărbat, a trebuit să ştie că Bruce a minţit.

— Ho, Sim s'a lăudat de mii de ori faţă de noi că eşti iubita lui. Şi drept să spun nu era tocmai ruşinos când ne povestea amănuntele dragostei tale dulci.

Ellen privi peste capul lui Colter spre pădure, ca şi cum ar fi aflat acolo salvarea.

— Hei, şi cum stau lucrurile cu Jean Isbel — cu metisul nostru, care te-a îmbrăţişat atât de prietenos? spuse el cu glas tărăgănat.

— Dumnezeu să te blesteme, Colter! isbucni Ellen furioasă. Aş vrea ca Jean Isbel să intre pe uşă, sau să coboare această scară!... El l-a ucis pe Greaves, fiindcă ticălosul acela mi-a murdărit numele. Te-ar ucide şi pe tine pentru insulta murdară pe care mi-o arunci. Aş asista cu plăcere, cu mare plăcere la asta. Mincinosule! M'ai minţit cu privire la moartea tatălui meu. Şi acum ştiu dece. Ai furat aurul tatei. Acum mă

-rei şi pe mine — te aştepţi să-ţi cad în braţe. Află, Colter, că nu sunt ceeace crezi. Nu sunt femeia uşuratecă, aşa cum m'aţi zugrăvit voi în bârfelile voastre josnice... Sunt o Jorth! Ah! n'am cămin şi nici prieteni sau rude! Am fost forţată să-mi duc viaţa între bandiţi — între oameni decăzuţi ca tine şi Daggs şi ceilalţi de o seamă cu voi — am rămas însă curată! Mă auzi? Sunt curată. Dumnezeu să mă ajute, dar nici tu cu toată josnicia ta nu mă poţi strica!

Colter se ridică în picioare şi toată lenea ţinutei sale dispăruse. Dispăruseră însă şi teama îngheţată, cătuşele reci care înlănţuiau sufletul lui Jean Isbel. Dispăruse totul într'o flacără vie şi albă.

Işi trase fără sgomot cuţitul din teacă şi rămase nemişcat, la pândă, cu ochi de pisică sălbatecă. In clipa în care Colter se va apropia destul de aproape de gura podului, Jean se va ridica şi va sări asupra lui. Trebuia însă să aştepte. Colter avea revolverul la şold. Nu trebuia să-i lase şansa de a scoate revolverul.

— Ah! ţi-ar place să vie acum Jean Isbel? spuse Colter. Dacă mi-a fost puţin milă de tine până acum, de aci încolo s'a dus totul dracului.

Braţul său lung se întinse atât de repede încât Ellen nu mai avu timp nici să se mişte. Mâna lui îi apucă umărul, aşa încât Ellen se duse împleticindu-se prin cameră. Mâneca bluzei rămase în mâna lui. Intinse gâfâind ambele braţe, ca să se apere de el, când acesta se apropiă cu paşi rari şi mari spre ea.

Jean se ridicase pe jumătate, biciuit de dorinţa nestăpânită de a juca totul pe o carte, sărind asupra lui. Distanţa era însă prea mare. Oricât de orb ar fi fost Colter faţă de lucrurile din jurul său, totuşi îl va auzi la timp, îl va vedea şi-i va zădărnici încercarea. Jean se culcă înapoi tremurând ca o frunză în vânt, cu ochiul lipit de crăpătura dintre grinzi.

Ellen nu se dădu înapoi, nu strigă şi nici nu se mişcă. Fiecare linie a trupului ei dovedea curajul de a lupta şi minunata scânteiere a ochilor l-ar fi oprit pe oricare alt om cu puţin mai multă simţire.

Mâna puternică a lui Colter apucă bluza Ellenei. Nu încercă s'o ţie şi nici s'o tragă spre dânsul. Patima descătuşată a bărbatului cerea violenţă. Cu o singură smucitură sălbatecă, îi rupse bluza depe ea, desvelindu-i umerii rotunzi şi albi.

Covârşită de violenţa teribilă a banditului, Ellen căzu în genunchi, cu faţa galbenă, cu ochii mari deschişi şi încercă să-şi acopere goliciunea cu braţele încrucişate şi tremurătoare.

In clipa aceasta, Colter se opri din pricina unui tropot de copite care răsună pe drumul stâncos din faţa uşii.

— La dracu! strigă el.

— Jim! veşti mizerabile! se auzi un glas gâfâitor.

— Ho, Springer, mai bine te-ai fi dus dracului cu veştile tale, fără să mă încurci, răspunse Colter rece şi rigid. Unde este Sommers?

— Impușcat dur — dacă nu m'au înșelat privirile.
— Unde-i? întrebă Colter.
— Sus în tufișurile din spatele colinei. N'am avut timp să mă uit cât de grave îi sunt rănile. In orice caz, a înmagazinat ceva plumbi.
Tăcerea care urmă era atât de încordată încât pe Jean îl trecură fiori reci. Văzu pe Ellen cum se ridică în genunchi, apăsându-și cu mâna dreaptă bluza pe piept, cealaltă ținând-o întinsă înaintea ei. Se îndreptă spre ușă.
Springer își trase respirația și povesti întâmplarea cu Queen, cursa întinsă lui Jean Isbel și moartea lui Sommers.
— Hei și mai departe? N'am mai pus mâna pe Isbel. L-am urmărit. Isbel trebue să fie pe aproape — foarte pe aproape — pe peretele dinspre apus, ascuns prin tufișuri, greu rănit dacă mă pricep măcar de doi bani în urme de sânge.
— Ho, dar asta-i teribil! strigă Colter.
— Ce facem, Jim? spuse Springer grabnic. Dacă suntem vicleni putem pune mâna pe corcitura aceea. E ultimul Isbel.
— Mai mult camarade. E ultimul Isbel din banda lui Isbel. Dacă-mi arăți sânge pe urmele lui, atunci îl caut eu...
— Hai!
— Lasă-mi mie calul și pornește tu înainte, spuse Colter aspru. Mai am de terminat o treabă.
— Haha! Dacă-ți imaginezi că mă duc să-l vânez singur pe Isbel, te înșeli. N'ai vrea să-ți lași mai bine frumoasa pentru o vreme singură până-l vom da gata pe individul acela?
Glasul lui deveni nelimpede, iar pașii celor doi bărbați se depărtară. Jean se încordase la maximum spre a nu pierde nici o silabă din întreaga conevrsație, în timp ce privirile sale nu se depărtau de Ellen care sta lângă ușă. Fiecare linie a trupului ei era dovada unei încordări febrile. Scoase capul afară pe ușă. Il retrase însă pe neașteptate, întoarse fața puțin într'o parte și ridică încet brațul ei alb. Era cel stâng căci purta urmele strânsoarei degetelor puternice ale lui Colter.
Trase adânc aer în piept. Ochii ei deveniră mari. Privirile erau țintite asupra mâinii pe care o luase tocmai depe una din treptele scării. Pe încheetura mâinii se vedea o pată de sânge.
Inima lui Jean Isbel tresări. Știa acuma că lăsase urme sângerânde în timp ce urcase scara.
Chipul Ellenei deveni palid, ochii i se întunecară, i se măriră de uimire nemărginită. Prin minte, îi trecură tot felul de gânduri și trăsăturile ei încremeniră subit de spaimă. Mintea ei făcuse în momentul acesta legătura între urmele de sânge și fuga lui Jean Isbel.
Rămase nemișcată vreme de câteva secunde, după care ochii ei scânteiară luminându-se ca de o flacără întunecată, înțelegătoare și totuși neînțeleasă, în timp ce privirile ei urcară în sus pe scară. Deși nu vedea nimic, totuși știa totul. O durere nespusă se citi pe chipul ei. Ellen duse încet mâna pătată de sânge la spate, în timp ce cu cealaltă încerca să-și menție bluza pe piept.

Pasul târşâit şi zăngănitor al lui Colter se apropie de uşă. Ellen se sprijini de perete într'o atitudine ciudat de lipsită de energie, ca şi cum orice urmă de oţel din trupul ei s'ar fi topit. Şi când umbra înaltă a lui Colter depăşi pragul, Jean simţi cum priveşte cu ochi dureroşi neîncrezători, fără pricepere pe această femeie care-i năăucise simţirile prin transformaea ei subită. Vedea dar nu putea pricepe.

— Jim, am auzit totul ce ţi-a povestit Springer, spuse ea. Chipul ei îl ului pe Colter, iar glasul părea să-l impresioneze vădit.

— Ei şi? Se opri cu un pas înăuntru în cameră. O privea pe Ellen întunecat şi neîncrezător.

— Mi-e frică, şopti ea.

— Dece? De mine?

— Nu! De el! De Jean Isbel. Dacă te ucide — ce devin?

— Ho, la dracu! Dar ce te-a apucat?

— Jim, te-am urât până acum câteva minute, bolborosi ea Acum însă, acum când acest Jean Isbel este prin apropiere — ascuns — la pândă spre a te ucide — poate şi pe mine — acum nu te mai urăsc... Ia-mă de aici.

— Te-ai pierdut cu firea, fetiţo?

— Dumnezeule! Nu mă înţelegi Colter? îl imploră ea. Nu vrei să pleci cu mine de aici?

— Desigur, desigur! In curând, răspunse el batjocoritor. Trebue să mai aştepţi însă o clipă, până ce i-oi scoate ochii cu focuri de armă acestui Isbel.

— Nu, nu, nu pot aştepta! Du-mă imediat de aici... Mă voi supune. Poţi să faci ce vrei cu mine!

Statura înaltă a lui Colter tresări. Intră cu un salt peste prag şi se opri ameninţător în faţa Ellenei Jorth.

— Sunt eu nebun sau eşti tu? spuse el cu glas încet şi răguşit. Chipul său întunecat, încordat, purta expresia unei uimiri fără margini.

— Sunt sinceră, Jim, şopti ea şi se opri lângă el, cu faţa-i palidă ridicată. Nu mai am alt prieten în afară de tine. Vreau să-ţi aparţin... Ce te interesează? Dacă mă vrei, ia-mă — ia-mă imediat — înainte de mă omor...

— Mii de blesteme, Ellen Jorth, ceva nu este în regulă în toată chestiunea asta. Dece m'ai insultat cu numele cele mai murdare?

— Eram furioasă şi nervoasă, voiam să fiu singură.

El clătină neîncrezător capul său slab cu trăsături vultureşti, iar privirile sale scrutătoare îi cercetau faţa.

— In toate astea e ceva neadevărat, e minciună, murmură el cu glas reţinut.

— Ia-mă de aici, murmură ea şi întinse spre el întâi o mână, apoi pe cealaltă.

Incă în timp ce vorbea, Colter se repezise la ea cu un strigăt nearticulat, spre a o lua în braţe. Dar în timp ce mâna

eI stângă se strecură după gâtul lui, el păru să remarce încheetura pătată cu sânge.

— Sânge? La dracu? De unde e? Te-ai rănit? Stai locului.

Ellen nu-şi putea elibera mâna.

— M'am sgâriat, spuse ea.

— Unde? Şi atâta sânge? El îi respinse cu un gest brusc mâna, iar în ochii lui jucară simultan flăcări gălbui. Privirile sale o străpungeau pe Ellen, citeau minciuna ascunsă. Ca şi când ar fi avut nasul de câine, ochii săi se opriră asupra pragului dela intrare. Începu să tremure. Muşchii săi se încordara, apoi întoarse capul cu o încetineală nespusă, ca şi când ar fi cercetat praful la microscop — mereu mai la stânga — la piciorul scării — în sus cu o treaptă — încă una — a treia — până la gura podului. Atunci smulse revolverul din toc şi se întoarse brusc pe călcâie.

— Ellen, corcitura ta e aici! strigă el cu un râs fioros.

Ellen nu se mişcă şi tăcu.

Colter care sta lângă uşă puse mâna pe scară, pe una din trepte. Apoi o retrase, o întinse spre Ellen şi-i arătă o pată întunecată.

— Vezi?

— Da văd! spuse ea cu glas răsunător.

— Îi iubeşti pe acest Isbel? Dracu să mă ia! isbucni banditul, ca şi când din străfundurile sufletului său ar fi isvorît şi un sentiment omenesc. Jorth s'ar întoarce pe dos în mormânt, dacă acest Isbel s'ar atinge de tine!

— Repede! Repede! îl imploră Ellen. Springer s'ar putea reîntoarce. Cred că l-am auzit strigând.

— Ho, Ellen Jorth, răspunse Colter cu un rânjet întunecat şi semnificativ. Nu-l voi menaja nici pe Isbel şi nici pe tine. Se întoarse spre scară spre a urca.

Şi încordarea lui Isbel atinsese punctul culminant. Muşchii i se încordară şi era gata să se repeadă asupra lui Colter, de îndată ce acesta s'ar fi ivit în capul scării.

Dar Ellen Jorth scoase un strigăt pătrunzător, puse mâna pe puşca ei, o armă şi îndreptă ţeava spre spatele lui Colter.

— Colter!

El tresări îşi întoarse capul.

— Il vei lăsa în pace pe Jean Isbel! strigă ea. Aruncă revolverul, aruncă-l!

— Desigur, Ellen. Ia-o însă mai încet. Nu aşa furioasă. Il las pe individul ăla să fugă, gâfâi el răguşit şi întregul său trup se ghemui.

— Aruncă revolverul şi nu te întoarce! Te costă viaţa, Colter!

Dar el nu pricepu nici de data aceasta întreaga însemnătate a ţinutei şi cuvintelor ei.

— Ah! Ellen, spuse el rugător şi ceva mai tare, dar tot

răguşit. Şi încet ca şi cum ar fi fost mânat de neîncrederea pe care o avea în ea se întoarse.

O detunătură! Puşca îşi trimise glontele în pieptul lui Colter. Trupul său se cutremură. Dădu drumul revolverului. Mâinile sale se întinseră ca nişte aripi spre Ellen ca s'o prindă şi o uimire formidabilă i se citea pe faţă.

gura. Pipăind apoi orbeşte întinse spre ea mâinile tremurând.

— Ajută-mă, Doamne! şopti el, dar sângele îi paraliză

— Târfă cu ochi frumoşi, tu...

Apucă ţeava puştei care tremura. Incă o detunătură. Trăsese a doua oară. Se clătină căzând spre ea, astfel că trebui să sară de o parte. Mâinile lui îi smulseră arma din mâini. Se curbă în convulsiuni puternice, se svârcoli pe spate şi se întinse. Ellen se dădu înapoi, cu braţele ei albe întinse, o groază înceată îi îndepărta patima din obraji.

De afară se auzi un strigăt pătrunzător şi sgomotul unor paşi ce se apropiau. Ellen se sprijini de perete, privind mereu ţintă pe Colter.

— He Jim, ce e cu împuşcăturile astea? strigă Springer gâfâind.

Când statura sa întunecă uşa, Jean îşi adună din nou toate puterile pentru un nou salt.

Springer văzu mai întâi faţa şi rămase ca lovit de trăsnet. Ii urmări privirile care erau ţintite pline de groază pe pământ.

— Cine a făcut asta? strigă el. Dumneata? Femele blestemată... Ellen Jorth dacă l-ai ucis, atunci...

Se apropie de Colter.

Jean se ridică, înaintă fără sgomot cu un pas şi aruncându-se ca un tigru în aer sări peste bandit. In clipa în care săria, Springer privi întâmplător în sus. Scoase apoi un strigăt. Picioarele lui Jean încălţate cu mocasini îi isbiră în plin pieptul şi-l aruncară de perete. Jean căzu, dar sări în picioare. In clipa în care Springer, pe jumătate ameţit îşi scotea revolverul, Jean se năpusti înainte cu un sigur gest al mâinii lui — şi nu mai văzu nimic. Ellen fugi clătinându-se pe uşă şi când fu afară căzu în genunchi în iarbă. Lumina limpede şi aurie a zilei de vară îi polei umerii albi şi braţele. Jean sta cu un picior afară, când o văzu şi fugi să-i aducă bluza.

— Ellen! strigă el. S'a terminat. Şi când se apropiă de ea, încercă s'o acopere cu pătura. Ea-i cuprinse sălbatecă genunchii. Jean nu vedea decât faţa ei palidă şi chinuită şi ochii întunecaţi plini de expresia unei încordări îngrozitoare.

— Da — totul s'a terminat, repetă el. Ellen, lupta dintre Isbel şi Jorth s'a terminat.

— Oh! Slavă Domnului! exclamă ea cu glas întretăiat. Eşti rănit, Jeane? Sângele depe scară...

— La braţ — priveşte — nu e prea grav... Ridică-te Ellen nu trebue să stai în genunchi.

Ea îl strângea însă mai tare în braţe. Işi îngropă faţa la picioarele lui. Fiori îi străbăteau trupul. Jean, uluit, îngrijorat,

nu știa ce să facă. Și inima sa sta să-i spargă coșul pieptului.

— Nu trebue să îngenunchiezi Ellen, nu trebue, o rugă el. Încercă s'o ridice, dar parcă uitase de greutatea brațelor sale.

— L-am ucis pe Colter, gândi ea, a trebuit să-l omor... Voiam să-l cedez...

— De dragul meu Ellen. Mi-ai salvat viața. Nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci cu el. E drept, tu ești o Jorth, iar eu un Isbel... Pe mâinile noastre e sânge — pe ale amândorura — pe ale tale de dragul meu, pe ale mele de dragul tău.

Glasul său trist rugător îi inspira fetei puteri noi. Își înălță fața palidă, din drumul brațelor, se plecă pe spate și privi în sus în fața lui.

— Pe mâinile mele e sânge! șopti ea. Da! A fost îngrozitor când a trebuit să-l omor... Un singur lucru mă interesează, mai pe lângă asta — să mă ierți tu — și credința ta, care mi-a salvat sufletul.

— Copilo, n'am nimic de iertat — nimic, Ellen...

— Te-am mințit! Te-am mințit!

— Ascultă-mă Ellen — draga mea. Și cuvântul acesta drăgăstos o aduse din nou în brațele sale. Știu acum totul. Mi-am dat seama a tot ce este adevărul. Îți jur pe Dumnezeul meu — pe amintirea răposatei mele mame — n'am crezut niciodată prea multe în sufletul meu — dar niciodată — ceeace spuneau oamenii — ceeace voiai tu să mă faci să cred. Niciodată!

— Jean! Te iubesc, te iubesc! Ochii ei priviau înflăcărați pe ai lui.

— Nu te pot ridica Ellen, spuse el cu glas tremurător de patimă și arătă spre brațul său rănit. Pot îngenunchia însă alături de tine.

SFÂRȘIT

Tipărit la 18 Dec. 1943 în
INTREPRINDERILE
„EMINESCU" S. A.
— BUCUREŞTI —

Romanul „Dragoste şi Sânge" a fost tipărit pe baza autorizaţiei Cenz. Militare No. 112 L din Noembrie 1943.